Zane Grey

FORLORN RIVER

Zane Grey (n. 31 ianuarie 1872 – d. 23 octombrie 1939) a fost un scriitor american, foarte cunoscut pentru romanele sale populare de aventuri şi alte povestiri care prezintă o imagine idealizată a Vechiului Vest American. *Riders of the Purple Sage* (1912) este cartea sa cea mai bine vândută. Până în 2007, au fost create pe baza romanelor şi povestirilor sale 110 filme, un episod TV şi serialul *Dek Powell s Zane Grey Theater*. În perioada interbelică o mare parte din romanele sale au fost traduse şi în româneşte în colecțiile de gen ale vremii.

Forlorn River a fost serializat inițial în *Ladies Home Journal* în 1926, apoi a fost publicat de *Harper & Brothers* sub formă de carte în 1927. A fost urmat de o continuare mult mai cunoscută la noi, *Nevada* scrisă în 1928.

Au fost realizate două adaptări de film ale romanului: *Forlorn River* (1926) cu Jack Holt şi *Forlorn River* (1937) cu Buster Crabbe. Romanul a fost publicat şi în format carte de benzi desenate de la *Dell-benzi* desenate în patru culori nr. 395 mai 1952.

Publicat în 1941 la Editura PODEANU sub titlul ROIBUL SĂLBATIC Traducere de Paul B. Marian

CAPITOLUL I

Ben Ide numise acea apă rătăcitoare şi singuratică Forlorn River, râul părăsit, pentru că era simbolul vieții sale.

Ben era de familie bună şi fusese la şcoală până la 16 ani. Dar la vârsta aceea îl apucase patima pentru viața în aer liber şi vânătoarea cailor sălbatici şi n-a putut să se statornicească nicăieri. Era cu adevărat după felul râului Forlorn. Râul acesta ciudat izvora din Clear Lake, un lac mare în mijlocul munților din Nord-Vestul Californiei. De la izvor el îşi urma liniştit cursul la poalele unor munți frumoşi, cu piscurile rotunjite acoperite de salvie argintie, curgea câteva mile, apoi se pierdea nu se ştie unde.

Coliba în care locuia Ben, bătută de ploi şi vânturi, sporea întrucâtva tristețea ținutului; era pitoresc aşezată pe malul de sud al marelui lac, pe un cap ridicat şi păduros înaintând în apele frământate de vânt. Forlorn River îşi avea izvorul deasupra porții colibei care făcea față, nu lacului, ci râului.

În spatele colibei, acolo unde capul se lărgea, se afla o mare şură trainică, de care era lipit un corral[1] foarte mare.

[1] Îngrăditură rotundă, făcută din pari şi în care se ţarcuiesc vitele şi caii.

Acolo, cai puternici alergau stârnind praful, nechezau, poate la vederea tovarăşilor lor sălbatici, care puteau fi văzuți de departe desprinzându-se pe cerul albastru. Şura şi corralul, înfățişând un contrast atât de puternic cu mica şi cenuşia colibă, arătau că lui Ben îi plăceau mult caii şi se gândea prea puțin la el.

Primăvara venise târziu şi mai uscată decât cele din ultimii şase ani. Clear Lake era mai secat ca niciodată, iar indienii Modoci, care trăiseră totdeauna în acest ținut, nu-şi aminteau să-l fi văzut la astfel de nivel. Pământul alb, ars, se întindea hăt departe între marginea salviei şi aceea a apei. Cârduri de rațe înotau pe suprafața galbenă a lacului; gâşte sălbatice, zburând spre miazănoapte întârziau aici. La fiecare ceas din zi sau din noapte, Ben auzea *honk, honk,* honk-urile lor sonore şi melodioase.

Ben Ide ieşi pe poartă ca să privească departe, dincolo de râu, spre colinele care duceau spre o trecătoare în munți. Ochiul lui pătrunzător privea urma şerpuind departe, ca un fir, apoi pierind printre cotituri.

— Mă frământ degeaba. Dar ar fi trebuit să se fi înapoiat în noaptea asta, murmură el.

Atunci, puterea obiceiului îl făcu să-şi arunce ochii spre munții, pe care soarele ce răsărea îi zugrăvea cu purpură şi

un cenuşiu de delicată strălucire. Acolo, nimic nu-l putea dezamăgi. Se vedeau nouă cai sălbatici, doi de un alb neprihănit ce străluceau minunat în aerul limpede; alții erau negri de tot. Trăiau pe culmea acelui munte de patru ani, de când se statornicise Ben la Forlorn River. Uneori, în întâiul an al şederii sale, încercase să-i vâneze, atât din pasiune, cât şi din interes. Dar încercările lui fură zadarnice şi cum n-a putut niciodată să-i facă să-şi părăsească acel turn măreț, îi lăsă acolo, mulțumindu-se să-i pândească de departe cu dragoste.

Nu părăseau niciodată muntele, chiar când era acoperit de zăpadă; iar vara, când se încumetau până la lac ca să se adape, o făceau numai noaptea. N-aveau niciodată mânji şi nu sufereau niciodată cal străin pe lângă ei.

Chiar numai vederea lor îl făcea pe Ben să tresară. Îi saluta cu veselie de departe, ca şi când ar fi fost tot atât de aproape de el, ca şi caii lui, care nechezau în corral, foarte veseli de frumusețea, de independența şi de mândria lor. El îi înțelegea. Ca şi vulturii, puteau privi departe sub ei şi să-şi vadă tovarăşii ca şi pe om, duşmanii lor. Anii îi făcuseră cuminți.

— Animale sălbatice! Cât timp o să mai puteți trăi colo sus? le striga el. Încă un an de secetă, va fi pieirea voastră!

Nimic altceva decât salvie ca hrană! Şi apa scade cu iuţeală.

Iar Ben îşi amintea propriile lui nădejdi, de atât de multă vreme dezamăgite. Numai în anul acesta ar putea dovedi tatălui său că vânătoarea aceasta e folositoare, iar nu o meserie de vântură-lume.

Dacă ar putea să-l prindă pe California Red, armăsarul roib care l-a ademenit spre viaţa asta singuratică şi sălbatică, va trebui să îndeplinească această sarcină disperată înainte ca alt anotimp de secetă să nimicească toţi caii sau să-i fi alungat din ţinut.

Cincisprezece mii de cai liberi păşteau între munţii Californiei şi lanţurile Nevadei. Ei îi sărăceau pe neguţătorii de vite, care lucrau în ţinut. Caii erau atât de numeroşi şi atât de ieftini în Oregon şi California, încât n-aveau nicio căutare, în afară de aceia de soi bun. Asta însemna pentru Ben Ide a căuta cai verzi pe pereţi şi o ştia.

Totuşi, ceva căruia nu i se putea împotrivi, îl silea s-o facă. Mai curând prindea un armăsar minunat şi-l păstra pentru el, decât să vândă cu câştig o sută de cai obişnuiţi. Chiar meteahna asta îl sărăcise. Ranchmanii făcuseră negoţ cu el, orânduiseră ca el să câştige bani şi în acelaşi timp să înlăture de pe câmpiile lor aceşti blestemaţi cai sălbatici, dar Ben nu izbutise niciodată. Lui îi plăceau caii, nu banii.

Colo, pe urmă, şerpuind sub trecătoarea dintre munţi se iviră nori de praf galben.

— Nevada şi Modoc! Minunat! murmură Ben, tot scrutând cu nerăbdare zarea. În ce goană vin! Mi-au vândut caii. Mare minune dacă n-or fi aducând veşti de acasă.

Ben încetase să aştepte un cuvânt de la ai lui; dar îl căpăta foarte rar. Câteodată soră-sa Hettie, singura care mai ţinea la el, făcea în aşa fel ca să-i trimită o scrisoare. Ultima i-o trimisese cu şase luni în urmă. Cu venirea primăverii, simţămintele adormite păreau că retrăiesc în Ben. În tot acest lung anotimp atât de rece, el trăise cam ca un urs în timpul iernării. Strigătul gâştelor sălbatice şi mireasma salviei, povârnişurile cenuşii pe care se topea zăpada, caii hoinari, toate acestea reînsufleţeau în el via dorinţă de odinioară ca să alerge pe movile, în acelaşi timp ca şi amintirea mai puternică a mamei şi surorii sale, a tatălui său atât de aspru, a casei bătrâneşti din tinereţea lui.

Se aşeză la poartă, cu capul gol, pândind norii de praf care coborau acum la nivelul lacului. Puncte negre se arătară, se măriră şi în cele din urmă luară forma cailor.

Călăreţii şi caii de povară o luară pe marginea lacului, trecură râul unde era mai puţin adânc şi se căţărară până la colţul umbros ce se afla în faţa colibei.

Venea întâi un indian voinic îmbrăcat ca un cowboy şi cu părul scurt. Celălalt avea o înfăţişare impresionantă, călare în şa ca şi când ar fi făcut una cu calul. De sub un vechi sombrero jerpelit se vedea bogatul său păr negru. Slab şi oacheş, cu nas lung, ochi negri pătrunzători şi o expresie în care se amesteca îndrăzneala şi bunătatea. Purta o bluză scoţiană, o eşarfă roşie, care fâlfâia, un brâu cu cataramă de argint şi nişte cizme proaste de piele. Dintr-unul din buzunare ieşea ţeava unui revolver mare.

— Hello, Ben! strigă el, dându-şi drumul de pe cal. Am făcut o afacere minunată cu caii şi ţi-ai plătit toate datoriile. Avem cu ce trăi şase luni. Ce zici de asta?

— Nevada, dacă nu-i o păcăleală, e minunat, îi întoarse vorba Ben foarte vesel.

— E adevărat, Ben, sunt al naibii de fericit s-o spun, făcu Nevada. Iată o scrisoare de la ai tăi. M-am dus până la ranch, am trimis un băiat să dea de veste sorii-tale şi am aşteptat.

— Mi-ai scăpat viaţa, încuviinţă Ben, înhăţând cu o mână înfrigurată plicul pe care i-l întinse Nevada, aveam gânduri negre.

— Am mâncat în oraş şi de atunci am tot alergat pe cal, reluă Nevada, care părea obosit.

— Drace! Trebuie să vă fie foame… Dar tu ce mai faci, Modoc?

— Prost. Oraşul nu-i pentru indieni, răspunse Modoc, cu o strâmbătură.

— Ben, n-aş voi să schimb tabăra asta pentru niciun oraş de pe pământ, mărturisi Nevada.

— Nici eu, dar numai dacă veți fi voi aici, tu şi Modoc. Fără voi ar fi cu adevărat pustiu, spuse Ben, începând să descarce cei trei cai pe care Modoc îi ducea, aburind şi scăldați de sudoare.

— Nevada, iată o grămadă de lucruri de lux! urmă Ben, privind marele depozit de cutii, saci şi pachete.

— Am cumpărat toate lucrurile astea pe care le-am crezut folositoare, răspunse cu blândețe Nevada.

— Într-adevăr, de ani de zile e întâia dată când mă simt bogat. Acuma mă duc să pun toate la adăpost şi să pregătesc de mâncare.

Noile merinde umplură mica magazie, podeaua bucătăriei şi jumătate din podul căsuței. Pe când Ben orânduia toate, Nevada se întinsese pe unul din paturile de campanie.

— Am aflat o mulțime de noutăți, zise el. Ce bine ar fi dacă aş putea puțin să mi le amintesc! În sfârşit, asta nu-i nimic, am să ți le spun aşa cum mi-or veni. Ben, tatăl tău a

câştigat o mulțime de bani. Se spune că a vândut două mii de acri[2] de teren care au fost pe vremuri inundate. Secarea Tule Lake-ului l-a îmbogățit. Dar nu-i unicul. Hart Blaine avea cea mai mare parte din acele pământuri joase. Am hoinărit prin saloanele şi magazinele lui Hammell aşteptând să se întunece spre a mă strecura până la ranchul tatălui tău. Ah! Am întrebat o mulțime de lucruri! Toți ranchmanii, care locuiesc departe de albia Tule Lake-ului, au fost greu atinşi de secetă. Vite slabe şi iarbă puțină. Suflă un vânt rău. Blestemata asta de secetă n-a adus pagube tuturor. Dar dacă seacă şi Forlorn River, ei se vor afla în aceeaşi situație ca şi alții. M-am dat la acel tip caraghios de Adam. N-a fost deloc politicos, vorbind de voi. Aveam chef să-l scarmăn puțin la fălci. Una din servitoare mi-a spus că era înciudat din pricina fetei lui Blaine – i-am uitat numele – aceea care a fost la pension. Şi.

— Să fie Ina oare? întrerupse cu vioiciune Ben.

— Da, asta-i… O fată frumoasă, hai?

— Ina Blaine. Spuse Ben gânditor şi oprindu-se din lucru, urmă: O fi având acum nouăsprezece ani.

— Micuța ta prietenă din copilărie, hai? întrebă Nevada,

[2] Acru – măsură de suprafaţă 4050 m.p.

dar, neprimind niciun răspuns urmă:

— O fetişcană, cred, când ai plecat de la ai tăi... Ben, am dat un bacşiş unui băiat ca să mă conducă la casa tatălui tău, pe când Modoc împacheta. Un flăcăiandru dezghețat, grozav de interesat de vânătoarea de cai. Nu mai e nevoie să-ți spun, Ben, într-un cal alb e ceva care înflăcărează chiar şi pe un copilandru. Am sosit la ranch înainte de a însera. M-am ascuns într-un tufiş şi l-am trimis pe băiat. Puteam să mă prind pe zece contra una că va întâlni pe oricare altcineva, în afară de Hettie. Şi ea i-a deschis uşa şi i-a spus să aştepte. Apoi s-a înapoiat ca să-i dea în grabă scrisoarea pe care ți-am adus-o. Ben, ea a crescut. N-am putut s-o văd aşa cum aş fi dorit, dar atâta mi-a fost de ajuns. Ah! Atât de drăguță, Ben, cu glas atât de dulce. Am îndrăgit-o. N-aş mai vrea să mă întorc să iau altă scrisoare pentru tine; dar ea m-a rugat să mă înapoiez şi am fost destul de prost să-i făgăduiesc. Atunci l-am dus pe băiat la Hammel şi m-am mai învârtit puțin. Ben, e acolo o bandă de vânători de cai care fură vite dintre Silver Meadow şi lanțul Nevadei.

— Cine ți-a spus? întrebă Ben.

— Se spune pretutindeni în Hammell, urmă Nevada. După ce am plătit de băut la doi cowboy, am căpătat o

informaţie prin care am identificat şeful vânătorilor de cai care s-au făcut hoţi de vite. Ei bine, nu-i altul decât Less Setter. Tu ştii că vara trecută, noi am avut de-a face cu el şi că el a venit chiar într-o zi călare până aici în lipsa ta. Ben, îţi spun că Less Setter nu se află pe drumul drept.

— De unde ştii? întrebă Ben cam bătăios.

— Cum deosebeşti un cal pur sânge de altul care nu-i? Dar trebuie să-ţi mărturisesc în toată sinceritatea că l-am cunoscut pe Less Setter înainte ca el să fi venit în California.

— Ah! Ah! făcu Ben, ţintind masca nepăsătoare a prietenului său.

Prima dată Nevada făcea aluzie la trecutul său. Cu câţiva ani înainte, într-o noapte, în munţii acoperiţi de salvie, Nevada sosea pe calul său, la focul refugiului singuratic al lui Ben, rănit la braţ, obosit, murind de foame. Calul lui şchiopăta. Ben i-a spus doar aceste fraze: „Descalecă şi apropie-te" şi „De unde vii?"

„Nevada", fu răspunsul. Ben l-a ajutat şi nu i-a pus niciodată altă întrebare. Acest oaspete neaşteptat se legase de Ben Ide şi n-a vorbit niciodată de trecut.

— Ca să ajung la fapte, urmă Nevada cu glas liniştit, Less Setter mă cunoştea. Şi a fost un adevărat noroc că nu a flecărit pe socoteala mea. De nu, familia ta ar fi putut crede

că nu sunt nicidecum un tovarăş bun pentru tine.

— Adevărat? făcu Ben cu un râs amar. Nevada, nu-mi mai vorbi în ghicitori. Spune-mi ceva sau nimic, cum vrei. Țin la tine pentru ceea ce eşti şi nu pentru ceea ce ai fi putut fi.

— Ben, dragul meu! spuse Nevada şi ochii lui pătrunzători se îmblânziră. Te încredințez că nu m-a plăcut nimeni în viața mea, în afară de tine, acum, dacă într-adevăr e aşa cum spui.

— Desigur, mărturisi Ben.

— Bravo, prietene! răspunse Nevada, cu o flacără în privire. Noi alcătuim o echipă, bună sau rea, după amestec. Eu am uneori presimțiri ciudate. Nu adeseori, dar am, fac legături. Mă gândesc că nenorocul tău s-a sfârşit. Impresia asta am avut-o când Hettie mi-a pus scrisoarea ei în mână. Nu-i un gând. E ceva care vine nu ştiu de unde.

În clipa aceea, indianul intră cu pasul lui uşor şi tăcut şi, luând gălețile, ieşi din nou. Ben ațâță focul în căminul mare de piatră şi pregăti cu însuflețire pesmeții, slănina şi cafeaua. Mintea lui lucra tot atât de repede ca şi mâinile lui.

— Îmi place să cred că mi s-a schimbat norocul, spuse el cu seriozitate. Da, am avut noroc că te-am trimis. Eu nu sunt omul care trebuie să vândă sau să cumpere. Dar tu

eşti vioi şi dibaci, Nevada şi, pentru mine cel puțin, faci afaceri bune.

— Ben, n-ai observat ceva deosebit la mine? întrebă vesel Nevada.

— N-aş putea s-o spun, răspunse Ben privindu-l. Eşti ras proaspăt şi ai o eşarfă nouă.

— Nu, nu, n-ai ghicit, Ben. N-am băut deloc la Klamath sau la Hammell. Mă gândeam că aş putea s-o văd pe sora ta Hettie şi nu voiam să miros a whisky.

— Asta îți face cinste, Nevada. M-aş prinde că asta i-ar place Hettiei... Şi după aceea?

— Nimic, doar că mă simt mai bun. Îți făgăduiesc că n-am să mai beau, spuse Nevada gânditor. Ben, dacă-l prind pe Californian Red pentru tine.

— Ce? strigă Ben, tresărind ca şi când l-ar fi lovit cineva.

— Iartă-mă, drăguță. Voiam să spun: dacă pot să te ajut să-l prinzi pe diavolul acela de armăsar sălbatic, pe care-l doreşti atât de mult. Vrei să asculți ceva chibzuit?

— Da, Nevada, te ascult. Dar ia spune-mi, ai auzit vorbindu-se de California Red?

— Bineînțeles. Deocamdată mi-e foame. Aş vrea să mâncăm şi dacă ți-aş spune unde-i acest cal, ai da totul dracului şi ai alerga acolo.

Ben tresări văzând strălucirea din ochii lui Nevada, dar izbuti să se stăpânească.

— Nu ştiu dacă ceea ce am să-ți spun e cuminte sau dacă-i iarăşi una din prostiile mele, spuse Nevada. Dar asta mă chinuieşte zi şi noapte. Ascultă-mă deci. Noi trei avem trei sute douăzeci de acri din acel pământ. Mai sunt alte trei laturi pe care le-am putea cumpăra aproape pe nimic, cea mai bună parte din valea Forlorn Riverului. Tocmai sub nasul nostru, e marea crescătorie de vite. Să creştem deci şi noi vite, Ben!... La dracu, nu mă privi aşa. Îți spun că am o adevărată inspirație. Acum e timpul să cumpărăm vite, când nu-i nici apă, nici păşuni. Să ne hotărâm, vom găsi după aceea banii. Când va veni ploaia, ținutul acesta din Clear Lake o să fie o mină de aur. Caii sălbatici vor veni aici. Eşti pentru, Ben. Ei bine! Să-l prindem pe California Red şi vreo mie de vite şi să facem o crescătorie la scară mare.

— Nevada, spui că n-ai băut?

— Îți jur.

— Atunci, ce te-a apucat?

— Priceperea şi presimțirile mele.

— Nevada, cât ai vorbit cu soră-mea? întrebă Ben foarte serios.

— Câteva clipe poate, dar îmi închipui că a ținut mai

mult, răspunse Nevada, trădându-şi astfel taina fără să vrea.

— Ce ți-a spus Hettie? reluă Ben cu lăcomie.

— Îşi amintea de mine, dar m-a întrebat: „Dumneata, Nevada, eşti prietenul lui Ben?” Am răspuns că sunt într-adevăr. Atunci m-a năpădit cu o mulțime de întrebări despre tine. Te încredințez că am răspuns fără şovăire. După aceia, m-a privit în față. În clipa aceia am simțit că o iubesc. Mi-a mai spus: „Nevada, dacă dumneata eşti prietenul lui Ben, eşti de asemenea şi al meu. Spune-mi adevărul. Ben şi dumneata, trăiți cinstit?” Iar eu am răspuns: „Miss Hettie, n-aş voi să mint pe nicio fată, cu atât mai puțin pe dumneata. Ben şi cu mine trăim cinstit”. Ea mi-a strâns mâna şi a început să plângă. Era grozav. Atunci, ea s-a însuflețit. „Cum nu vă este ruşine amându-rora, să aveți astfel de faimă? Sunteți într-un ținut nou, care va ajunge înfloritor. Sunteți tineri, voinici, călăreți minunați. De ce nu faceți ceva folositor? Vânați cai sălbatici, dacă ăsta vă e gustul, dar prindeți-i, vindeți-i. Cumpărați vite. Puneți mâna pe pământuri. Studiați, gândiți-vă, faceți planuri şi lucrați. Dați o dezmințire inimilor împietrite ale părinților voştri. Ajungeți mari crescători”. Ben, am înmărmurit. Am rămas în picioare, vrând să spun mii de lucruri şi neputând găsi un

cuvânt. Ea mi-a spus apoi cum să fac ca să-i aduc ştiri de la tine şi a fugit.

— Hettie! Dumnezeu s-o binecuvânteze! exclamă Ben cu însufleţire. Nu sunt deloc mirat. Era curajoasă încă de copilă. Acum, are şaisprezece ani. Şi când te gândeşti că n-am mai văzut-o de doi ani.

Modoc se înapoie cu găleţile pline cu apă. Ben sfârşise de mâncat şi când tovarăşii lui se aşezară la masa ţărănească, el ieşi să citească scrisoarea Hettiei. Se întinse la umbră şi, cu degeţele tremurânde, încercă să deschidă în grabă plicul, dar fără să-l rupă.

„Scumpul meu Ben,

Sunt grozav de grăbită şi n-aş putea să scriu nici jumătate din ceea ce vreau; băieţaşul a venit să-mi spună: «Te aşteaptă Nevada afară, grăbeştete». Oh! Cât de mult aş fi dorit să fi fost tu!

Tata lipseşte. S-a dus la Klamath Falls cu dl. Setter. Fac afaceri mari cu vite. Sunt atât de mulţi ranchmani săraci, care dau faliment în urma secetei. Cred că ar fi mult mai cinstit pentru tata, să îi ajute pe aceşti oameni de ispravă, în loc să se folosească de nenorocirea lor. Nu-mi place acest dl. Setter. Când te-oi vedea, am să-ţi spun pentru ce.

Ben, de mult nu ți-am mai scris. Aproape un an. Am sfârşit cursurile. Tata ar fi voit să mă duc la liceu, dar mama are nevoie de mine acasă. Tata, dl. Blaine şi mulți alții din vechii pioneri au agonisit averi mari de când guvernul a secat Tule Lake Nu ştiu dacă-i bine sau rău pentru noi. E plăcut într-un fel, dar e ceva care nu mai există. Ştii că tata a fost totdeauna aspru; acum a ajuns pretențios. Asta mă sperie; dar trebuie să-ți spun că frații şi surorile tale (afară de mine) sunt şi ei aşa. Aş voi să-ți scriu ce fac, dar trebuie să mai aştept. Şi ajung la cel mai însemnat punct al scrisorii mele. Ben, mamei nu i-e bine. Nu-i nevoie să-ți ascund adevărul. Ea se prăpădeşte. Asta mă face să sufăr mult. Pe tine te iubea mai mult decât pe toți. Cred că asprimea tatii față de tine a zdrobit-o. Dar ea doreşte din tot sufletul să te vadă. Bineînțeles, că ascultă de tata şi nu cere ca să vii. Dar tu ai putea să-i faci o surpriză. Dragă Ben, dacă ai putea să-i dovedeşti măcar că nu-ți risipeşti viața – că toate mârşăviile pe care dl. Setter şi alții le-au spus despre tine sunt minciuni – cred că s-ar mai îndrepta. Deci, cum vei avea scrisoarea asta, goneşte călare până la ranch. Voi pândi sosirea ta, pe potecuță, pe înserate. Vei vedea-o o clipă pe mama şi vom merge apoi amândoi în pădurice, unde o să putem vorbi mai mult.

Am să-ți spun atâtea lucruri, Ben, despre tot ce se petrece aici. Îți voi pune de asemenea, câteva întrebări. Dar tu şi cunoşti câteva înainte de a mă vedea.

Nu vreau să închei fără a-ți spune un cuvânt despre Ina Blaine. S-a înapoiat de la pension. Mă temeam s-o întâlnesc? Dar e tot atât de fermecătoare ca altă dată, când era prietena jocurilor tale de copil şi când eu vă sâcâiam din această pricină. E nespus de drăguță. Anii de şcoală au făcut-o mai frumoasă. Am văzut-o de trei ori. Cred că ne vom împrieteni. Ina nu se sperie de bani şi nu cred să-i placă petrecerile din oraş, ca familiei Blaine.

Ea îşi aminteşte de tine. Nu-i cunosc încă secretele, dar bănuiesc ce simte. Te iubeşte. Anii de şcoală n-au schimbat-o, dar ce progres! A şi aflat flecărelile satului pe socoteala ta şi m-a întrebat cu inima deschisă. I-am răspuns că nu-i nimic adevărat, că ai fost lăsat să alegi şi că ai plecat. Ea vrea să te ajute şi spune să lucrăm împreună. Era nespus de curioasă în ceea ce priveşte acel grozav cal sălbatic care te îndârjeşte că nu poți să-l prinzi.

Scumpe frate, mama, Ina Blaine şi cu mine, nu ne putem înşela în privința ta. Şi, dacă suntem atât de neliniştite de tine, tu eşti dator să faci ceva. Ina o să fie cea mai bogată moştenitoare şi cea mai bine văzută din toate aşezările şi

ranchurile din vale. Îți închipuieşti tu că o să se poată schimba? Nu! Ben, tu trebuie să cucereşti mai mult decât un cal sălbatic. O ai pe iubita din copilărie, Ina Blaine. Asta-i.

Trebuie să închei, dar e dureros. Să nu te împiedice nimic să vii. Sunt în stare să călăresc până la Forlorn River. Cu toată dragostea,

Hettie".

Când Ben sfârşi scrisoarea, vederea îi era tulbure şi simți o strângere neplăcută în gâtlej, ca şi o durere în capul pieptului. Rămase fără să se mişte, cu scrisoarea deschisă în mâini, privirea rătăcind dincolo de râul cenuşiu până la munții tainici.

El nu-i vedea. Gândul lui era pironit pe scenele din copilărie, casa lui, mama lui, drumul lung pe mlaştinile măturate de vânt în jurul Tule Lakeului, şcoala din Hammell, drumul lung ce ducea de la ranchul părinților lui la acela al lui Blaine. Vedea fetişcana de patrusprezece ani, cu cozile lungi de păr castaniu pe spate, frumoasa ei pieliță pe care nici chiar soarele de vară nu-l ardea şi ochii ei negri catifelați, atât de blânzi. Atunci imaginile acestea care îl umpleau de melancolie se îndepărtară ca să facă loc feței voinice a tatălui său, bărbat cu muşchi şi voință de fier, ai

cărui ochi cenuşii străluceau ca soarele pe gheață şi al cărui chip brăzdat spunea de o viață de muncă şi de luptă.

A doua citire mai pătrunzătoare a scrisorii Hettiei aținti mintea lui Ben asupra celei mai neplăcute părți, aceea care o privea pe mama lui.

Ce lovitură grozavă pentru el! Îl cuprinseră remuşcări crude. Fu o clipă dureroasă, dar scurtă, căci hotărârea lui fu luată pe loc. Îndoind scrisoarea, Ben intră în colibă.

— Modoc, du-te de-mi pune şeaua pe calul cenuşiu, spuse scurt.

Indianul puse găleata şi prosopul pe care le avea în mână şi ieşi repede.

Nevada ridică ochii, cercetându-l pe Ben, cu o vie curiozitate.

— Ştiri proaste, dragă? întrebă el.

— Da, Hettie spune că mama se prăpădeşte… Că trebuie să mă duc s-o văd, răspunse Ben, punându-şi pintenii. Oricum ar fi, asta-mi face tare rău, dar să mi se spună că eu am zdrobit inima mamei, asta mă doare, asta.

Cu capul plecat, el se aşeză cu greutate pe pat şi îşi trase cismele.

— Ben, sunt veşti proaste, dar nu privi lucrurile mai rele decât sunt, spuse Nevada, bătându-şi tovarăşul pe umăr.

Mama ta nu-i bătrână. O să-şi revie când te-o vedea. O să-i meargă mai bine. Nu te lăsa copleşit, Ben. Asta-i meteahna ta, precum băutura e a mea. Să o sfârşim. Haide, fii bărbat!

— Pe Dumnezeul meu, Nevada, tu ți-ai pus în cap ceva pe care şi eu trebuie să mi-l vâr în cap, răspunse Ben.

Se sculă deodată şi înălțându-şi capul, strânse cu putere mâna lui Nevada:

— Voi încerca să nu mă frământ prea mult.

— Asta, n-ai s-o poți face, Ben, urmă Nevada. Când eşti fără griji, nu faci doi bani. Şi eu eram nepăsător, înainte de a veni în ranch-ul tău de lângă Forlorn River. Haide, curaj!

— Dacă aş avea cel puțin ceea ce crede Hettie, ceea ce crezi tu, murmură Ben, luptând ca să se stăpânească.

— Ben, de şase luni am simțit venind clipa asta, spuse Nevada care-şi îmblânzi glasul, învârtindu-se în jurul lui. Nu ştiam încă ce o să fie. Dar Hettie mi-a dat să înțeleg. Îți spun că ne-a ieşit norocul în cale. S-ar putea ca să-l ucid pe Less Setter, într-una din zilele astea. Tu du-te să-ți vezi mama şi sora. Redă-le încrederea în tine. Eu am la ce să mă gândesc în lipsa ta. Dar întoarce-te mâine noapte.

— La ce te gândeşti atât de mult? întrebă Ben curios.

— Ei bine, la California Red, răspunse Nevada, cu aerul cel mai serios. Acest vestit armăsar cu coama roşcovană, a

iernat pe acolo sus la Mule Deer Lake.

— Nevada! strigă Ben, pe ton de imputare.

— E un fapt, afară dacă toți paznicii de vite nu m-au mințit. Şi eu nu văd de ce m-ar fi mințit. Red e al dracului de frumos! Iarna e cel mai bun anotimp pentru prins caii. Am să-ți dovedesc.

— E prea târziu acum. Uite primăvara şi vara care vin. Tu şi cu Modoc, duceți-vă deci mâine până la Mule Deer Lake.

— Ne-am înțeles. Nu-mi vine să-ți spun, Ben, dar e sigur că va fi mai mult de o echipă pe urmele lui California Red de acum înainte.

— De ce acum, mai curând decât iarna sau vara trecută?

— Ei bine, am auzit o mulțime de lucruri în saloane, răspunse Nevada. Unul din crescătorii proaspăt îmbogățiți – era Blaine – a oferit trei mii de dolari pentru California Red, în bună stare şi bine dresat.

— Blaine! aruncă Ben mirat. E Hart Blaine Nu-i decât unul. E vecinul tatii. Trei mii de dolari e o avere. El era totuşi atât de zgârcit, încât n-ar fi dat cuiva un măr din grădina lui.

— Asta te măguleşte grozav, zise Nevada. Numai tu ai să-l prinzi pe Red!

— Eu nu mă gândesc la bani! Dar de ce doreşte Blaine

atât de mult acest cal?

— Spune-mi, rogu-te, care ranchman din California de Nord n-ar vrea să-l aibă pe Red gata dresat? Un cowboy mi-a spus că Less Setter oferă peste trei mii. Dar oamenii din Hammell cred că Blaine vrea armăsarul ca să-l dea de zestre fiicei sale.

Lucrul i se păru lui Ben atât de ciudat, că-l pufni râsul. California Red, armăsarul acela sălbatic, atât de iute, pentru micuța Ina Blaine! Părea atât de caraghios. Şi totuşi Ina Blaine era singura ființă, căruia Ben i-ar fi îngăduit să aibă marele armăsar.

CAPITOLUL II

Honk! Honk! Honk! Țipetele ascuțite o treziseră pe Ina Blaine. Ea deschise ochii şi în odaia slab luminată de zorile cenuşii şi reci, nu-şi dădu seama unde se află. Honk! Honk! Honk!

— Oh! Gâştele sălbatice, exclamă ea deodată veselă, sunt acasă... Sunt acasă!

Ina rămase culcată, privind fereastra care se lumina.

Ina Blaine era a treia dintr-o familie de şapte copii, patru băieți şi trei fete. Era cea mai iubită de tatăl ei, un fermier din Kansas, care emigrase în nordul Californiei şi ocupase o mare întindere de pământ mlăştinos în jurul Tule Lake-ului. În vremea anotimpurilor umede pământul era inundat. Lucrase acolo, împreună cu alți pionieri isteți şi averile lor fură atinse parcă de bagheta fermecată când Tule Lake fu secat de guvern.

Fu trimisă într-un liceu la Kansas înainte ca norocul să fi căzut asupra tatălui ei. Acesta avea un frate la Lawrence şi Ina fusese copilul lui alintat în timpul studiilor. O împrejurare după alta, în care intra şi lipsa de bani şi boala din familia unchiului, o împiedicaseră pe Ina să-şi petreacă

vacanța acasă, astfel că ea lipsi patru ani, în timpul cărora bogăția venise alor săi.

— Vreau să văd partea caraghioasă din toate astea – şi râdea vorbind singură – căci e într-adevăr caraghios. Tata e atât de înfumurat, de ceremonios. Mama îşi bate capul cu o mie de născociri. Archie face pe grozavul ca fiul cel mai în vârstă al regelui vitelor. Fred şi Bob părăsesc lucrul fermei pentru gulere albe şi pentru fetele din oraş. Kate e logodită cu un avocat din Klamath! Nu prea o înțeleg. Ei! Dar o să ne înțelegem, după ce vom fi făcut cunoştință. Dar Ben Ide?. Nicio scrisoare din partea lui în aceşti ultimi ani. Mi s-a spus că Ben a apucat pe căi greşite, dar n-am crezut-o niciodată. Era cam original, dar bun. Şi-o mai fi amintind de mine?

Tânăra fată coborî şi străbătu *hall*-ul mare care avea legătură cu vechea clădire. Tatăl ei făcuse greşeala să ridice o casă mare lângă cea veche, durată din pietre şi trunchiuri de copac, dar aceasta arăta vădit că, cu tot rangul lui în lumea ranchmanilor, nu-şi părăsise de tot modesta locuință. Îşi mai avea odaia sa şi biroul. Adăugase o bucătărie sălii, care acum cu mesele lungi şi cu băncile, fusese prefăcută în sufragerie pentru cowboy.

Ina aruncă o privire în această sală, care era goală acum

şi-şi auzi mama vorbind în bucătărie; se grăbi s-o surprindă pe Miss Blaine care-l ajuta pe bucătar.

— Bună ziua, mamă. Unde sunt ceilalți? exclamă dânsa veselă.

— Dumnezeu să te binecuvânteze! M-ai speriat! zise mama, o femeie destul de voinică, cu părul cărunt. Nimeni nu s-a sculat, decât eu şi tata.

— Aşa? Şi de ce mamă? Archie avea obiceiul să măture grajdurile şi Kate să mulgă vacile, zise Ina râzând.

— N-o mai face acum, zise scurt Miss Blaine.

— Am să încerc cel puțin să mulg vacile.

— Ina, nu pentru asta te-a trimis tatăl tău la liceu, protestă mama ei cam alarmată.

— Dar şi dumneata ai obiceiul să mulgi vacile şi n-aş vrea să fiu altfel decât dumneata, zise cu blândețe Ina, sărutându-şi mama.

— Tatăl tău are nădejdi mai mari pentru tine, Miss Blaine. Oamenii trebuie să vină să mănânce dintr-o clipă într-alta, zise dânsa. Ai face mai bine să pleci.

— De ce? Aş vrea să-i cunosc.

— Tatăl tău a spus că nu i-ar place să-i vadă roind în jurul tău.

— Zău? Şi dacă asta mă distrează? zise Ina veselă. Te-ai

măritat cu tata când era cowboy.

— Dar nu era acelaşi lucru.

— Aş vrea să ştiu de ce?

— Draga mea, eu eram lăptăreasă la ferma Kansas unde lucra Hart Blaine. Tu eşti fata unui ranchman, care în curând o să fie milionar.

— Mamă, acest cuvânt e plin de făgăduieli, dar nu mă impresionează deloc, zise Ina cu seriozitate. Mă tem că tata şi cu mine o să ne ciondănim.

— Dar, Ina, tu altă dată erai cel mai ascultător copil.

— Am să fiu şi acum, mamă, dar cu anumite condiții. Şi ca să încep numaidecât, fug, ca acei cowboy atât de interesanți să nu mă vadă, cel puțin de data asta.

Ea se retrase în salonul pe care-l vizitase în ajun. Se ghemui într-un jilț mare înaintea focului, după cum avea obiceiul să facă în copilărie şi voia să-şi amintească de trecut, când năvăli Dall urmărit de Marvie. Vederea Inei întrerupse lupta. Dall era o fetiță de doisprezece ani încă sfioasă şi neîndemânatică, Marvie un băiat drăguț, de 14 ani, cu părul de culoarea paiului şi ochii albaştri ca toții Blainii, afară de Ina.

Începu o convorbire, în care Dall punea întrebări fără sfârşit asupra obiceiului Kansasului, oraşelor, călătoriei, pe

când Marvie stăruia ca sâmbătă Ina să primească să facă cu el o plimbare călare şi să meargă la pescuit.

În clipa aceia, coborî sora ei mai mare, Katie.

— Mama zice să dați zor cu mâncarea, căci altfel o să întârziați la şcoală, spuse ea.

Ina îi urmă în sufragerie, unde aştepta Mrs. Blaine. Era o odaie veselă şi însorită, bine mobilată deşi prea luxoasă pentru casa unui ranchman.

— Unde sunt tata şi băieții? întrebă Ina aşezându-se.

— Bob şi Fred au mâncat devreme cu angajații, răspunse Mrs. Blaine şi adăugă ursuză: Câteodată tatăl tău mănâncă cu ei.

— Ina, avem o cabrioletă care ne duce la şcoală, înştiință Dall, cu o nuanță de înfumurare atât de vădită la ceilalți.

— Eu mă duceam pe jos, zise Ina, dar mărturisesc că drumul lung era destul de noroios iarna şi plin de praf vara.

— Ah! Mie îmi place să călăresc, zise Marvie. Ascultă, Ina, Dad îmi lasă calul şi cabrioleta în fiecare sâmbătă. Poimâine e sâmbătă.

— O să merg cu tine, răspunse tânăra fată. Şi mie îmi place să călăresc. Dad are cai cu şea?

— Ia spune unde-ți sunt ochii? întrebă băiatul. Păşunile sunt pline de cai. Tot aşa în corral şi în şură. Şi cowboyi mi-

au spus că ranchurile sunt pline. Tata e tovarăş cu un mare negustor de cai, Less Setter, care are echipe în tot ținutul. Eu am doi cai. Dall are un ponei. Bob şi Fred au o droaie. Spune-i tatii că-l vrei pe California Red şi o să vezi.

— Ce e California Red? întrebă Ina cu interes. Un cowboy sau un cal?

— E un armăsar, un roib sălbatic, cel mai vioi şi mai frumos din câte s-a auzit vorbindu-se. Roşu ca focul. Ah! Ina, zău că mi-ar părea bine să-l capeți pe California Red.

— Ce să fac cu el Marvie? Aş vrea un cal domesticit, unul pe care să pot să-l înşeuez eu însumi. Să-l călăresc, să-l răsfăț.

— Caii sălbatici ajung uneori cei mai domesticiți, cei mai blânzi când sunt bine dresați.

— Atunci, zise dânsa râzând, am să-i spun tatii că-l vreau pe California Red, ca să văd ce o să spună.

Kate întrerupse convorbirea ca să-i zorească pe copii să se pregătească pentru şcoală. Ina ieşi cu ei şi-i întovărăşi, spre marea lor bucurie, până la capătul drumului.

Acest drum lung nu se schimbase. Ea recunoştea copacii, stâncile şi tufişurile de pe marginea lui.

La înapoiere, descoperi apoi în depărtare silueta slabă a tatălui.

Cei câțiva cowboy care erau acolo o zăriră când trecu pe dinaintea lor şi ivirea ei îi făcu să întrerupă lucrul.

— Ți-am mai spus-o, Setter, e un negoț care nu-mi place, repetă tatăl ei cu nerăbdare, când Ina se apropie.

Atunci omul de pe căruță se ridică repede şi Blaine se întoarce să-şi vadă fata.

— Hello, tată! zise dânsa veselă. Dau târcoale peste tot ca să văd ce ați făcut cu ranchul meu de la Tule Lake.

— Bună ziua, fetițo, răspunse dânsul.

Avea ochii cenuşii, însă vioi, un nas coroiat ca un cioc de vultur şi gură mare sub mustața căruntă.

— Ina, îți recomand pe unul din tovarăşii mei, Less Setter, care vine din Nevada, urmă Blaine.

Şi punând brațul în jurul umărului tinerei, o trase înainte spunând omului care era lângă el:

— Iat-o pe mica mea învățată, care şi-a sfârşit studiile.

— Sunt onorat că te întâlnesc, Miss Ina, zise Setter politicos, ducând mâna înmănuşată la pălărie.

Ina îi mulțumi şi, privind țintă pe străin, întâlni în obrazul lui cu barba blondă doi ochi cu pleoape grele, care păreau că vor s-o înghită. Setter nu părea tânăr, dar avea înfățişare de om voinic, aspră, foarte deosebită de oamenii pe care-i văzuse Ina până atunci. Chiar în acea clipă

întâmplătoare, când n-o interesa deloc, îi făcu o astfel de impresie, că ei îi pieri veselia. Se simți deodată foarte neîncrezătoare în partenerul tatălui ei şi trebui să-şi dea silința să treacă peste această intuiție feminină.

Deodată, cuvintele lui Marvie în legătură cu discuția despre cai îi veni în minte şi se agăță uşurată de acest subiect.

— Tată, zise dânsa, aş vrea un cal de călărie, zise dânsa cu vioiciune, întorcându-se către el.

— Fetițo, poți să ai o herghelie, zise dânsul. Avem o grămadă de cai de soi.

— Dar, tăticule, am visat totdeauna să am un cal într-adevăr minunat, urmă tânăra. Tăticule, îl vreau pe California Red.

— Ce? Acel armăsar sălbatic? zise Blaine uimit. Drace! Toate echipele de vânători de cai din cele trei state au şi înghițit praf în urma lui.

— Oh! Trebuie să fie minunat! exclamă Ina tremurând la gândul, care la început nu fusese decât o glumă.

— Miss Ina, e într-adevăr un animal de neasemuit, se amestecă Setter. L-am văzut odată, acum doi ani. Un animal de soi, cu mădularele subțiri, roşu ca focul, o coamă de flăcări. Şi nu-i un omorâtor de cai, ca atâția armăsari. Cei

mai mulți dintre călăreți şi vânători cred că, odată domesticit, o să fie foarte blând. Aşa că, cu făgăduiala tatălui dumitale. Sunt martor, Blaine, pentru cuvântul dumitale, bagă de seamă.

— California Red e al tău, Ina, dacă va putea fi prins, răspunse tatăl ei.

— Poate să fie prins, cred, zise Setter dus pe gânduri. Nu sunt decât puține echipe după el. Adică se dau drept vânători de cai, dar e un pretext ca să fure vitele şi caii. Hall şi şleahta lui lucrează acum lângă Silver Meadow. Ceilalți vânători, care sunt pe urmele lui Red, sunt băieții lui Ide şi tovarăşii lui. Ei fac afaceri mai mult sau mai puțin curate, dar sunt încredințat că Ide vrea să pună neapărat mâna pe Red.

— Ide? întrerupse Ina. Vrei să spui Ben Ide?

— Da, zise Setter.

— Minți, Ben Ide nu-i un hoț de cai, exclamă dânsa deodată.

— Hai, fetițo, fii liniştită, o întrerupe tatăl. Ai lipsit mult timp. S-au întâmplat multe lucruri altora ca şi nouă. Tot atât de mult rău ca şi bine!

— Tată, zise dânsa, silindu-se să-şi stăpânească furia care o cuprinsese, aveți dovezi că Ben Ide a săvârşit acele

fapte necinstite pe care i le imputați?

— Fetițo, sunt o seamă de trăncăneli, răspunse tatăl. Puțin după plecarea ta de acasă, Ben își petrecea timpul în munți, căci era nebun după caii sălbatici. Amos Ide, dacă îți amintești, era om aspru; desigur își iubea fiul, cum te iubesc și eu. Totuși, nu izbuti să-l stăpânească. Avură o ultimă ceartă și Ben plecă să trăiască după bunul lui plac. Nu l-am mai întâlnit de atunci, dar alții l-au văzut. Mama lui se stinge de mâhnire și când te duci la ei, numele lui Ben nu-i rostit. În ultimii ani am dus vite până în văile și ținutul de lângă Forlorn River. Acolo s-a așezat el. Și au dispărut un mare număr de vite și cai. Atunci s-au povestit multe despre Ben, dar nu pot spune că s-a dovedit ceva.

— Nu-i greu să se pună pe socoteala cuiva aceste furturi într-un ținut încă pe jumătate sălbatic, răspunse cu răceală Setter. Vitele, care lipsesc tatălui dumitale sau altor ranchmani, nu mai sunt niciodată regăsite. Asta înseamnă că sunt duse după munți până în Nevada, sau hăt departe de-a lungul lanțurilor de munți.

— O pricină mai mult ca să crezi că un tânăr de familie bună, altă dată vecinul nostru și Unul din prietenii noștri, nu poate fi învinuit că este un...

Fiindcă Ina se opri, neputând să rostească cuvântul,

Setter scutură scrumul țigării şi ridică asupra tinerei fete ochii săi spălăciți cu privirea de nepătruns.

— Cunoşti oamenii după aceia cu care se întovărăşesc, zise dânsul. Tânărul Ide trăieşte alături de un indian Modoc, un vântură-țară şi un cowboy alungat din Nevada ca hoț de cai.

— Tată, ceea ce a spus Mr. Setter nu mi se pare drept, zise dânsa. Aceasta îmi face şi mai limpede amintirea lui Ben Ide. Nu cred că Ben să fi furat ceva, chiar pentru ca să-şi scape viața. Cum s-ar fi putut schimba băiatul ăsta în aşa puțini ani?

Atunci spuse hotărâtă tovarăşului tatălui ei:

— D-le Setter, dacă-mi amintesc de Ben Ide, va trebui să dovedeşti ce ai spus. Am să-l văd fără îndoială şi am să-i comunic ce-ai spus.

— Ce zici? întrebă Blaine cu nerăbdare. E aproape o jignire pentru Setter. N-o să alergi după băiatul ăsta, nu vreau să te văd că-i vorbeşti.

— Credeam dimpotrivă, că ai să mă duci să-l văd... De aceea eu...

— Fata mea, te-ai întors cu idei caraghioase, zise Blaine. Dacă asta ai învățat la şcoală, îmi pare tare rău că te-am trimis acolo.

— Tată, eu am felul meu de a gândi, zise Ina tulburată.

— Ei bine! N-ai nevoie să te gândeşti să-l vezi pe Ben Ide. Asta e tot ce am de spus.

— Dragă tată, o să-l văd negreşit pe Ben Ide, zise Ina.

— Du-te acasă, îi porunci cu asprime Blaine.

Ina plecă repede, cu fruntea sus, obrazul arzând şi trecând pe lângă cowboy îi privi fără să plece ochii. Îl auzi pe Setter spunând: „E neînfricată, mititica! Hart, cu ea o să ai de furcă”.

— De ce ai supărat-o în legătură cu tânărul Ide? întrebă Blaine înfuriat. Mi se pare că eşti foarte pornit pe chestia asta şi că repeți toate trăncănelile pe care le auzi.

Ina nu mai auzi urmarea. Când fu departe, se strecură de-a curmezişul unei bariere şi se întoarse spre crâng. Se aşeză sub un pin mare amintindu-şi toată convorbirea. Ar fi vrut să se căiască, că fusese atât de bănuitoare față de un om atât de legat de tatăl ei şi să-i pară rău de conflictul care urmase; dar nu era câtuşi de puțin necăjită.

— Dacă e adevărat, bâlbâi dânsa, eu, într-un fel sau altul, am să-l ajut pe Ben să devină iar ce a fost.

CAPITOLUL III

Ina luă o gustare numai cu maică-sa, Kate fiind plecată la Hammel cu Mrs. Blaine şi se arătă plină de dragoste şi însufleţire.

— Mamă, vorbeşte-mi de familia Ide, ceru Ina în mijlocul multor altor întrebări.

— Oh! Blainii şi Idii nu mai sunt vecinii de altă dată, răspunse Mrs. Blaine, dusă pe gânduri şi asta din vina tatălui tău. Amos Ide a agonisit avere, dar aceasta nu l-a schimbat. Îi părem pretenţioşi. Mrs. Ide se arată foarte rece de câţiva ani. Mergea regulat la biserică, dar de când pastorul a propovăduit despre copilul-minune, nu mai merge. N-am fost la ei de un veac. Dar am văzut-o pe Hettie. A crescut. Fred îi făcea ochi dulci.

— Ben e vânător de cai, zic oamenii.

— Un fel de surghiunit, nu-i aşa? urmă Ina.

— Se povesteşte că Amos Ide i-a propus lui Ben să aleagă între îngrijirea ogoarelor şi viaţa liberă în munţi. Ben a preferat să plece de acasă.

Ina se simţi mai îmblânzită după această convorbire. Se hotărî să cerceteze singură şi să se ducă într-o zi la Mrs. Ide

şi Hettie. Dar odată ce-i veni acest gând nu mai avu răgaz. Îşi petrecu începutul după amiezii desfăcându-şi geamantanele şi împodobindu-şi odaia după gustul ei. Când sfârşi, se hotărî să meargă chiar în după amiaza aceia în vizita plănuită.

Ajunse la ferma Ide. Aceiaşi barieră veche. Totul se potrivea cu vechile ei amintiri. Se aştepta chiar să-l vadă pe Rever, câinele lui Ben, sărind în întâmpinarea ei.

Dar Rever nu veni. Ina trecu poarta şi fără să şovăie o luă pe drumul ce ducea în spatele casei. Trecu poarta principală şi bătu la uşă. Aceasta se deschise numaidecât; se ivi o tânără cu obrazul plăcut, cu ochii albaştri şi părul încârlionțat. Ea privi o clipă pe vizitatoare.

— Hettie, nu mă recunoşti? întrebă Ina.

— Da şi... nu... oftă tânăra al cărei obraz se lumină.

— Sunt Ina Blaine.

— Oh! De bună seamă. Ştiam că eşti dumneata, dar eşti atât de... schimbată şi drăguță, zise Hettie cu o fermecătoare stânjeneală. Am auzit că te-ai întors. Sunt fericită să te văd. Intră. Mama e aici.

— Hettie, ai crescut uimitor, mai mult decât Dall sau Marvie, zise Ina intrând în marea bucătărie luminoasă. Şi pot să-ți întorc complimentul.

— Îți mulțumesc, zise Hettie roşindu-se. Ai avut totdeauna obiceiul să spui lucruri plăcute, Ina. Intră. O s-o vezi pe mama.

Apoi o conduse într-un salon mare.

— Mamă, o înştiință Hettie pe femeia cu obrazul trist şi blând care stătea lângă masă, iat-o pe Ina Blaine care vine să ne vadă, tocmai a doua zi după sosirea ei.

— Mrs. Ide, nădăjduiesc că vă amintiți de mine, zise tânăra.

— Ina Blaine, exclamă bătrâna cu glasul tremurând uşor şi grăbindu-se să-şi pună ochelarii. Desigur că-mi amintesc. Numele dumitale mi-e tot atât de obişnuit ca cel al Hettiei. Vasăzică, dumneata eşti, Ina. Nu te-aş fi recunoscut. Îți urez bun venit la Tule Lake, draga mea. Drăgălăşenia de a fi venit să ne vezi te caracterizează. Le-am spus aseară, că n-o să te schimbi niciodată.

— Ba da, m-am schimbat, am crescut, Mrs. Ide, răspunse Ina luând mâna ce i se întindea şi, lăsându-se cuprinsă de un cald imbold, sărută obrazul bătrân, zbârcit. Dar sunt fericită că sunt acasă, iar eu. Eu am de gând să rămân aşa cum am fost altă dată.

— Desigur că da, răspunse Mrs. Ide. Cu toate că acum eşti dră. Vino şi povesteşte-mi ce-i cu dumneata.

Ina nu întâlnise niciodată ascultători atât de binevoitori. Ea vorbi un ceas şi sfârşi cu sosirea la ea acasă.

— Îmi face plăcere să te ascult, murmură Mrs. Ide. Nădăjduiesc că schimbările întâmplate la noi n-o să te facă nefericită şi mă rog pentru asta.

— N-o să fiu nenorocită, zise Ina cu înfocare; mărturisesc că mi-ar fi plăcut să găsesc casa şi pe ai mei aşa cum i-am părăsit. Dar am să încerc să fiu ca ceilalți.

— Ai să vii să ne vezi câteodată? se interesă cu sinceritate Mrs. Ide.

— O să vin ca şi altă dată, zise Ina cu dragoste.

— Tatălui dumitale n-o să-i placă asta. E aspru, tot atât de aspru ca Amos Ide în anumite împrejurări.

— Am şi avut o hărțuială... şi am fost învinsă.

— Mamă, Ina e tot atât de curajoasă, ca atunci când se certa cu Ben, zise deodată Hettie cu glas tare.

Nu era o aluzie fericită, căci bătrâna păru că se întristează deodată. Înei îi păru rău că Hettie pomenise de Ben şi simți că trebuie să spună ceva despre asta, dar şovăi.

— Da, îmi amintesc bine de Ben şi de certurile noastre, ca şi de celelalte, zise dânsa cu simplitate. Ar fi plăcut... să vorbim de timpul trecut, dar să lăsăm pentru altă dată asta. Pe curând Mrs. Ide, o să vin să vă văd adesea... Hettie, vrei

să mă petreci puțin? Trebuie să-l întâlnesc pe Marvie şi Dall.

— Cu plăcere, răspunse Hettie.

Odată ieşită din casă, Ina se simți stânjenită, cum trebuie să fie şi Hettie şi abia la capătul drumului găsi mijlocul să o facă pe sora lui Ben să vorbească. Întorcându-se deodată spre ea, îi spuse pe neaşteptate:

— Acum vorbeşte-mi de Ben.

Hettie se îngălbeni şi ochii i se umeziră.

— Ai auzit ceva? întrebă dânsa cu glas răguşit.

— Clevetiri, zise repede Ina. Nu cred un cuvânt, Hettie, spune-mi adevărul.

— Ce bine-mi pare că te aud vorbind astfel! exclamă Hettie, apucând mâinile tinerei. Nu sunt prea multe de spus despre Ben. Era nebun după libertate şi cai sălbatici. Era mai tare decât el. Tata l-a gonit de acasă şi a făcut din el un surghiunit. Mama a fost atât de mâhnită. Şi eu de asemeni. S-au spus tot felul de minciuni despre fratele meu şi de când a venit Setter la Tule Lake e şi mai rău.

— Ah! Acest Setter nu-mi place deloc. A spus grozăvii despre un prieten al lui Ben, un cowboy venit din Nevada.

— Îl urăsc, Ina, izbucni Hettie cu o roşeață întunecată în obraz. Aş putea să-ți spun de ce şi asta afară de minciunile lui despre Ben.

— Nu-i nevoie, Hettie. Acest om e un mincinos… Nu-l cred pe Ben în stare să fure… *Nu pot s-o cred!*

— Vai! El n-are de partea lui decât pe mama şi pe mine. Tata nici nu vrea să audă despre el. Atâta tămbălău pentru că unui băiat îi plac caii! Mă îmbolnăvesc, când mă gândesc la asta.

— Ei bine, Hettie, suntem de aceiaşi părere, urmă Ina liniştită. Acum nu mai mă întrebi: ce să facem? Dar cum să facem?

— Trebuie să-l scăpăm cu orice preț, pe Ben, până ce n-o să fie prea târziu, zise Ina, roşind.

— Trebuie? Dumneata şi cu mine? întrebă Hettie, cu glas încet în care se ghicea mirarea.

— Da, dumneata eşti sora lui, iar eu… tovarăşa de joacă; desigur singurele prietene, afară de acel cowboy Nevada… Hettie, m-am gândit la acel cowboy de care Setter spune că e hoț de cai. Eu cred că e un tovarăş bun pentru Ben. Era singur şi părăsit. Poate că şi lui îi plac caii. Hettie, trebuie să-i vedem pe aceşti băieți, mai ales pe Ben şi, dacă trebuie, să mergem călare până la Forlorn River.

— Am să mă duc, cu toate că tata ar fi în stare să mă omoare dacă ar şti, zise Hettie, înspăimântată.

— Să aşteptăm puțin. Poate să se întâmple ceva. Putem

să trimitem o scrisoare lui Ben. Poate că a auzit şi el de întoarcerea mea şi vrea să mă vadă.

— Doreşte, Ina, dar n-o să poată veni, chiar dacă îi trimiți o scrisoare, zise Hettie cu mâhnire.

— Bietul Ben! Ce ghinion grozav. Hai, uite capătul drumului şi-l zăresc pe Marvie care coboară drumul. O să te revăd curând, Hettie. Până atunci, aminteşte-ți că suntem unite printr-un complot.

— Oh! Ina, aş vrea să te strâng în brațe, exclamă Hettie cu glas pătimaş.

— Ei bine, fă-o.

Dar tânăra se şi întorsese şi cobora drumul alergând.

Veni sâmbăta. Ina şi-o petrecu cu Marvie în aer liber, o frumoasă şi lungă zi de primăvară.

Înnoptase, când se întoarseră cu trăsura pe drumul ranchului. Ina se simțea obosită, dar ciudat de fericită. Totuşi, sora ei Kate o primi cu o observație neplăcută despre dezordinea îmbrăcămintei şi tatăl încruntă sprâncenele, zărindu-l pe Marvie. Ea se grăbi să facă baie, să-şi schimbe veşmintele şi coborî repede la masă. Cineva desigur că potolise entuziasmul tânărului care povestea cum îşi petrecuse ziua, dar Ina simți că nimic n-ar fi putut să nimicească amintirea pe care o păstra, nici să-i răpească

bucuria. Începu să vorbească veselă despre aventurile ei: fugise, se cățărase, pe când Marvie pescuia şi ea l-a ajutat să scoată din apă un peşte mare care se zbătea.

— Ei bine, zise tatăl, cred că a fost plăcut. Dar acum eşti domnişoară. Marvie ar fi putut să facă ceva mai bun decât să te ducă la Forlorn River.

— Am fost numai la gura râului, deasupra Hammell-ului, protestă tânărul, dar nu dincolo de coline.

— De ce nu dincolo de coline? întrebă Ina cu vioiciune. Vreau să merg peste tot călare. Sâmbăta viitoare o să mergem până la lac.

Mr. Blaine se ridicase, cu o tuse de care Ina îşi reamintea foarte bine.

— Destul Marvie. O să faci din soră-ta o adevărată desfrânată, zise dânsul cu asprime. Sâmbăta viitoare, n-o să ai nici cal, nici trăsură.

— Dar, tată, Ina nu poate să meargă atât de departe, protestă Marvie, roşindu-se.

— E cineva care o s-o ducă pe Ina cu maşina.

— Ah! Ah! Bănuiesc că e acel tip Servell McAdam, zise Marvie cu scârbă.

— Servell McAdam? Cine-i ăsta? întrebă Ina, cercetând cu privirea când pe Marvie, când pe tată-său.

— Băiatul a ghicit de data asta, zise Mr. Blaine râzând. Am uitat să-ți vorbesc de Servell. E un tânăr frumos din Klamath. Tatăl său mi-e prieten. Are cele trei prăvălii. O să-l vezi în curând pe Servell. L-am poftit pe duminică la masă.

— O să-mi facă plăcere, desigur, zise Ina pe un ton firesc şi cu ochii la Marvie. Băiatul nu părea să aibă aceiaşi plăcere.

După masă, când fură singure în salon cu Dall, Ina îi ceru câteva desluşiri despre acel tânăr care avea să vină duminică.

— E un orăşean, răspunse Marvie. Un fel de filfizon, care face fasoane.

— Nu-ți place?

— N-am motive pentru asta, dar te desfid să mă vezi vreodată că merg cu el la pescuit.

— Sunt lămurită. Dar, zise Ina, gândindu-se, nu-mi amintesc să-l fi văzut pe tata poftind tineri la masă, duminica.

— Ina, eu am auzit ceva, dar să nu spui că o ştii de la mine, murmură Marvie, uitându-se pe furiş în jurul lui. Ştie şi Dall, căci era cu mine.

— Mă faci într-adevăr curioasă, zise Ina serioasă.

— L-am auzit vorbind pe tata lângă şură cu Mr. McAdam.

Vorbeau despre o chestie importantă. Acest Mr. McAdam e tatăl lui Servell, care vine duminică. E grozav de bogat. Are mai multe prăvălii. El şi cu tata sunt pe cale să uneltească ceva şi e vorba de tine.

— Marvie! Ce tot îndrugi? exclamă Ina uimită.

— Întreab-o pe Dall, răspunse băiatul.

— L-am auzit pe tata spunând că dacă Servell ți-ar face ochi dulci şi l-ai place numaidecât, ar fi minunat, răspunse Dall, ai cărei ochi străluceau la gândul că destăinuia ceva însemnat.

— Ai spus-o cuiva? întrebă Ina.

— I-am spus mamei şi a auzit şi Kate. Mama era foarte stânjenită, cum e totdeauna. Kate ne-a trimis la plimbare în bucătărie. Era întărâtată. Iubitul Katei, care e în oraş, e prietenul lui Servell McAdam.

— Te rog să nu mai spui nimănui.

— Îți făgăduiesc, răspunse Marvie, ridicând asupra surorii sale ochii plini de dragoste. Dar Ina, dacă îl laşi pe acest tip să vină aici şi să-ți facă curte, eu, eu n-am să te mai iau niciodată la pescuit.

— Nu-ți face sânge rău, Marvie... O să mai mergem împreună la pescuit, când vei vrea să mă iei.

Duminică dimineața, când intrară în biserică, tatăl luându-şi un aer înțepat, mama silindu-se să fie la înălțimea rolului şi Kate îngâmfată ca un păun, Ina îşi dădu seama, că erau, mai ales ea, ținta multor priviri. Acest fapt n-o stânjeni, dar o împiedică să-şi dea frâu liber curiozității. Ea şedea între Marvie şi Dall.

Dall se gândea că Ina face senzație. Când toată lumea îngenunche, după predică, pentru rugăciune, Marvie se aplecă către ea şi murmură:

— Servell McAdam e tocmai în față, lângă iubitul Katei. Ce pereche de gogomani!

Ina îşi ascunse obrazul, rugându-l încet pe Marvie şi prin semne să tacă.

După ce slujba se sfârşi Ina fu înconjurată de toate vechile cunoştințe. Mulți îi făcură o primire călduroasă, dar ea auzi totuşi şoptindu-se unele cuvinte acre-dulci.

Ridicarea tatălui ei în lumea de la Tule Lake, stârnise – vedea ea bine – pizma şi dispreţul multora.

Îi fu recomandat logodnicul Katei, bărbat mai în vârstă, al cărui nume nu-l putu desluşi. Însoțitorul lui, un tânăr blond cu mustață încârlionțată şi cu ochii albaştri galeşi, era Mr. Servell McAdam. Purta mănuşi şi avea baston. Desigur i se părea ceva foarte plăcut să fie recomandat Inei;

dar nu vru să se dea de gol şi urechea ascuţită a Inei nu putu să prindă niciun cuvânt care să dovedească plăcerea acestei întâlniri.

Lumea se împrăştie încetul cu încetul. Mr. McAdam se ţinea scai de Ina, care făcu semn lui Marvie să stea lângă dânsa.

— Sunt poftit la dvs., zise dânsul. Vrei să mergi cu mine ca să-ţi arăt un cal de trap iute şi sprinten.

— Mulţumesc, Mister McAdam, zise Ina, mi-e frică de caii iuţi. Am să mă înapoiez cu părinţii mei.

Tânărul păru jignit. Ina salută şi se îndepărtă cu Marvie, care-i strângea mâna. Se cocoţară amândoi pe scaunul pe care şedea Dall. Mr. Blaine, care dezlegase caii de la barieră, se urcă la rându-i şi-şi văzu fata.

— Servell nu te-a rugat să mergi cu el? întrebă dânsul.

— Ba da, răspunse Ina.

— Atunci, ce cauţi aici?

— Tăticule, îmi place mai bine să mă întorc acasă cu Marvie şi Dall, răspunse tânăra.

În faţa celorlalţi copii, tatăl îşi stăpâni un răspuns mai aspru. Ina îl văzu ridicând din umeri şi-l auzi murmurând printre dinţi. Ea rămase tăcută în tot timpul drumului.

Masa îmbelşugată ţinu mult. Lui Marvie i se dădu o

însărcinare care ținu un ceas, iar Dall fu trimisă în odaia ei. Kate se plimba cu logodnicul, iar Mr. şi Mrs. Blaine, fără să se scuze, o lăsară pe Ina singură cu musafirul. Ea înțelese că totul fusese pus la cale şi simți mai mult milă decât furie. Era o copilărie şi nu prea de duh. Atunci se hotărî să-l înveselească pe acest tânăr atât de vrednic ca să fie alesul ei şi începu prin a fi drăguță, dar Mr. McAdam o întrerupse cerându-i să facă o plimbare cu maşina. Când văzu că ea nu-i de aceiaşi părere, spuse că duminica lua totdeauna o dră cu el la plimbare.

— Te înțeleg, răspunse Ina. E foarte drăguț din partea dumitale. Nu-i târziu şi mai ai încă timp s-o faci.

El o privi cu gura căscată, ca şi când făcea parte dintr-un neam necunoscut şi când înțelese în cele din urmă că ea îl trimitea cu drăgălăşenie să alerge după alta, nu-şi putu stăpâni nemulțumirea.

— Voiam să te duc la Lakerveile. Spusesem unor prieteni că vin să te iau. Ei bine, nu-i nimic, atâta pagubă, o să mergem duminica viitoare, zise dânsul.

Nici nu-i trecu prin gând, că Ina n-ar fi putut primi nici atunci.

Convorbirea se însufleți iarăşi şi el o întrebă despre viața de la liceu şi de rudele ei din Kansas. Pentru dânsa era un

subiect plăcut; dar curând îşi dădu seama că un singur lucru îl interesa pe Mr. McAdam: să ştie cu ce fel de tineri se întâlnise. Atunci ea aduse convorbirea chiar despre el. Lucrul era uşor şi ea nu mai trebui decât să asculte.

Servell era samsar. Multe prăvălii, nu da pe datorie, afaceri mari, ceasuri lungi de lucru şi lefuri mici pentru slujbaşi, despre toate aceste lucruri vorbea cu iuțeală. Timpul liber îl pierdea cu caii aprigi, îngrijirea persoanei sale şi cu fetele drăguțe. Nu-i plăcea viața în aer liber.

— Să mergem să ne plimbăm puțin în curte, zise Ina ridicându-se.

Cum să scape de acest pisălog? Ei cercetară corralii, şurele şi şoproanele, caii; Mr. McAdam găsea la toate cusururi. Nu putea suferi viața de fermier.

— Ai să fii mulțumită să trăieşti la Klamath Falls, zise dânsul, cuprins parcă de o inspirație neaşteptată.

— Într-adevăr! murmură Ina, înăbuşindu-şi un hohot de râs. Numai dacă mi-ar veni Marvie în ajutor, zise dânsa.

Supărarea tinerei ajunse la culme când McAdam, descoperind tufişul cu copaci mari din spatele casei, voia să meargă într-acolo.

La o adică, ajungea sentimental. Ina se lăsă dusă acolo, dar îi se părea că săvârşeşte un fel de pângărire. Acolo,

Servell îi luă mâna pe care încercase de două ori s-o atingă cu sfială.

— Mister McAdam, cred că înțeleg, zise dânsa, dar dumneata nu mă înțelegi. N-am obiceiul să las pe nimeni să-mi apuce mâna.

— Dar... ce-i aşa de rău în asta?

— Nu, într-adevăr, dar nu-mi place.

— Aş putea să-ți spun că nu eşti prea şireată, dar nu vreau, zise dânsul jignit.

— Şi atunci?

— Apoi de, n-o să mă faci să cred că eşti o mironosiță, după atâția ani petrecuți la şcoală cu o mulțime de Tomi, Dicki şi Harry. Apoi, e un început prost pentru noi, dacă trebuie să fii. Dacă suntem. Dacă lucrurile sunt.

Privirea serioasă şi întrebătoare a Inei îl făcu să se oprească deodată.

— Mister McAdam, greşeşti, zise Ina. Noi – dacă vrei să înțelegi prin asta dumneata şi cu mine – n-am făcut niciun fel de început. Hai să ne întoarcem acasă.

El o întovărăşi îmbufnat. Ina îi dădu foarte repede prilejul să-şi ia rămas bun şi să plece.

Numaidecât Ina îşi ceru scuze şi se întoarse în odaia ei.

Un ceas de gândire îi potoli furia şi scârba. Ea nu ştia de

fapt, în care scop se purta tatăl ei astfel. Când musafirii plecară, ea îi zise:

— Tată, de ce m-ai lăsat singură cu Mr. McAdam?

— Dar, răspunse Mr. Blaine, când ea repetă întrebarea, Servell venise să te vadă.

— Dar nu-l cunoşteam şi nu i-am cerut acest lucru.

— Asta n-are nicio importanță. Eu i-am cerut să vină.

— De ce? urmă Ina, dându-şi seama că liniştea ei energică nu-i plăcea.

— Servell e un tânăr elegant. Tatăl său mi-e prieten şi poate să mi-l fac tovarăş. Mi-am închipuit că tu şi Servell o să vă îndrăgostiți.

— Îți mulțumesc. Asta îmi lămureşte purtarea lui Mr. McAdam. I se pare că mi-a căzut cu tronc.

În acea clipă, Marvie izbucni într-un hohot de râs.

— Taci din gură şi pleacă, porunci Mr. Blaine.

Apoi întorcându-se spre fata lui care se roşise, urmă:

— Ina, nu tăgăduiesc că i-am spus lui Servell că o să-ți placă.

— Îmi pare rău. Dar nu-mi place nici de frică.

— Asta e prea de tot. Dar cred că o să-ți placă când o să-l cunoşti mai bine.

— Nu prea cred, zise Ina.

— Tatăl lui Servell şi cu mine avem o mare afacere, zise Mr. Blaine, răsuflând cu greutate, ținând în sus cu mâinile sale mari cuțitul şi furculița. Sunt oameni foarte înfumurați, foarte puternici. Dacă l-ai bruftuit pe Servell, asta o să-mi pricinuiască neajunsuri.

— Nu vreau să-l bruftuiesc nici pe el, nici pe unul din prietenii sau tovarăşii dumitale, reluă Ina. O să fiu totdeauna politicoasă cu ei, dar nu vreau să mă mai laşi singură cu Mr. Servell sau cu oricare alt băiat.

— Tată, Ina e vrăjită încă de Ben Ide, întrerupse Kate cu răutate.

Inei îi năvăli tot sângele în obraz.

— Ar trebui să fii măgulită de purtarea lui Servell McAdam cu tine, zise Kate cu ochii scânteietori.

— Ascultă, Kate, nu sunt atât de încântată ca tine de complimentele unuia din oraş, reluă Ina, scoasă din fire. Se pare că-i atragem mult de când ne-am îmbogățit.

La aceste cuvinte, Mrs. Blaine izbucni în lacrimi, ceea ce avu ca urmare să oprească cearta familiei.

În acea seară Ina se aşeză lângă fereastra din odaia ei întunecată. Amintirile copilăriei şi tinereței îi năvăleau în minte. Ben Ide! Zărea înalții munți negri după care izvora Forlorn River şi, aplecându-şi capul pe pervazul ferestrei,

plânse.

CAPITOLUL IV

Ben încălecă pe calul lui sur şi străbătu Forlorn River, îndreptându-se spre Nord, plin de gânduri neliniştitoare. Socotise timpul ca să ajungă la Hammel târziu după amiază; dar calul era iute şi, cuprins de căințele sale zadarnice şi de dorințele fără nădejde, uită să-l mâne încet.

Ajunse la Hammel mult înaintea ceasului pe care-l hotărâse şi după ce legă calul la bariera din fața marelui magazin Ketcham, intră. Îi părea bine că-şi plătise datoriile. Primirea lui Ketcham fu destul de prietenoasă şi asta-i făcu plăcere.

Pe când vorbea cu el, interesându-se de noutăți, Strobel, şeriful ținutului, intră în salon. Ben îl cunoştea bine şi ştia ce trebuie să creadă despre acest ofițer cu fața slabă şi ochii mici care clipeau.

— Ce mai faci? răspunse Strobel la bună ziua lui Ben. Nu te-am văzut de cel puțin un an. Ce-i cu dumneata?

Voia să-i răspundă, când Strobel urmă, coborând glasul:

— Ei bine! Ben, trebuie să-ți mărturisesc că se povestesc multe lucruri ciudate despre dumneata.

Şi şeriful îi spuse unele chiar foarte neplăcute.

— Charlie, sunt minciuni neruşinate, zise Ben cu însufleţire. Mă cunoşti din copilărie. Nu-mi cere să-mi dau osteneala să mă apăr.

— Ben, te încredinţez că n-am crezut niciodată toate astea, când a fost vorba de dumneata, urmă Strobel. Dar tovarăşii dumitale? Acel Modoc avea nume rău înainte de a fi cu dumneata. Şi Less Setter jură că Nevada era, în alt ţinut, hoţ, bătăuş şi ţintaş de frunte la carabină.

— Ştiam despre Modoc, zise Ben serios, dar ştiu tot atât de puţin ca şi dumneata despre trecutul lui Nevada. De când sunt împreună cu mine, s-au purtat bine, Charlie. N-ar fi putut să facă nimic necinstit, fără ca să-i descopăr eu. De altfel, vreau să sfârşesc cu toate aceste clevetiri.

— Ben, sunt grozav de fericit că te aud vorbind astfel, răspunse şeriful. Am fost totdeauna de partea tatălui dumitale, până când a dat de o mină de aur. Cred că a fost prea aspru cu dumneata. Acum, nu te aprinde prea mult, dar să ştii că poţi să te bizui pe Charlie Strobel.

— Crede-mă că sunt foarte mândru de asta, Charlie, răspunse Ben cu un zâmbet fericit.

— Nu pomeni nimănui despre toate astea. Am multe necazuri de câtva timp; nu pot să pun mâna pe o şleahtă de hoţi, acolo în munţi şi am poruncă să-i arestez. Tatăl

dumitale şi Hart Blaine fac parte din consiliu. Ştii ce înseamnă asta. Acum, Ben, vino la biroul meu şi o să te pun să juri ca delegat, în taină, bineînțeles. Ai să fii cu ochii în patru, în munți şi dacă ai să găseşti inşi care dau de bănuit, înhață-i pe loc.

— Mulțumesc de încredere, Charlie; nu vreau să mă leg, dar am să deschid ochii şi am să-ți fac semn cât mai repede.

— Ne-am înțeles. Îmi faci un mare serviciu.

— O clipă, Charlie, adaugă Ben, când şeriful îi întinse mâna. Cine e Less Setter?

— Drace! Să fiu al naibii dacă ştiu, zise Strobel gânditor. A venit de la răsărit; vorbeşte frumos. Face afaceri mari cu vite, cai. Acum e prieten bun cu Hart Blaine.

— Da, zise Ben, gândindu-se la rândul lui. Totuşi, Charlie, am să-ți spun ceva confidențial: supraveghează-l pe Less Setter şi încearcă să afli ce ascund afacerile lui. Asta nu poate pricinui niciun neajuns şi poate că o să ai surprize.

Se despărțiră la uşă, Strobel mergând cu paşi greoi şi dus pe gânduri. Ben, căzut într-o visare adâncă, se duse să-şi ia calul. Când se apropie de barieră, văzu înaintea prăvăliei o trăsurică pe două roți. Pe când dezlega calul şi se pregătea să sară pe şea, îşi aminti că n-avea chibrituri şi, ținând

calul de căpăstru, se îndreptă spre trepte.

O tânără în albastru sărise uşor din trăsurică. El ridică ochii. Era Ina Blaine, subțirică, care se oprise şi-şi pironea marii săi ochi negri asupra lui.

— Ben Ide! Nu mă recunoşti? întrebă tânăra.

Bucuria, imputarea blajină, cei se citea în ochi, îl treziră din tulburare.

— Ina! zise dânsul, strângând mâna pe care i-o întindea.

— Oh! Ben, cât de mult te-ai schimbat! exclamă dânsa. Iată-te bărbat! Îi cercetă obrazul cu oarecare nelinişte în ochii negri. Dar te-am recunoscut. Eşti sănătos? Totul merge cum trebuie?

— Totul mergea într-adevăr bine acum un minut, răspunse dânsul.

— Oh! Dragul de Ben! Totdeauna acelaşi, zise dânsa veselă şi roşi.

O stinghereală îi cuprinsese pe amândoi. Ben încercă să i se împotrivească.

— Eşti uimitoare, Ina. Nădăjduiesc că întoarcerea dumitale acasă te-a bucurat mult.

— Da şi nu... Aş avea să-ți spun atâtea lucruri... Nu putem vorbi aici; dar când ne revedem?

— Dumneata trebuie să spui, Ina, răspunse dânsul,

privind-o drept în ochi.

Ea privi în depărtare, şovăitoare şi fericită se întoarse spre el:

— Trebuie s-o întâlnesc pe sora dumitale la 8 seara, pe drumul dintre casă şi şosea. Nu vii?

— Într-adevăr, diseară o s-o văd pe Hettie şi pe mama. Dar mă tem că te primejduieşti mult venind să mă întâlneşti.

— De ce Ben?

— Lumea o să flecărească dacă ne-o vedea împreună. Atunci, tatăl dumitale...

— Îmi plac primejdiile. Spune-mi că vii cu Hettie la întâlnire.

— Dacă într-adevăr... doreşti... da... am să vin, răspunse dânsul, apăsând pe acest ultim cuvânt.

— Mulțumesc. La revedere până la opt, zise Ina depărtându-se.

Ben urcă treptele şi intră în prăvălie. Nu-şi mai amintea pentru ce venise acolo. Era cam ameţit.

— Tânărul McAdam era în trăsurica familiei Blaine, lămuri în taină Ketcham, ca şi când ar fi aşteptat ca Ben să vorbească.

— Nu l-am văzut... McAdam? Cine-i ăsta?

— Tatăl său e mare negustor din Klamath, fiul mare crai. Acum face curte Inei. Se spune, că Hart Blaine ar vrea să-l aibă de ginere.

Ben plecă repede de tot. Respingea cu dispreț toate aceste bârfeli, dar asta nu-l împiedica să fie jignit. Îşi aminti atunci ce-i spusese Nevada de McAdam.

Amurgul se lăsase asupra ținutului Tule Lake, când el o luă pe drumul, unde pe vremea copilăriei alerga desculț.

Îşi reaminti toată tinerețea, în amintiri fugare. Ce mult trecuse, ce departe! Nimic din toate astea n-o să se mai întoarcă. Era un izgonit care se strecura pe furiş în casă, în lipsa tatălui. Îl cuprinseră ruşinea şi furia. Greşeala nu era numai a lui.

Când ajunse aproape de poartă, o tânără abia desluşită în noapte, se apropie pe furiş.

— Ben! strigă dânsa încet.

— Da, iată-mă, răspunse dânsul încet.

Ea i se aruncă în brațe şi-l strânse foarte tare, plângând. El îi înapoie sărutările. Cât era de mare, de femeie acum, de voinică. El nu-i mai recunoştea decât glasul.

— Ei bine, Hettie? murmură dânsul, adânc mişcat.

— Oh! Ben, sunt atât de fericită că te văd, răspunse. Cât

eşti de mare! E frumos din partea ta, că ai venit să ne vezi numaidecât. Asta o datorez lui Nevada al tău. E băiat bun. Să intrăm repede în casă ca s-o vezi pe mama. E singură. Dar ar putea să vină cineva. O să-ți vorbesc după aceia. Nădăjduiesc că surpriza n-o să facă rău bietei mame. Simte atât de mult nevoia să te vadă! Vino. Încet, faci zgomot cu pintenii.

Hettie deschise uşa. Bucătăria era goală. El se strecură în urma ei. Bogăția nouă a tatălui nu schimbase nimic acolo. Tic-tacul vechiului ceasornic îl gâtui aproape. Tot aşa bătuse când frățioru-său Jude era în agonie. Trecuseră atâția ani de atunci!

Hettie se întoarse spre el în lumină, cu obrazul palid, ochi strălucitori şi cu o rugăminte pe buze.

— Mamă! chemă Hettie cu glas înăbuşit. Iată pe cineva care vine să te vadă.

— Bine, copila mea, pofteşte-l înăuntru, răspunse cu bunătate mama din salon.

— Nu, eşti rugată să vii aici, răspunse Hettie.

Fu o clipă de tăcere. Inima lui Ben bătea în acelaşi timp cu ceasornicul. Hettie înaintă spre uşa salonului. Ben auzi zgomotul unui scaun dat la o parte, apoi paşi înceți ca a unei bolnave. O umbră străbătu lumina odăii. Atunci el

văzu trăsăturile mamei şi tot zbuciumul ce-i cuprinsese sufletul se potoli.

— Mamă! strigă dânsul, neputând să mai păstreze tăcerea. Din două sărituri fu lângă cercul de lumină al lămpii. Mamă-sa îl recunoscu. Durerea, îngrijorarea, bătrânețea zugrăvite pe obrazul ei păreau că au pierit ca prin farmec.

— Ben! Fiul meu! Oh! Copilul meu! exclamă dânsa, strângându-l din toate puterile în brațe.

Puțin mai târziu, Hettie îl duse în curte unde luna arunca pete de lumină şi umbre. Merseră până la zăbrele.

— Să aşteptăm aici. Poate o să vină cineva, pe care de asemeni doreşti să-l vezi, zise Hettie atrăgându-l pe o bancă în întuneric. Oh! Ben! Rugăciunile mele au fost împlinite. Ştiam că mama avea nevoie să te vadă şi să audă din gura ta că toate acele poveşti care se spun nu sunt decât minciuni. Tu ai convins-o. Acum e altă femeie; acum totul o să meargă bine şi tata o să sfârşească prin a-şi da seama de adevăr.

— Hm! Mi-e teamă că n-o să mă ierte niciodată.

— Nu-l cunoşti bine. Dacă izbuteşti în afacerile tale, o să-şi schimbe părerea. Tatii îi plac munca, izbânda, banii. Prea mult chiar. Ascultă, mi-e să nu uit. Trebuie să-ți spun

numaidecât că tata şi Mr. Setter au de gând să cumpere nişte pământuri acolo în partea lui Forlorn River. Bagă de seamă, Ben. Dacă e o afacere bună, foloseşte-te şi tu.

— Nevada e de aceeaşi părere, zise Ben. Avem fiecare câte o bucată de pământ şi mai putem să cumpărăm trei. Câți acri sunt în de cinci ori o sută şaizeci?

— Prostule! 800 de acri, e foarte simplu.

— Drace! O cifră grozavă. Ei bine! Am să încerc. Mâine iscălesc contractul. Moore şi Sims s-au săturat de seceta asta care nu se mai sfârşeşte. Vor să vândă repede şi bine. Dar n-am mulți bani puşi deoparte; asta poate să mă ruineze.

— Asta o să te facă bogat, zise Hettie cu energie. Fă aşa încât afacerea să fie încheiată când o să vină tata şi Mr. Setter să cumpere. Aş vrea să le văd mutra. Ben, ți-am scris că Mr. Setter nu-mi place. Mai întâi a şi încercat să fie prea intim cu mine.

— Iată încă ceva împotriva lui, mormăi tânărul.

— E mai de osândit pentru câte a flecărit despre tine. Omul ăsta parcă e o reptilă. Dar tata ține mult la el şi dânsul nu face decât una cu Mr. Blaine.

— Nu te necăji când e vorba de Setter, dar fă în aşa fel ca să nu te afli în calea lui. Mă gândesc că mulți o să aibă

surprize la anul. Dar acum după ce te-am văzut, o să-mi vie şi mai greu că te pierd pentru mult timp.

— Dar n-o să mă pierzi, zise Hettie, strângându-i brațul. Oh! M-am aliat cu tine şi am pe cineva care să mă ajute. Nu vă pierdem noi din vedere, pe tine şi pe Nevada.

— Noi? Şi cine e cealaltă?

— Ina Blaine, murmură Hettie.

— Crezi?... zise Ben neîncrezător. Dar tresărise. Era prea mult, tot ce se întâmpla de 24 de ceasuri! Şi cum rămase uimit, Hettie urmă: Aşteaptă s-o vezi pe Ina.

— Ina? Dar am văzut-o! Am întâlnit-o azi la Hammell. Mi-a cerut să vină s-o întâlnesc iar, când va veni să te vadă.

— Nu, nu se poate! Ce noroc! Nu vezi că totul merge strună?

— Asta nu dovedeşte nimic decât că Ina e tot atât de fermecătoare şi bună. Cu toate că a auzit vorbind de decăderea mea, ea îşi primejduieşte numele bun ca să arate că are încă încredere în vechiul ei prieten.

— Prietenul ei! îşi bătu joc Hettie. Tu şi Ina vă iubiți, asta e lămurit. Te încredințez că ea te iubeşte, Ben. O ştia mai bine ca oricine.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu spune prostii! zise Ben înfuriat.

— Şi tu parcă n-o iubeşti? întrebă soră-sa fără să se tulbure.

— S-o iubesc! Nici prin gând nu mi-a trecut vreodată, reluă Ben cu glas răguşit. Nu. Nu, desigur că nu. Cum aş îndrăzni oare? Eu, un biet vânător de cai, gonit de familie, făcut de ocară şi înfierat ca un surghiunit sau un hoț!

— Taci din gură, iat-o... murmură tânăra. Marvie e cu ea. E de-ai noştri, Ben, te adoră! Vorbeşte Inei cum i-ai vorbit mamei.

Şi, ridicându-se, ea alergă pe drum în întâmpinarea celor două umbre care se apropiau. Ben rămase fără să se mişte, cuprins de mii de sentimente contradictorii şi, tremurând când văzu în lumina lunii silueta aceea înaltă şi subțire.

Era ea, cu capul descoperit, cu părul ridicat de vânt. Cât era de frumoasă!

Pe când Hettie luă cu dânsa pe băiat, Ina străbătu fâşia de lumină care o lumina şi înaintă încet în întuneric, întinzând mâinile. Se izbi de bancă.

— Ben! murmură dânsa gâfâind.

— Ina!

— Mă temeam că ai plecat... Am întârziat.

Se aşeză lângă el, aplecându-se ca să-l privească, cu ochii

încă neobişnuiţi cu întunericul.

— Hettie mi-a spus că ţi-ai văzut mama, Ben. Sunt atât de mulţumită, că-mi vine să plâng. Ai liniştit-o, nu-i aşa?

— Da, murmură dânsul.

— Ia-i dovedit că toate acele clevetiri despre dumneata sunt mincinoase, că ai rămas acelaşi om cinstit şi i-ai făgăduit că în cele din urmă, tatăl dumitale, care s-a arătat atât de aspru, o să aibă prilej să fie mândru de fiul său.

— Da, Ina. Dar dacă ai şti cât sunt de slab şi nehotărât... Mă tem că i-am făgăduit mai mult decât o să pot să ţin.

— Prietene, pentru mama şi Hettie care te iubesc atâta, trebuie să ajungi acolo; dar nimeni nu crede mai mult decât mine în dumneata.

— Ina! Nu m-ai spune astfel de lucruri... bâlbâi Ben. Ce poţi să ştii despre mine după atâţia ani de lipsă?

— Inima dumitale s-a schimbat?

— Nu, slavă Domnului! Nu, murmură dânsul, plecând capul.

— Ai făcut cuiva vreun rău, de când ai plecat de acasă?

— Nu, zise dânsul, numai mamei, neascultând-o. Dar, înţelege-mă, Ina, nu puteam să lucrez la fermă; voiam să fiu un cowboy, un călăreţ... Tata, încercând să-mi nimicească pornirea pentru viaţa în aer liber, n-a făcut decât să mi-o

sporească.

Şi el începu să povestească în fraze scurte şi mişcătoare, viața sa liberă şi singuratică la Forlorn River. Apoi vorbi de prietenii săi credincioşi, tovarăşii muți: caii sălbatici galopând printre coline, de frumusețea lui California Red, care fuge ca o flacără printre bălăriile înalte.

— Ben, dacă tatăl dumitale ar fi înțelegător, ar recunoaşte că sunt multe de făcut în acel ținut pe care-l iubeşti atâta, zise Ina cu seriozitate şi te-ar ajuta. Dar ar trebui să izbuteşti fără el, prietene, căci el e tot atât de aspru ca şi lava de acolo şi n-o să cedeze decât învins de evidență. Tata e şi mai încăpățânat decât al dumitale. Averea i-a sucit capul şi am găsit totul schimbat la noi. De când m-am întors, m-am şi certat cu tata din cauza unui anume Less Setter care te-a învinovățit că furi cai. I-am zis că nu e adevărat şi că o să trebuie să-şi dovedească spusele.

— Cum, Ina, îmi iei astfel apărarea şi încă față de tatăl dumitale? exclamă Ben, mişcat până în fundul sufletului.

— Da, Ben, a fost cea dintâi hărțuială. Am mai avut multe de atunci cu ai mei, mai ales cu soră-mea, Kate. Nu ne înțelegem deloc.

— Nu mi-am închipuit niciodată că ai astfel de neplăceri acasă! Ah! Toți fermierii aceştia îmbogățiți, ce ticăloşie! Dar

Hart Blaine o să vrea desigur să te mărite cu unul din tovarăşii lui ca Setter, sau prostul ăla de McAdam de care mi s-a vorbit.

— Oh! Ben! Îți închipui o singură clipă măcar că aş face-o? zise Ina ridicându-se jignită.

— Nu, nu… Iartă-mă, Ina… De când am plecat, am trăit o viață atât de aspră, aproape sălbatică, dar crede-mă că nu te-am uitat.

— Bietul meu prieten, te înțeleg, zise dânsa cu blândețe serioasă. Ai suferit mult, pentru că eşti mândru, dar caută să vezi lucrurile aşa cum sunt.

— Cum, Ina, nu te înțeleg. Nu sunt decât un biet prost… Eu nu sunt decât un simplu vânător de cai, iar dumneata eşti fata unui fermier bogat. Astfel văd eu lucrurile şi ar fi mai bine.

Ea se ridică deodată, stând înaintea lui, cu fața luminată de o rază de lună care străbătea prin frunziş; puse mâinile pe umerii tânărului şi-l privi cu atâta dragoste, că acesta se pregătea să deschidă larg brațele, când Hettie se ivi deodată gâfâind:

— Ben, se întoarce tata cu trăsura… Trebuie să mă duc în casă. Rămas bun. Trimite-l pe Nevada să ia scrisorile. Bună seara, Ina. Dumneata şi Marvie strecurați-vă spre câmp.

Ben se ridică iute şi, pe când soră-sa fugea spre casă, băiatul veni la el.

— Hello, Marvie! Ai grijă ca tata să nu-ți vadă sora aici, murmură dânsul. Când vii la Forlorn River să pescuieşti cu mine?

— În curând. Îți făgăduiesc.

Ben auzi copitele cailor lovind pământul şi aproape numaidecât glasul tatălui său. Se înfioră. Ina sta lângă el, liniştită şi palidă ca şi când n-ar fi pe lume tați răi.

— Ina, nici nu ştii cât bine mi-ai făcut! Mi-ai redat încrederea în mine. Am să încerc să ajung acolo. Adio, Ina.

— Nu... nu adio, Ben... în curând!

Strânse mâna pe care ea i-o întinsese şi fugi de la ranchul tatălui său ca un hoț urmărit.

Puțin după miezul nopții ajunse acasă, îşi duse calul în corral şi se îndreptă cu pas greu spre coliba sa.

Nevada şi Modoc nu se întorseseră încă din excursie. Ben ştia că n-o să poată dormi. Simțea nevoia să pună rânduială în gândurile lui, după o zi atât de plină de emoții. Se simțea schimbat.

Mai întâi nu-şi mai ura tatăl şi începea să întrezărească putința de a-i cuceri stima.

Apoi, se simțea împăcat cu maică-sa şi cu Hettie. Ce n-ar face ca să înlăture mâhnirea pe care le-o pricinuise! Şi toate acestea se întâmplaseră datorită amestecului Inei. Ce loc o să aibă în viața lui!... Cât de mult o iubea!...

CAPITOLUL V

Somnul zbuciumat al lui Ben fu întrerupt la răsăritul soarelui de un tropăit pe pragul colibei.

Nevada şi Modoc se întoarseră.

— Pe cuvântul meu! Mai e încă în pat, zise primul intrând. Ben îl privi pe cowboy mâniat.

— Am chef să te bat, strigă dânsul.

— Dar, dragul meu, ce-am făcut? întrebă Nevada.

— M-ai trezit, strigă Ben Ide.

— Ei, drace! Cred că era şi timpul. Aveai vise atât de plăcute? reluă cowboyul râzând:

— Vise? Nu, dar uitam...

— Ce ai făcut în oraş?

— Ah! Nu-i bine să te duci la oraş; e îngrozitor când te întorci.

— Cum ai găsit-o pe mama, bine? întrebă Nevada.

— Destul de bine. Mai bine decât nădăjduiam. I-a făcut atât de multă plăcere că m-a văzut!

— Desigur. Şi cum îi merge Hettiei? reluă repede cowboy-ul. E schimbată, nu?

— Ah! Ori că e schimbată! Nu puteam să mă obişnuiesc s-

o văd atât de mare. Cât era de mulțumită! Şi, cu voie bună şi plină de încredere!

— E caraghios, nu-i aşa? zise Nevada cu glas tărăgănat. Apoi, l-ai întâlnit pe bătrânul tău tată?

— Nu, mulțumesc lui Dumnezeu!

— Nici pe cineva care te socoteşte hoț?

— Dar l-am văzut pe şeriful Strobel şi ne-am împrietenit.

— Foarte bine! Atunci, de ce aceste gemete?

La aceste cuvinte Ben Ide lăsă capul în jos, cufundat în gânduri neplăcute.

— Pot să pun rămăşag că ți-ai văzut buna prietenă, exclamă Nevada, ca şi când ar fi înțeles deodată.

— Ce?... bâlbâi Ben tresărind.

— Iubita dumitale din copilărie, cum o numeşte Hettie. Acea dră care s-a întors de la liceu şi care face un milion de dolari, aceea pe care cowboy-i o numesc perla ranchului Tule Lake.

— Tăcere! Sau îți dau cu ceva în cap! strigă Ben.

— Dumnezeule! Merge prost! zise Nevada. Dar dacă mă goneşti, cine o să-ți aranjeze această chestiune de dragoste?

— Nevada, e îngrozitor să te aud vorbind cu... atâta sânge rece... ca şi când...

— Dar, dragul meu, trăieşti în lună şi trebuie să vezi

limpede lucrurile. Mărturiseşte că ai văzut-o pe Ina Blaine?

— Da şi asta îmi face rău...

— Ah? Ea cel puțin nu-i schimbată, ca ceilalți din familia Blaine?

Ben se ridică, încurajat deodată, ca să povestească ce i se întâmplase.

— Cred că eşti îndrăgostit, amice, spuse Nevada.

— Aşa cred şi eu, oftă Ben.

După această destăinuire, Nevada se purtă într-un chip cu care Ben nu era obişnuit.

— Haide, scoală-te, copilule mare, zise dânsul cu răceală şi ochii luminați de o scânteie nu se mai adresau tovarăşului său. Avem de lucru. Lasă toate aceste slăbiciuni. Poți să-ți iubeşti prietena după cum merită şi să-ți zdrobeşti inima pentru ea, asta o să te facă om. Ideea mea se încheagă din ce în ce. Avem să jucăm o partidă mare, Ben Ide, cu tot ce avem, cu dragostea şi cu viața. Îl cunosc pe Setter. A făcut desigur o intrigă şi a te bârfi pe tine face parte din planul său. Setter nu vrea pe nimeni care să-i stea în cale.

— Află, dragul meu, că am şi altceva contra lui...

Nevada se aplecă, cu urechea ațintită.

— Ah! Şi anume ce?

— Mă tem să-ți spun...

— Dar, deoarece ai început, spune-mi.

— Hettie mi-a mărturisit că Setter a fost prea... intim cu ea...

În aceeaşi clipă Ben se simți apucat de o mână de fier şi ridicat deasupra patului. Nevada îl privea cu ochi grozavi.

— Spune, eşti sigur? întrebă dânsul cu glas şuierător.

— Da. Poți s-o crezi pe soră-mea. Ea nu mi-a dat amănunte şi mi-a spus numai că a vrut să-şi îngăduie oarecari familiarități față de ea.

— Am să-l ucid! exclamă Nevada, lăsându-l pe Ben atât de fără veste încât acesta recăzu deodată pe pat.

— Eu sunt mai supărat decât îți închipui, Nevada, dar nu-i o pricină ca să-l omori. Linişteşte-te. Mi-ar părea foarte rău să intri la închisoare pentru soră-mea.

— N-o să mai fi de părerea asta când o să-l cunoşti pe Less Setter cum îl cunosc eu, reluă Nevada sălbatic. Să mâncăm. Avem o grămadă de lucruri de făcut.

Ben se simți înflăcărat de patima şi energia tovarăşului său.

— Dar toate planurile noastre de deunăzi? zise dânsul. Trebuie să cumpărăm pământurile Simsilor şi pe acelea ale vecinilor, să prindem alți cai şi câte şi mai câte. Dar nu mi-

ai spus ce ai găsit dumneata şi Modoc.

— Ei bine, nu vreau să te văd încălecând calul dumitale cel mai sălbatic şi să ne laşi nouă toată munca, zise Nevada fără să se grăbească.

— Nu mai ai încredere în mine?

— Oh! Când cineva e îndrăgostit, nu mai poți să te bizui pe el.

— Nevada, eu cred că şi dumneata eşti îndrăgostit de soră-mea. Nu mai eşti acelaşi.

Obrazul lui Nevada se înroşi şi se opri din lucru ca să se uite la Ben cu privire pătrunzătoare. Mâna lui slabă tremura.

— Şi să zicem că aş fi îndrăgostit de Hettie? întrebă dânsul.

— Păi! Uite. E tot atât de limpede ca şi nasul dumitale.

— Dragă, eu nu sunt vrednic să şterg praful de pe micuții pantofi ai Hettiei. Ți-o spun! Dar m-am schimbat de când am întâlnit-o.

— Nevada, eu nu cred că ai fost vreodată prea rău. Şi cât despre mine, ți-aş încredința sora. I-am spus-o.

— Ce i-ai spus... Dumnezeule! exclamă Nevada cu glas tremurător. Şi ce a răspuns?

— Hettie s-a făcut roşie ca un trandafir, zise Ben râzând.

Mi-a răspuns: „Dar, Ben, eu n-am decât 16 ani!” Nevada, fără îndoială că-i placi surorii mele. În familia noastră suntem cam originali, dar când iubim, iubim pe veci. Nu mai e nevoie să-ți spun că tata te va goni cu ciomagul de la ranch, dacă te-ar găsi dând târcoale pe acolo.

— Destul. Îmi plac oamenii de felul dumitale. Ben Ide îți datorez mai mult decât ți-aş putea plăti vreodată.

— Nu ne mai datorăm nimic, Nevada.

— În privința asta, nu sunt de părerea dumitale. Dar dacă priveşti bine lucrurile, iată-ne doi nenorociți vânători de cai, alungați de familia lor şi destul de nebuni ca să iubească pe fetele a doi dintre cei mai bogați şi încăpățânați ranchmani din California de Nord. Mărturiseşte, că e totuşi caraghios, aproape tot atât de caraghios ca şi când ai primi în pântec loviturile de copite ale unei mârțoage.

— Poate să pară caraghios altora, mai ales unor caraghioşi ca acel McAdam, dar nu pentru noi. E măreț, e grozav şi o să fie poate scăparea noastră.

— Ah! Iată că începi să ai bun simț!... Şi acum gata cu pălăvrăgeala. Să ne strângem mâinile, Ben. Să ne împlinim făgăduielile, pe Dumnezeu, ori dacă nu, o să murim. Câți cai ai la păşune, pe fluviu?

— Patruzeci. Dar de ce?

— Cât fac?

— Nu vreau să-i vând...

— O să-i vinzi. O să trebuiască. Care e prețul lor la Klamath?

— O sută de dolari de cap, poate mai mult.

— Bine. Aşa îmi ziceam şi eu, dar nu eram sigur. Acum, Ben, spune-mi câte din aceste capete vrei să laşi să plece.

— Niciunul! exclamă tânărul.

— Haide, haide, linişteşte-te. Ascultă: e întâia carte pe care o joci în partida începută pentru Ina Blaine.

— Ne-am înțeles, Nevada. Câți cai îți trebuie? reluă el, ca şi când cuvintele i-ar fi fost smulse.

— Treizeci de capete. Acestea fac 3000 de dolari, destul ca să cumpăr cele trei pământuri. L-am văzut ieri pe Sims şi l-am întrebat dacă vrea să vândă. Credea că glumesc. Ar da aproape 160 acri numai ca să scape de acolo. Le are de trei ani şi suntem la al şaselea an de secetă. E sărăcit, ca şi vecinii lui. Fără îndoială că Less Setter a pus ochii pe aceste pământuri. El cumpără pentru Hart Blaine, dar ar vrea să le aibă pe câteva sute de dolari. Mi s-a spus la Hammel că Blaine a cumpărat, aproape pe nimic, douăsprezece ranchuri în împrejurimi.

— E foarte greu pentru micii ranchmani, care au sărăcit

în urma unei secete atât de lungi.

— Blaine şi-a pierdut capul, de când s-a pomenit deodată bogat. E ca un cowboy beat cu buzunarele pline de bani. Şi nu uita că e vrăjit de Less Setter.

— Totuşi... e greu! oftă Ben. Hai să sfârşim repede această afacere de cai, afară numai dacă nu-mi doreşti moartea. Treizeci din cei mai buni cai ai mei! Îmi mai rămân zece. Zece! Pe care să-i păstrez?

— Lasă-mă să-i aleg pentru dumneata, zise Nevada râzând batjocoritor.

— Ah! Dar nu. Iată: Gray şi Knockey, fireşte, Jupiter, Brushy, Modoc Black, Gander sunt cei şase la care țin mult. Aş muri mai curând de foame, decât să mă despart de ei. Acum trebuie să aleg între Sandy şi Bers, Simple Simon şi Blue Boy.

— Oh! Ben, n-o să şovăi pentru Sandy. Iubesc acest animal. Mi l-ai dat, dar.

— Atunci ia-l pe Sandy numaidecât, exclamă Ben sălbatic, umblând ca un turbat prin odăiță. Vezi şi dumneata cât e de greu.

— Da, da... Dar nu fi prost. Păstrează-ți pe cei ce-ți sunt mai dragi, eu pe ai mei, asta face poate doisprezece. E destul. O să prindem altă herghelie şi cine ştie, dacă o să

putem – iartă-mă – dar când o să-l prindem pe California Red o să-l îndrăgeşti tot atât de mult şi o să vrei să-l păstrezi?

— N-o să-l păstrez niciodată. O să i-l dau Inei în taină şi o să-l vând tatălui ei. Pun rămăşag că asta o să-l măgulească.

— Oh! Aş vrea şi eu s-o zăresc pe tânăra aceea! Hai să ne punem lucrurile pe cai şi să zburăm până la păşune ca să sfârşim povestea.

Ben şi Nevada încălecară şi porniră în goană spre drumul de lângă fluviu.

Niciodată nu i se potrivise lui Forlorn River mai bine numele: un râu sărac, cu apă stătută.

— Încă o lună ca asta, zise Nevada şi râul n-o să mai fie decât o mocirlă. E adevărat noroc, Ben, că am găsit acest izvor.

Ben descoperise un izvor de apă rece şi limpede, cu o cantitate însemnată.

— Iată de ce ne putem face jocul, zise Nevada. Acest izvoraş preţuieşte cât o mină de aur.

— Socotesc că ni s-a întors norocul, zise Ben liniştit. Într-adevăr, am uitat de această pleaşcă.

— Ah! Ah! Acum am să despart caii. Du-te la poarta ţarcului. Am să-ţi las aici preferaţii şi pe cei doi ai mei.

Cele trei pământuri, pe care Nevada şi Ben voiau să le cumpere, cuprindeau întreg bazinul numit Mule Deer Flat. Ben, nu trecuse pe acolo de un an. Ce schimbare îngrozitoare!

Cei doi oameni se îndreptară spre o colibă făcută din trunchiuri de copaci unde se oprise Modoc cu caii încărcați. Acolo locuia Sims, un cowboy ajuns ranchman. Părea istovit. El şi tot ceea ce îl înconjura arăta nenorocirea vremurilor grele.

— Descălecați şi intrați, zise dânsul prietenos. Unde mergeți cu această frumoasă herghelie? Dar cum faceți, că aveți cai atât de iuți?

— Nevada, lasă-mă să vorbesc, zise Ben, văzând că tovarăşul său face pe grozavul. Sims, am venit aici să-ți cumpărăm pământul. Dumneata şi cu tovarăşii dumitale vreți să vindeți?

— Mai întrebi! răspunse ranchmanul. Dar, spune, nu vorbeşti serios, nu-i aşa?

— Ba da. Nevada şi cu mine vrem să încercăm, zise Ben sincer. Care e cel din urmă preț?

— Ascultă... opt sute de dolari ar fi prea mult? răspunse Sims şovăind.

— E prea puțin, reluă Ben. Îți dau o mie. Adu-i repede pe

Moore şi Nagel. Am treizeci de cai acolo, în corralul vostru. Poți să-i vinzi mâine la Klamath cu câte 100 de dolari. Şi dacă ştii să-i vinzi, poți să capeți două sute. Ce zici?

— Pe cuvântul meu că primesc, exclamă Sims şi am să spun că eşti un băiat de ispravă, Ben Ide.

Afacerea fu încheiată, tovarăşii lui Sims fiind cel puțin tot atât de nerăbdători ca şi el. Pe la amiază erau gata de plecare spre Klamath Falls.

Ben observase purtarea ciudată a lui Sims, care părea în acelaşi timp încântat şi îngrijorat. S-ar fi zis că i-a dat ceva prin cap. În cele din urmă Moore sosi cu toată familia într-un car mare.

— Uite-i pe aceşti nenorociți, observă Nevada plin de milă. Soția lui Moore plânge de bucurie. Le-ai făcut mult bine.

Caii fură scoşi din corral şi îndreptați spre nord, când Sims îl chemă pe Ben şi, aplecat pe şea, îi spuse încet:

— Ide, când am să vând partea mea de cai şi am să fiu cu hârtiile în regulă cu dumneata, o să mă duc în ținutul grâului, spre Washington. Nu spune nimănui ce ți-am destăinuit.

— De ce? întrebă Ben uimit de purtarea lui Sims şi de destăinuirea lui.

— Ai să poți face aici crescătorie mare de vite, urmă

dânsul.

— Da, mai târziu.

— Ascultă. Ai fost cinstit cu mine; vreau şi eu să fiu la fel cu dumneata. Dacă-ți încredințez ceva, jură-mi că ai să taci.

Ben întinse mâna, pe care Sims o strânse cu putere.

— Ei bine! Uite despre ce-i vorba. Am fost silit să mă întovărăşesc cu acea şleahtă de hoți de vite, care se ascunde după Silver Meadow. Trebuia s-o fac, căci altfel muream de foame. Cineva, pe care n-ai putea să-l bănuieşti vreodată, un mare negustor de vite, sprijină această ceată. Sunt convins, i-am supravegheat. Acum, iată părerea mea: nu te întovărăşi cu nimeni şi n-avea încredere în niciunul din aceşti negustori şi ranchmani. Ai grijă să nu laşi nicio vită aici, până ce hoții nu vor fi dispărut. Şi apoi, supraveghează şi dumneata.

După aceste cuvinte, Sims dădu pinteni calului şi porni în goană, lăsându-l pe Ben năucit.

— Ce ți-a spus Sims? întrebă Nevada apropiindu-se.

— Nu pot să-ți spun, Nevada, dar sunt lucruri îngrozitoare… zise Ben încă impresionat.

— Ah! Ah! Ei bine, dragă, tot ce ştiu e că am pus mâna pe 480 de acri din cel mai bun pământ al ținutului şi, dacă vrei să mă asculți, să-l lăsăm câtva timp părăginit.

— Felicitările mele, ai pătrundere, zise Ben cuprins de admirație pentru istețimea cowboy-ului.

— Pentru noi creşterea vitelor trebuie să fie o chestie deosebită. Ceea ce ne interesează, e întâi să prindem, să creştem şi să vindem cai. Când o să străbatem moşia, o să ştim ce avem de făcut. Şi ca să începem, putem să mergem mâine până la câmpurile de lavă şi peşterile de gheață. Fiindcă veni vorba, am uitat să-ți spun că Modoc a descoperit alaltăieri o mare herghelie de cai sălbatici care se îndrepta spre peşteri.

— E adevărat? urlă Ben, grozav de ațâțat.

— Caii s-au săturat să bea apă mocirloasă când au un izvor limpede şi proaspăt. Modoc îmi povestea, în legătură cu aceasta, cum prindea tribul lui vite.

— Ce noroc! Ai ştiut asta când m-ai îndemnat să vând caii?

— Desigur!

— Modoc l-a văzut pe California Red?

— Nu, dar eu l-am văzut, zise Nevada.

— Bine, nu mai trebuie să ne gândim la el acum. O să-l prindem când zăpada o să-l gonească de pe coline. Asta ne lasă vreme să lucrăm.

— Hai, începi să ai puțin bun simț. La drum!

Nu trebuia mare pătrundere ca să-ți dai seama că afacerea era minunată: peste 400 de acri de pământ întins, un pământ cenuşiu foarte roditor într-un anotimp cu ploaie normală; apoi toată întinderea lui Mule Deer Lake, care era acum un îngrozitor bazin galben.

Ben şi Nevada, ajunseră în ținutul sălbatic. Niciun zgomot, nicio vietate. Din toate părțile, din copacii morți cădea o ploaie de ace.

Modoc îi duse în curând în ținutul peşterilor. Cuprindeau desigur gheață de unde curgea o apă limpede. Îşi înălțară corturi. Modoc plecă pe jos să vadă dacă poate să dea de urmele cailor sălbatici.

Pe povârnişurile Canyonului creştea iarbă ofilită în destulă cantitate ca să-i hrănească. Ben simțea crescând în el încrederea în noua lui stea; văzu că nu se înşelase când Indianul se întoarse.

— Sunt lucruri bune! exclamă dânsul într-un suflet. Am găsit vechea peşteră a Modocilor. Urme. Apă. O să facem o capcană. O să prindem mulți cai.

CAPITOLUL VI

Indianul îi duse în afară de pădure, pe lavă, care era acum tare ca oțelul şi acoperită cu mii de puncte.

În cele din urmă, Modoc se opri lângă copacii şi tufişurile care mărgineau o largă scoborâre de teren, cam cât un acru, adâncă şi înfățişând un minunat corral natural. Ochiul deprins al lui Ben găsi repede drumul îngust şi umblat în panta repede şi care se lărgea pe măsură ce coborârea era mai uşoară. Ducea într-un fel de sală uriaşă.

— Iată ceva de porunceală, exclamă Nevada.

— Aşa e la poalele acestei peşteri, zise Ben.

— Da, răspunse indianul. O gaură mare plină de apă acoperită cu gheață. Nevada, suntem, bogați! Să cercetăm intrarea – pe urmă o să ne dăm cu părerea.

Ben îl auzise pe indian cum aveau obiceiul Modocii să pândească noaptea lângă această văgăună, caii care coborau să se adape. Atunci fugeau să închidă repede drumul îngust. Această capcană era foarte simplă. Cercetând intrarea ei, lui Ben îi fu aproape ruşine de o vânătoare, atât de uşoară. Totuşi, erau două greutăți: una că aici caii nu veneau decât în anotimpurile foarte

secetoase; iar a doua că, odată închişi în acea scobitură, ar fi fost greu să-i scoţi fără să le faci vreun rău. Dar asta n-avea de ce să sperie vânătorii încercaţi. Ben ştia cum să umble cu caii, iar Nevada arunca lasoul ca nimeni altul.

Modoc se depărtase şi începuse să doboare copacii tineri. La rândul lor, cei doi oameni ridicară o barieră atât de grea, încât o duseră cu mare greutate şi ascunzând-o pe jumătate printre bălării, o înţepeniră cu blocurile de lavă, care slujiseră altă dată pentru aceasta.

Se îndeletniciră apoi cu ridicarea taberei şi înainte de a însera, erau la locul lor, bine ascunşi de scobitură. Modoc găsi urma şi locul potrivit, ca să se puie la pândă, după bătaia vântului. Or să doarmă şi să vegheze pe rând. Ben alese prima veghe şi, pe când tovarăşii săi se odihneau înveliţi în pături, el îşi luă vesel postul în primire.

Nu simţea nevoia să doarmă şi nu voia să piardă nimic din senzaţiile acelei nopţi.

Simţea că mai este ceva mai frumos decât ceea ce vedea: cerul de un albastru întunecat, stelele strălucitoare, pacea şi strălucirea acestei singurătăţi. Ghicea că dragostea îl face să înţeleagă mai bine această frumuseţe şi la acest gând simţi un adevărat entuziasm. Nenorocirea se sfârşise; pentru el se ivea altă viaţă, luminată de dragostea lui

crescândă. În acel loc şi în astfel de ceas simțea tăria şi măreția vieții.

Deodată, auzi zgomotul unor copite grele pe stâncă. Caii sălbatici veneau să se adape! Trecuse de mult de miezul nopții. El mai aşteptă înainte de a-şi trezi tovarăşii, vrând să se bucure singur până la capăt de fericirea lui.

În cele din urmă îl atinse încetişor pe Modoc, care se întoarse spre locul de unde venea zgomotul:

— Oh! murmură dânsul cu glas înăbuşit.

Dar Nevada fu mai greu de trezit.

— Tăcere! zise Ben. Vin caii.

— Iată-i! murmură Modoc.

Umbre negre începeau să se ivească în beznă. Ben nu-şi mai încăpea în piele de bucurie. Dragostea lui pentru acest fel de vânătoare ajunsese la culme. Dar o umbră îi întunecă bucuria: California Red nu era acolo. Minunatul armăsar nu putea să fie prins într-o văgăună.

Nevada îl apucă pe tovarăşul său:

— Ben! Uită-te acolo!

Un minunat armăsar negru se ivi în lumina lunii. Părea aprig şi sălbatic şi dispăru în văgăună, pe când ceilalți, un lung şir de toate culorile şi toate mărimile, negri şi cenuşii, împestrițați şi albi, făceau să se rostogolească sub picioarele

lor bucăți de lavă.

Când zgomotul se linişti, indianul, care stătuse pe vine cu ceilalți doi, se ridică fără zgomot. Ben se ridică şi el, dar Nevada îi opri.

— Dați-le timp! Ei nu bănuiesc nimic. Nu trebuie să le trezim băgarea de seamă.

Vremea li se păru nesfârşită până ce ultimul trecu de margine, Ben, gâfâind de nerăbdare, aştepta ca zgomotul să se liniştească; apoi deodată dădu semnalul şi toți trei se repeziră înainte. Indianul, ajuns cel dintâi, închise poarta grea.

— Îndrăzniți! Toți laolaltă, murmură Ben apucând bariera.

Merseră clătinându-se sub povara grea până la crăpătura mare. În câteva clipe trecerea fu închisă şi bariera bine înțepenită.

Se ridicară câteşi trei, leoarcă de sudoare.

— Ei? Ce ziceți? Sunt înăuntru poate o sută, zise Nevada. Nu trebuie decât să ne mişcăm puțin şi totul e al nostru.

— Ah! Crezi că sunt atâția? Ar fi într-adevăr, prea frumos, zise Ben ştergându-şi fruntea.

— Cum? Prea frumos... Ce o să spui când o să punem mâna pe California Red?

— Să mergem acum acolo sus. Bietele animale nici nu bănuiesc ce-au pățit.

— Ei bine, am să vă spun planul meu, zise Nevada care se gândea. Trebuie s-o scoatem bine la capăt. Chiar acum am să-l trimit pe Modoc la Hammell să cumpere fân, grăunțe, sârmă, frânghii şi cuie. În timpul acesta, noi o să facem o îngrăditură şi un corral. Apoi, când o să se întoarcă Modoc, o să ducem toate cumpărăturile şi o să dăm de mâncare cailor care o să fie înfometați! Încetul cu încetul o să-i ducem pe unii în corral, pe când partea mai însemnată o să rămână acolo şi o să se obişnuiască să ne vadă. Ce ziceți?

— Planul e bun. Eşti un tip grozav!

— Da, însă până atunci vreau să trag un pui de somn.

— Eu nu. Începe să se reverse de ziuă. Am să veghez.

— Ce? E într-adevăr mişcător să fii îndrăgostit!... Dar eu vreau să dorm şi să mănânc ca de obicei.

Lui Ben i se părea că luna nu apune destul de repede, ca să se ivească, zorile. Din când în când auzea din văgăună nechezături înăbuşite şi tropăituri. Dar capcana era bună. Luna apuse în curând, umbrele se şterseră, se lumina de ziuă.

Cei trei oameni se târâră sub umbrarul unui tufiş până la văgăună. Nevada trebuie să fi văzut cel dintâi, căci îi dădu

lui Ben un ghiont, care-i tăie răsuflarea. Ben se uită la rându-i: o herghelie însemnată acoperea scorbura, alta era acolo unde drumul începea să urce. Cei din urmă, în fața barierei, stăteau nemişcați, alăturați ca şi când şi-ar fi înțeles soarta deznădăjduită.

— Drace! murmură Nevada, plin de uimire. Ai văzut acea mulțime? E grozav! Sunt cel puțin 150 de capete.

Modoc, de obicei nepăsător, părea şi el de astă dată impresionat.

— Nu numai grozav, zise dânsul, toți buni!...

— Să-i mai privim... apoi, repede la lucru!

— Cred că pot să ne vadă acum, zise Nevada. Ben se ridică şi el. Atunci caii înnebuniți, începură să alerge într-un zgomot îngrozitor, tropăiau şi nechezau, începeau să urce, lovindu-se de alții care erau în față. Se ridică un nor de praf, alb-roşiatic. Nevada îi striga, dar în zgomotul îngrozitor nu se desluşea niciunul din cuvintele lui. Ben îi trase îndărăt şi se grăbiră să-l ajungă pe Modoc, care se îndrepta spre câmp.

Masa fu veselă. Modoc fu trimis apoi să-şi îndeplinească însemnata lui însărcinare, iar ceilalți doi începură cu râvnă lucrul. Totuşi se întrerupseră de câteva ori ca să se ducă la caii prinşi. De fiecare dată urma o învălmăşeală îngrozitoare.

A doua zi trecu ca şi cea dintâi; dar a treia zi, caii începură să se obişnuiască să-şi vadă învingătorii.

În răstimp veni Modoc cu toți caii de povară greu încărcați. Căruțele trebuiau să ajungă la capătul drumului chiar în seara aceea.

Le trebui două zile ca să despacheteze şi să ducă toate cumpărăturile. Caii prinşi ajunseseră slabi şi jigăriți, dar nu în chip îngrijorător. Venise clipa să le dea hrană; dar nu voiră să se atingă de ea, cât timp văzură pe oameni. Totuşi, a doua zi dimineața pierise tot fânul.

Văzând că încercarea lor izbutise, Ben şi tovarăşii lui scoaseră un strigăt de bucurie. Acum nu se mai îndoiau de izbânda deplină. Îşi urmară lucrul. Ridicară îngrădituri mari, de la barieră, în jurul unei mari întinderi şi făcură un corral mare. Atunci începu lucrul greu, să lase să treacă câțiva cai deodată, să-i prindă cu lațul şi să-i îmblânzească îndestul ca să-i poată duce câteva mile, până la păşunile Forlorn River.

De dimineață până seara târziu ei munciră, îndemânateci, răbdători, neobosiți. Câțiva cai avură zgârieturi, scrântituri, câțiva şchiopătau, dar niciunul nu era rănit grav. Munca cea mai grea era să ducă până la păşune caii pe jumătate îmblânziți. Nevada lua câte patru deodată, pe când lui Ben

şi Modoc îi era prea mulți trei.

Ieşiți din corral, caii fugiră într-o goană nebună, trăgând de lațuri şi târând pe conducători într-o fugă groaznică. Fugeau astfel până la istovire. Restul drumului trebuiră să-i tragă. Aceasta le luă jumătate din zi. Atunci, după o clipă de răgaz, oamenii călărind caii cei noi se întoarseră la tabără...

Ben pierduse noțiunea timpului. Dar ştiu că vara venise, căci zilele erau din ce în ce mai călduroase şi seceta creştea. Situația vitelor cornute şi a cailor se înrăutățea. Dacă nu cădea ploaia în acel an, toate vitele din acel ținut erau menite pieirii.

CAPITOLUL VII

Cele dintâi săptămâni ale verii fură plăcute pentru Ina Blaine, cu toate grijile ce-o copleşeau şi ameninţau să facă să-i piară voia bună.

Ea îşi ajuta mama. Veselia, tactul şi dragostea ei făceau mai uşoară viaţa acestei femei, totdeauna neliniştită. Ina băgă de seamă şi înrâurirea bună pe care o avea asupra lui Dall şi Marvie. Ajunsese cea mai bună prietenă a Hettiei Ide care i se părea de fiecare dată mai binevoitoare.

Lucru mai neliniştitor era că Ina, care avea urechea ascuţită, prinsese câteva cuvinte între tatăl ei şi Less Setter care o nelinişteau. Era vorba de negoţ de cai, afaceri cu pământuri şi vite, făcute în paguba micilor ranchmani duşi la sapă de lemn, de secetă.

Setter era agentul mai însemnat al acestor afaceri necurate, iar Blaine, care da banii ca să cumpere pe preţ de nimic, nu câştiga nici cinste, nici stimă. Dar asta nu era totul. Acest Setter nu se temuse să fie mojic. Ea nu spunea nimic tatălui, ghicind în cuvintele acestui stricat ameninţări înăbuşite… Toată tactica ei consta în al ocoli, dar nu izbutea totdeauna.

Totuşi, veni o zi, la începutul lui iunie, când Blaine îi înştiinţă pe ai săi, că pe vară o să închidă casa din Tule Lake.

— Am pus mâna pe un loc lângă Wild Goose Lake, zise dânsul. În colibele de acolo nu eşti tocmai la largul tău, dar o să ridicăm câteva corturi până ce o să clădim o casă de ţară. Nădăjduiesc să am în curând mari interese în jurul lui Wild Goose Lake până la Forlorn River. Singurul lucru prost e că lipseşte apa, dar anul ăsta lipseşte peste tot. Am trimis fântânari. Dacă nu găseşte apă, Setter are un plan care poate să izbutească. Oricum ar fi, puteţi să începeţi să pregătiţi bagajele ca să plecăm cât mai curând.

Marvie şi Dall scoaseră ţipete de bucurie. Ina se strădui cât putu să-şi ascundă mulţumirea.

Când se mai potoli puţin zarva ce se iscase, Marvie o luă la o parte pe sorăsa:

— Spune, nu-i aşa că pescuitul în Forlorn River e minunat? Numai la zece mile de lac! murmură dânsul cu ochii sclipitori.

— Dar, drăguţule, am auzit că lacul şi râul sunt aproape secate.

— Ei! răspunse Marvie, dar ascultă, Ben stă în partea cealaltă a lacului. O să-i vedem casa de la tabăra noastră.

— Atunci? zise tânăra care zâmbi.

— Ei bine. Iată ce-i: am s-o şterg de multe ori ca să-l văd şi am să te iau şi pe tine când o să vrei.

— Zău? Crezi că o să se poată?

— Desigur, spuse fără să clipească Marvie. Ascultă, ştiu planurile tatii. L-am auzit vorbind cu Mr. Setter lângă şură. Vor să pună mâna pe pământurile şi râul pe care le are Ben, iar Setter a jurat că o să-l izgonească pe Ben Ide şi o să-l silească să părăsească ținutul. Am auzit pe unul din cowboy-i noştri spunând că Setter l-a vrăjit de tot pe tăticu'.

— Ah! zise Ina, încercând să-şi potolească furia care o cuprindea. Dar e îngrozitor.

A doua zi dimineață, înainte de răsăritul soarelui, Ina şi Marvie călăreau în fruntea unui şir lung de cai de povară şi de căruțe.

Era ora patru când această caravană ajunse în curtea ranchului părăsit.

În linie dreaptă nu erau decât la zece mile de moşia lui Ben Ide, iar tânăra putea să zărească mica lui colibă îndreptată spre apus.

A doua zi dimineață, Mr. Blaine era mai vesel, ca de obicei. Se vedea că avea planuri mari şi Ina înțelese că şederea în acel colț pierdut avea pentru el alt farmec, decât

odihna. Fu ridicat un cort. Ziua trecu repede în zorul duetului şi la ceasul mesei Marvie veni cu părul răvăşit, plin de noroi.

— Nu e nici măcar un peşte în acest lac blestemat! Nimic decât noroi şi mormoloci! Am făcut un drum îngrozitor.

— Ai fost până la Forlorn River? îl întrebă sora lui cam emoționată.

— Da, dar nu mult mai sus. Credeam că o să dau de Ben Ide, dar nu l-am găsit, Trebuie să lipsească de mult.

— Desigur că n-o să întârzie să vină, zise Ina, ca să-l îmbărbăteze, pe când dânsa se mira de această lipsă de neînțeles. Dar necazul lui Marvie atinsese culmea, când se pomeni cu taică-său:

— De unde vii? îl întrebă dânsul aspru.

— De la pescuit...

— De la pescuit, pe când toată lumea munceşte aici. Nu eşti bun de nimic.

— Nu, răspunse cu aprindere băiatul, anul acesta am lucrat. Acum am vacanță. Mi-ai spus că o să pot pescui cât o să vreau.

— Nu zic ba, dar patima aceasta pentru pescuit şi hoinărit ar putea să sfârşească rău, ca şi pentru Ben Ide.

În sâmbăta următoare, ranchul avea altă înfățişare.

După amiază, Ina se odihnea într-un hamac, sub ienuperi, când sosi cu o trăsurică Servell McAdam.

După o convorbire de câteva clipe, cu Mr. Blaine, Ina văzu că se apropie de ea. Supărată de această vizită nedorită, ea se prefăcu că doarme, nădăjduind să scape astfel de tânăr; dar nu întârzie să se căiască de această prefăcătorie, când îl simți lângă ea, atât de aproape încât deschise ochii şi sări îndărăt.

Dintr-o săritură, ieşi din hamac cuprinsă de o furie nebună.

— Ce mai faci, Ina? Te credeam adormită, zise dânsul salutând-o fără să fie stânjenit.

— O duc bine, mulțumesc, răspunse dânsa iute. Dar nu dormeam şi voiam să văd ce ai fi făcut dacă aş fi dormit.

— Ei bine! Voiam să te sărut.

— Mojicule! zise Ina.

— Ce ți se pare aşa de grozav ca un tânăr să încerce să sărute pe buna sa prietenă? întrebă dânsul cu neruşinare.

— Eu nu sunt buna dumitale prietenă, răspunse tânăra cu mare răceală.

— Ar trebui să fii, dacă ai fi cinstită. Tata şi cu mine suntem pe cale să facem o afacere proastă.

— Mă mir, Mister McAdam. Habar n-am că dumneata şi

cu tatăl dumitale faceți o afacere proastă. Am fost totdeauna desăvârşit de cinstită cu dumneata. Nu te-am iubit niciodată; acum te disprețuiesc.

— Bine, ajunge, Ina Blaine, zise dânsul cu glas aspru, cu obrazul aprins, pe când ridica spre ea pumnul înmănuşat într-un gest care, fără să-şi dea seama, era de amenințare. Tatăl dumitale ne-a lăsat să credem că te pot socoti ca logodnica mea. Pe temeiul acestei făgăduieli, tata a intrat cu mii de dolari în aceste afaceri cu vite şi ranchuri.

Ina îi făcu semn cu mâna să tacă. Simțea că îngălbeneşte.

— Nu vreau să aud mai mult despre toate astea, zise dânsa cu tărie. Nu cunosc nimic din toate aceste afaceri. Tot ce ştiu e că n-o să mă mărit niciodată cu dumneata, chiar dacă ar fi vorba să-l scap pe tatăl meu de sărăcie, sau să-mi scap propria mea viață.

— Te-ai schimbat de când nu te-am văzut ultima dată, Miss Ina. N-am uitat felul în care l-ai salutat pe Ben Ide, zilele trecute la Hammell. Dacă o să văd prăbuşindu-se totul, din pricina acestui păduchios, o să se căiască.

— Ai îndrăzni să-i spui asta în față?

— Ah! Ah! Acum văd ce este, citesc asta în ochii dumitale. Eşti o prefăcută bună! Să te întorci acasă cu toată educația şi eleganța dumitale ca să te măriți cu un hoț de cai!

Ina, scoasă din fire, înaintă spre McAdam şi-l pălmui atât de tare încât îi sângeră gura.

— Am să-i spun lui Ben Ide, ticăloasa dumitale ocară, strigă dânsa pătimaşă şi nădăjduiesc să fiu de față când o să-ți ceară socoteală.

Dânsa intră repede în cortul ei, închise uşa şi lăsă perdeaua. McAdam plecă repede înjurând şi biciuind ienuperii.

— Şi toate astea într-o clipă! îşi zise Ina căzând pe un scaun, sleită de puteri. Fără îndoială, m-am lăsat târâtă de mânie... Dar acest bădăran e nesuferit. La urma urmelor sunt mulțumită că s-a întâmplat aşa. Acum, e rândul tăticului! Parcă-l văd dând buzna ca un taur furios.

Tânăra nu trebui să aştepte mult. Auzi zgomotul unor cizme grele. Venea Blaine.

— Ina! strigă dânsul.

Ea aşteptă s-o strige a doua oară, apoi răspunse:

— Sunt în cortul meu.

— Bine. Vino încoa.

— Nu pot să ies acum.

— Cum? se înfurie dânsul lovind cu piciorul.

— Nu mi-e bine. Nu pot să ies.

— Atâta pagubă! O să vii să ceri iertare tânărului

McAdam, strigă tatăl...

— Niciodată! Mr. McAdam m-a jignit.

— Te-a jignit... Şi cum?

— A vrut să mă sărute... L-am respins. Atunci m-a ocărît şi l-am pălmuit. N-o să-i mai vorbesc niciodată.

— Ina, o să-i vorbeşti. E o afacere foarte însemnată, pentru mine, se rugă tatăl.

— Îmi pare rău, tată. Ai făcut rău că l-ai încurajat, căci numai vreau să-l văd.

— Fata mea, cine eşti oare ca să mi te împotriveşti astfel? Vreau să mă asculți, urmă dânsul întărâtat. Ieşi sau fac toate praf.

El puse mâna pe mânerul uşii pe care o zgâlțâi, Ina se ridicase ca să-i țină piept. Venise clipa hotărâtoare. Vai! Avea sufletul îndurerat, dar viața şi fericirea ei erau în joc. Trebuia să-şi păstreze sângele rece.

— Tată, zise dânsa liniştit şi cu glas limpede, dacă intri cu sila şi mă duci înaintea acelui om demn de disprețuit, plec de acasă. Am să plec pe jos, dacă va fi nevoie, la Hammell şi am să caut de lucru, chiar dacă ar trebui să fac pe servitoarea într-un hotel.

Se auzi un oftat înăbuşit. Urmă o tăcere îndelungată. Paşii grei se îndepărtară. Se auzi numai decât glasul mamei.

— Hart, am auzit totul; nu fi atât de aspru cu Ina...

— Furios?... Da, da, furios! M-a învins, dumneaei care a venit de la liceu... Drace! M-a răpus!...

CAPITOLUL VIII

Puțin după această ceartă, Ina o văzu pe maică-sa intrând în odaie.

— A plecat, copila mea şi de când ne-am luat, nu l-am văzut niciodată atât de plouat, zise dânsa râzând înfundat.

— Oh, mamă! Sunt deznădăjduită, dar nu mai puteam să mă stăpânesc. Mă tem că lucrurile n-o să meargă singure. Zise Ina. Tata a trebuit să se încurce prea mult cu McAdam.

— Da, s-a lăsat încurcat cu toată lumea şi mai ales cu Setter, zise Mrs. Blaine îngrijorată. Tatăl tău s-a schimbat mult! Am fost atât de mult timp săraci încât şi-a pierdut capul, când s-a văzut cu bani mulți.

— Atunci, ar fi un bine pentru el să mai piardă ceva.

— Asta i-am spus-o şi eu şi mi s-a părut că vrea să mă înghită. Nu mă mai ascultă. Ascultă, Ina, să nu repeți ce am să-ți spun; sunt mulțumită că nu vrei să te măriți cu McAdam. Nu-mi place nici de frică.

— Slavă Domnului, mamă. Ce uşurare pentru mine! Oh! Dacă n-ar fi acest Setter.

— Ce vrei să zici?

— Mi-a scăpat vorba, dar cu atât mai bine. Trebuie să

ştii... În ultimul timp, Setter m-a urmărit, m-a hărțuit, îmi aținea calea. Îl întâlneam în toate colțurile unde credea să mă găsească singură.

— Nu, zău! N-ai fi vrând să spui că-ți face curte? E atât de bătrân că ar putea să-ți fie tată.

— Să faci curte, e un fel cinstit de a vorbi, mamă, urmă tânăra cu seriozitate. Mr. Setter nu mi-a făcut această cinste. A încercat să se poarte cu mine cum are fără îndoială obiceiul să facă cu altele. Şi a trebuit, nu numai să-l resping, dar şi să fug.

— N-ai spus asta niciodată tatii? reluă Mrs. Blaine înfuriată.

— Nu. O dată sau de două ori am încercat să-l bruftuiesc pe acest om îngrozitor şi m-a dojenit furios. Dacă i-aş vorbi sincer, nu m-ar crede.

— Sunt foarte mulțumită că ştiu toate astea, Ina şi încep să văd limpede.

Sunt poate o femeie simplă, cum spune mama tânărului McAdam, dar voi şti să-i spun tatii ce am pe suflet. Dacă aş fi în locul tău, aş şti să găsesc într-o zi un cowboy voinic, care să mă apere.

În mijlocul după amiezii, Ina fu chemată de Mr. Blaine în biroul lui. Ea se duse, cam neliniştită. Dar tânăra nu-şi găsi

tatăl: Ea aruncă o privire pe masa acoperită de hârtie, acte, contracte, toate foarte răvăşite. Adesea, ea îi ceruse lui Blaine să-i țină registrele, dar el nu primise.

Pe când aştepta, tropote de cai o făcură să ațintească urechea. Văzu curând pe Less Setter venind cu trei cowboy, care aduceau caii, pe când stăpânul lor vorbea cu Hart Blaine la câțiva paşi de birou.

— ...20 de cai sălbatici, pe jumătate îmblânziți, zicea Setter cu înflăcărare. Ide nu era acolo. Bănuiesc. Că a plecat de acasă noaptea trecută; uşa era abia închisă, aşa că am putut să intru. E curat la el. Era şi mâncare şi ne-am servit.

— Dar, zise Blaine, dacă nu era acasă, n-ați putut vorbi de afaceri...

— Nu, dar am să mă întorc şi am să aştept până ce vine.

— Cum vrei; dar nu sunt de aceiaşi părere.

— Ştiu, zise celălalt cu un gest de nerăbdare, dar aş vrea să ştiu de ce?

— Astea nu sunt purtări... Îl cunosc pe taică-său...

— Puțin îmi pasă de Amos Ide şi de fiul lui! Lucrul cel mai însemnat, e că Ben a pus mâna pe o afacere grozavă. Dacă izbutim s-o avem, împreună cu cele trei ranchuri din jurul lui Mule Deer Lake, suntem stăpâni a treizeci de mile ale râului Forlorn. Cum n-ai văzut asta?

— Gândesc ca şi dumneata, că poţi face avere pe râul Forlorn.

— Avere? Mă faci să râd, zise Setter cu dispreţ. E acolo un izvor care numai el preţuieşte un milion. Ide poate că ştia, dar n-a spus niciodată nimic.

— Fără îndoială că ştia. E băiat deştept. A înţeles poate viitorul acelei văi şi fără îndoială că de asta l-a înfruntat pe tată-său. Dacă-i aşa, n-o să-şi lase pământul.

— Dar, Hart, cine ţi-a spus să cumperi pământurile de la acel flăcău? reluă Setter. Nu trebuie să cumpărăm. O să-l izgonim. Aminteşte-ţi ce ţi-am spus despre Nevada, care stă acolo cu Ben. Ce face acolo, a făcut pe vremuri în Montana, în Arizona. Nu-i un vicleşug nou şi toată crescătoria şi vânătoarea de cai, nu-i decât o gogoaşă ca să-şi ascundă ticăloşia.

— Iar vii cu exagerările dumitale, Setter, zise Blaine.

— Ba deloc! Nu-mi retrag cuvintele. Las pe mine. Dă-mi banii trebuincioşi ca să intru în vorbă cu Sims şi cu vecinii lui. Sunt încredinţat că o să avem asta pe o nimica toată.

— Desigur! Bieţii oameni! Nici nu mă miră. Dar te înştiinţez că negoţul ăsta nu mă mai încântă atât de mult. Câţiva prieteni vechi îmi întorc spatele.

soţia mea mă sâcâie.

— Da, da, ştiu... dar afacerile sunt afaceri. Nenorociţii aceia, precum spui, o s-o ducă tot atât de prost, dacă nu cumpărăm. Să încercăm să sfârşim cu această afacere şi o să fim stăpâni pe râul Forlorn.

— Nu, nu! M-am săturat deocamdată, zise Blaine îngrijorat. Tânărul McAdam a fost ieri pe aici. A fost necuviincios cu Ina. S-au certat şi ea l-a pălmuit. A venit la mine, necuviincios şi bădăran. Am fost şi eu mojic cu el şi i-am spus câteva vorbe care să-l usture la ficaţi. A plecat zicând că o să mă cheme la tribunal. Trebuie să mă duc mâine la Klamath ca să-mi fac rost de 30 de mii de dolari, pe care bătrânul McAdam i-a băgat în afacerile noastre. Nu ştii că voia ca fiu-său să se însoare cu Ina. Eu, ca prostul, i-am încurajat şi mărturisesc, fără să mă fi gândit la fiică-mea... N-am căpătat acei 30 de mii decât după făgăduiala căsătoriei.

— Ei bine şi eu aş putea să-ţi spun că eşti un nătărău, zise Setter, batjocoritor. De ce nu mi-ai vorbit de această combinaţie? M-aş fi împotrivit.

— Ai fi împiedicat-o?

— Fără doar şi poate!

— E îngrozitor!

Şi fostul picher din Apus începu să înjure şi să blesteme cu vorbe atât de mojiceşti şi mânioase, că Ina începu să tremure.

— Nu mai e nevoie să discutăm, adăugă Setter care se potolise. Acum ne-am descotorosit de acest om. Asta e lucrul de căpetenie.

— Dar aş fi vrut să-l fac pe Amos Ide să fie de partea noastră.

— Nu-ți bate capul cu asta, Hart. E cu noi cu trup şi suflet şi chiar mai mult decât îți închipui.

Ina, care auzise toată convorbirea, se depărtă repede de la fereastră şi se aşeză în fundul odăii când îl auzi pe taică-său deschizând uşa. Păru uimit că o găseşte acolo. Dar ea se prefăcu că e adâncită în citire şi-i zise numai decât:

— M-ai chemat, tată?

— Aşa-i, uitasem.

Părea obosit şi-şi trecea mâna prin părul cărunt ca şi când ar fi vrut să alunge o nălucă.

— Ina, nu mai sunt pe placul tău, nici pe al mamei tale, începu dânsul liniştit. Am crezut că McAdam o să-ți placă. N-am putut îndura ca să te împotriveşti astfel şi asta m-a înfuriat. Acum vreau să ştiu, dacă vrei să mă părăseşti ca să slujeşti într-un hotel.

— Tată, voiam chiar s-o fac. Dar aş putea găsi de bună seamă ceva mai bun.

— Hai, nu te mai gândi la asta, mă umileşti. La urma urmelor pentru voi muncesc, nu pentru mine.

— Da, ştiu tăticule. Dar vezi, dumneata, mama, Dall şi cu mine şi de asemeni Marvie, am vrea mai curând să simțim bunătatea şi dragostea dumitale, decât să auzim mereu vorbind de viitor şi de bani.

— Ah! zise dânsul obosit. În ultima vreme am avut atâtea pe cap!

Ina sărută obrazul oacheş al tatălui şi puse mâna pe umărul lui mare:

— Dragă tată, o să-mi mulțumeşti odată, că am îndrăznit să mă împotrivesc. Dar, spune-mi, marea dumitale bogăție, nu-i aşa, e un izvor de necazuri pentru matale. Unele din afacerile dumitale te neliniştesc?

— Drace, e adevărat. Ai ghicit. Unele afaceri mă covârşesc. Nu în ce priveşte vitele şi pământul, aici mă pricep. Dar hârțoagele, cifrele, ipotecile... mă amețesc! Dacă nu l-aş avea pe Setter, n-aş scoate-o niciodată la capăt.

— Dar, tată, de ce nu ceri sfatul unui om de afaceri, care cunoaşte bine legile?

— De ce? Dar aş fi prost să dau bani unui om de afaceri,

când îl am pe Setter ca să mă sfătuiască!

— Iartă-mă, tăticule, dar cum ştii că e cinstit?

— Ce? Necinstit, Setter? zise dânsul ridicându-se dintr-o săritură... e foarte, bogat. Ar putea să-mi cumpere şi să-mi vândă de zece ori mai mult, dacă ar vrea. Copila mea, de unde ți-a venit ciudata idee că ar putea?

O trosnitură în tindă şi un zgomot de pinteni întrerupse întrebarea lui Blaine. Setter intră. Când văzu pe tânără, fața i se lumină.

— Bună seara, Ina, de un veac nu te-am mai văzut, zise dânsul apropiindu-se. Tatăl dumitale mi-a spus că l-ai trimis la Klamath pe tânărul acela fățarnic cu mustăcioară. Te felicit. În locul dumitale, aş fi făcut la fel.

— Oh! Cred că tata l-a trimis la plimbare, zise Ina, cam nervoasă.

— Acum, oamenii serioşi îşi pot încerca norocul, zise dânsul, apucându-i brațele deasupra coatelor şi trăgând-o binişor spre dânsul. Zâmbea cu o blândețe dezmințită de ochi. Ina nu făcu nicio mişcare şi-şi întoarse ochii, vrând să ghicească în acelaşi timp ce gândea taică-său. Acesta nu se clinti.

Ina înțelese atunci că bănuielile ei erau întemeiate: Setter era atât de îndrăzneț, pentru că îl avea în mână pe Blaine.

Atunci ea alunecă pe neaşteptate din mâinile lui Setter şi fugi. Se duse în odaia ei şi se lăsă pradă gândurilor chinuitoare. Era vădit că tatăl său n-o să se poată împotrivi lui Setter şi acesta era stăpân pe situaţie. Cine putea s-o apere? Atunci îşi aminti cuvintele maică-si: „Un cowboy voinic s-ar bate pentru mine...” şopti dânsa. Ăsta poate fi găsit. Dar... dar nu, deoarece... deoarece îl iubesc pe Ben Ide.

Ina se opri deodată şi începu să tremure. Această mărturisire făcută cu glas tare îi dezvăluise ei însăşi întregul adevăr. Ben, Ben. Dar el era viaţa ei, dragostea ei, nădejdea ei!... Şi, zbuciumată, se adăposti în tufişul de ienuperi.

A doua zi, după amiază, ea auzi un zgomot şi deodată se pomeni cu Marvie. Băiatul nu mai putea de bucurie, cu obrazul îmbujorat.

— Repede, repede, strigă dânsul descălecând, ia poneiul meu şi fugi ca să ajungi cea dintâi. E prea caraghios! Eram la Ben Ide, când a venit Setter. S-a întâmplat ceva nostim acolo.

Marvie se prăpădea de râs, pe când soră-sa călărind pe poneiul, care părea sleit de oboseală, mergea spre ranch.

Blaine, care bombănea printre dinţi, plecă repede în întâmpinarea călăreţilor. Ina, foarte curioasă, îl urmă. Din

depărtare se vedeau venind Setter şi trei cowboy.

— Ce vi s-a întâmplat? exclamă Blaine cum îi ajunse.

Setter era într-adevăr de nerecunoscut. Nu mai avea vestă. Cămaşa lui albă, pe jumătate ruptă, era leoarcă de sudoare, pătată de sânge şi praf. O vânătaie mare îi acoperea capul. Gura îi era umflată şi sângera.

Ridicând mâna murdară şi tremurândă, Setter începu cu glas înăbuşit:

— Ide şi tovarăşii lui m-au bătut măr!

— Cum asta? întrebă Blaine.

— Mi-au luat puşca şi s-au aruncat asupra mea, urmă dânsul, descălecând cu greutate.

— Aceşti blestemați vânători de cai! Nu putem să le trecem asta cu vederea! zise Blaine cuprins de uimire şi furie. Trebuie să-l înştiințăm pe Strobel. Dar. Ia spune. Cowboy-i mei au stat cu mâinile în sân şi te-au lăsat să fii stâlcit de trei inşi?

La aceste cuvinte de imputare, unul din cowboy, Bill Sneed, tovarăşul lui Marvie, tresări de mânie. Ochii lui albaştri aruncau fulgere.

— Oh! Dar, iartă-mă, Setter, spune, te rog, adevărul.

— Dumneata să taci, sau îți sparg capul, urlă Setter făcându-se că ia revolverul.

— Să tragi în mine! zise Sneed cu dispreț. Nu poți. Am să plec de la ranch, dar mai întâi am să povestesc cum s-au petrecut lucrurile.

— Atunci eşti înțeles cu Ben Ide? Ei bine! Am să vă arăt eu vouă... strigă dânsul, tremurând de furie şi târându-şi piciorul, intră în colibă şi trânti uşa.

— Bill, e tovarăşul meu, zise atunci Blaine, privind furios pe cowboy, dar am dreptul să ştiu adevărul.

— Uite ce-i: Setter ne-a promis, nouă, cowboy-ilor, 100 de dolari de căciulă, ca să te facem să crezi că Ben şi prietenii lui l-au ciomăgit trei contra unul. Dar n-a fost deloc aşa. Ben era singur şi i-a tras o chelfăneală zdravănă lui Setter. Făcea să fie văzut.

— Bine, dar de ce?

— Am ajuns pe la prânz la râul Forlorn. Ide era acasă cu indianul lui şi ne-a găzduit cu bunăvoință. Ne-a spus că tovarăşul său e lângă câmpiile de lavă, având treabă cu o herghelie însemnată, pe care-o prinseseră. El şi Modoc duseseră un anumit număr la râul Forlorn. După ce am mâncat, ne-am dus să vedem caii. Ah! Frumoase animale! Desigur e o herghelie măreață. Ben se pricepe la cai, de asta să nu te îndoieşti. Dar după ce Setter i-a văzut, a spus pe neaşteptate: Tovarăşul meu Blaine are de gând să-ți

cumpere pământul dumitale, al lui Sims şi ale vecinilor săi. Ai putea să dai şi caii ăştia la acelaşi preț.

Ben îl privi cam poznaş şi-i spuse liniştit că nu vrea să vândă. În ce priveşte pe Sims şi vecinii lui, de bună seamă că n-or să vândă nimic nici ei, deoarece el, Ben, le-a cumpărat de mult bunurile.

„Ai să vinzi sau ai să fii izgonit!” a spus atunci Setter.

Ben întrebă cine o să facă această mică treabă. Setter jură că el. Atunci Ben îi spuse că era într-o țară a libertății, că va dovedi că ranchul era al lui, că plătise şi nu vedea deci cum o să poată fi alungat.

Atunci Setter, întărâtat urlă: „Da, da, se cunosc toate isprăvile dumitale urâte”.

Dar înainte de-a sfârşi vorba, primi o lovitură zdravănă în ochiul drept. D-zeule! Setter s-ar fi rostogolit la o milă depărtare, dacă n-ar fi fost uluca. Puse mâna pe revolver, dar Ben îi prinse mâna în clipa când pornea glonțul. Dacă n-ar fi fost atât de repede ca fulgerul, ar fi fost ucis pe loc. Atunci Ben i-a tras lui Setter cea mai grozavă chelfăneală pe care am văzut-o în viața mea şi l-a lăsat în aşa hal, încât ne-a trebuit aproape un ceas ca să-l aducem aici. Asta e tot, Mister, iar băieți sunt aici ca să-ți spună dacă mint.

— Ah! Ei bine, Bill, o să-mi faci plăcerea să nu te mai

gândeşti la plecare.

— Vă mulțumesc, Mister. Am să vă dau mâine răspunsul, zise dânsul cu mult sânge rece.

Ina descălecă şi-l urmă pe taică-său până în biroul său. El părea tulburat şi se temea de dânsa.

— Ei bine, tată, ce zici de felul cum a mințit Setter?

— Micuțo, sunt îngrozit când mă gândesc la asta, zise Blaine deodată. Din nenorocire, sunt vârât în afaceri până în gât cu el. Nu mai pot să dau îndărăt, mă are la mână. Dacă ai sta să te gândeşti bine, ceea ce mă uimeşte e că Ben Ide nu l-a omorât.

— Cred că ştii de ce, tăticule, murmură Ina.

Şi ea plecă alergând până la cort.

CAPITOLUL IX

Hart Blaine, care se dusese la Klamath Falls, lipsi patru zile. În tot acest timp Setter, nu se arăta deloc, cel puțin în afara ranchului.

Mr. Blaine se întoarse acasă, întovărăşit de şeriful Strobel din Hammell. Ina făcu astfel ca să-l întâlnească pe Strobel când era singur.

— Poți să-mi spui pricina vizitei dumitale?

— Ei bine, Miss Ina, ranchmanii din jurul lui Hammell, tatăl dumitale şi mai cu seamă Amos Ide vor să se descotorosească de ceata de hoți de vite. Am trimis agenți în împrejurimi şi chiar eu însumi o să plec la Silver Meadow. E pe aici o şleahtă întreagă de pungaşi...

— Mister Strobel, zise tânăra după o tăcere, Ben Ide şi cu mine am fost tovarăşi la şcoală. M-am întors după patru ani de lipsă ca să aflu că e un fel de surghiunit. Unii spun: un hoț. E îngrozitor. Mister Strobel, tânărul acesta, e cinstit. O ştiu. Te rog să nu crezi că mă las prinsă de vreun sentiment. Am vorbit cu Ben Ide şi numai judecata îmi spune că, datoria mea e să-l ajut să iasă din această neplăcută situație.

— Bine, bine, Miss Ina. Văd în orice caz că Ben nu e prea nenorocit în ce priveşte prieteniile, şi Strobel o învălui pe tânără cu o privire pătrunzătoare.

Ina povesti în grabă vizita lui Setter la Ben şi cele întâmplate.

— Tatăl dumitale nu mi-a povestit chestia aşa ca dumneata, zise Strobel liniştit.

— N-a îndrăznit fără îndoială, dar eu îți spun adevărul. Întreabă pe unul din martori, pe Bill Sneed. Omul acesta nu l-a văzut niciodată pe Ben Ide.

— Miss Ina, trebuie să înțeleg că vrei să fii unul din agenții mei acoperiți? întrebă Strobel cu zâmbet şiret.

— Negreşit, dacă vrei...

— Ei bine, mai vorbim noi. Asta mi-ar face mare, mare cinste. Acum spune-mi ce părere ai despre Less Setter? Ştii că tot ce o să-mi spui rămâne între noi.

— Fie. Am să-ți spun tot ce cred. Less Setter e om rău. Am simțit asta din întâia zi. Hettie Ide a fost jignită de el. Cum e vorba de femei, e un obraznic fără pereche. Curtea pe care mi-a făcut-o la început, se mărginea la complimente. Dar când a văzut că nu-şi ajunge scopurile, a schimbat tactica. Pe scurt, a trebuit să întrebuințez mii de şiretlicuri ca să nu rămân vreodată singură cu el. De curând, purtarea

lui Setter s-a schimbat puțin. Acum are înfățişarea unui om sigur de sine. Cred că se gândeşte la căsătorie. La început nu-i dăduse asta în gând.

Faptul că Strobel o asculta în tăcere, îi întări tinerei simțământul că avusese dreptate să i se destăinuiască. Ea reluă:

— Faptul că tata s-a văzut scăpat de sărăcie, a avut ca urmare dorința de a nu scăpa niciun prilej ca să câştige bani. Dar nu e decât un simplu fermier. Asta e tot. Setter l-a vrăjit. Tata a dat banii. Setter e cu ideile. Desigur în folosul lui. Nu m-ar mira să-l fi vârât pe tata, fără ştirea lui, în cine ştie ce afaceri încurcate. Nu ştiu cum îl are în mână şi vrea să-l silească să mă mărite cu el.

— Miss Ina, îți mulțumesc. M-ai îndreptat pe un drum, pe care cred că o să am mult de furcă. Eşti o fată cuminte. Ascultă-mă: Eu reprezint legea în acest ținut şi, dacă nu izbutesc vara asta să pun mâna pe hoți, îmi pierd locul. Amos Ide, tatăl dumitale, Setter şi cu alți ranchmani mi-au încredințat această însărcinare. Dacă cheamă un polițist din Rediand sau Klamath, Ben ar putea să fie hărțuit. Toți sunt împotriva lui. Chiar tată-său a spus că trebuie să fie alungat din ținut. Cât despre mine, înaintea convorbirii noastre aveam însărcinarea să-l prind pe Ben Ide cu furt şi să-l

arestez. Miss Ina, zise dânsul, zâmbind, l-am cunoscut pe Ben Ide de copil. Eu i-am dat cele dintâi lecții de pescuit. E tot atât de hoț ca şi mine.

Ina sări de gâtul şerifului şi-l sărută, apoi se retrase roşie, râzând fără să vrea la vederea acelui bărbat în vârstă care părea încremenit de-a binelea.

— Iartă-mă, Mister Strobel, nu-i din partea agentului dumitale, dar din partea prietenei dumitale. Pe veci.

Şi fugi.

A doua zi, şeriful Strobel se duse de-a lungul lacului spre râul Forlorn. Desigur că în cursul călătoriei sale spre sud, voia să se ducă la Ben Ide. Gândul acesta pe care-l împărtăşise drei Blaine, o încântase pe aceasta la început, apoi o înfricoşă. Strobel, fără îndoială că o să-i vorbească de interesul atât de viu, pe care ea i-l purta. Ce se va întâmpla după această destăinuire? îşi petrecu ziua într-o ciudată stare în care teama se amesteca cu pudoarea jignită la gândul că Ben o s-o judece uşuratică şi o bucurie tainică o cuprinse. La masă, Marvie aduse ştiri care, în alte împrejurări ar fi făcut-o fericită.

— Setter a plecat la Klamath, se spune pentru afaceri, dar Bill Sneed ne-a înştiințat că s-a dus la dentist ca să-şi puie dinții pe care i-a scos Ben Ide.

Marvie mai avea şi alte ştiri pe care le păstra pentru Ina când o să meargă în hamac să privească apusul soarelui. Cowboy-i fuseseră chiar în ziua aceia la râul Forlorn. Ben Ide era din nou acasă. Locul lui de crescătorie era plin cu cei mai frumoşi cai, care au fost văzuți vreodată în ținut. Peste puține zile, tovarăşul lui Ben Ide şi indianul trebuiau să se înapoieze cu ceilalți cai prinşi şi atunci toți trei o să stea mai mult la ranch.

— Şi poți să fii convinsă că o să mă duc să-l văd pe Ben, cum o să plece tata, zise Marvie. Ştii ceva despre plecarea tatii?

— Nu, nu ştii nimic, zise tânăra care se sculă curioasă. Când pleacă? Unde se duce?

— Mâine am să mă scol dimineață, ca să fiu gata numaidecât ce tata va fi plecat. Pleacă cu o grămadă de cowboy şi cu trăsura la unul din ranchurile de lângă Silver Meadow. Dar n-am putut să aflu nimic. Cum mă zăresc, tac din gură.

— De ce nu te ascunzi?

— Nu-mi dă totdeauna în gând. Ascultă surioară, iată un prilej bun ca să mergi cu mine la râul Forlorn, zise tânărul coborând glasul.

— Oh! Marvie! Acum nu pot să mă gândesc la asta.

Se simțea atât de slabă, de mâhnită! Marvie n-avea nevoie s-o ispitească. Avea destul de luptat cu inima ei.

După amiază, tânăra se duse în locul ei preferat, de unde putea să vadă în voie priveliştea şi împrejurimile. Cum se aşeză, zări în depărtare un călăreț, care urca drumul spre apusul lacului. Cowboy-i nu mergeau niciodată pe acolo. Nu era niciun drum. Ina fu uimită şi atenția îi spori când văzu că omul, nu mai încăpea îndoială, ocolea ranchul.

Călărețul urca şi, ajuns în vârf, la oarecare depărtare de tânără, veni drept spre dânsa.

Iute, galopă până la ea, oprindu-se deodată şi sărind din şa cu o sprinteneală şi o mişcare atât de plăcută, încât tânăra fu uimită. Înalt, subțire, cu talia mlădioasă, umerii mari, oacheş ca un indian, cu ochii negri, cu privirea pătrunzătoare, nu putea să fie decât prietenul lui Ben. Ina îl recunoscuse după descrierea făcută de Hettie.

— Bună ziua, Ina Blaine, zise dânsul, cu glasul tărăgănat al unuia din sud, ținând pălăria în mână. Sunt foarte mulțumit că te găsesc aici.

— Nevada! exclamă tânăra. Eşti prietenul lui Ben Ide. Te cunosc. Ai venit să mă vezi?

— Da.

— L-ai întâlnit pe tânărul meu frate Marvie? A plecat azi

dimineață la râul Forlorn.

— Nu, n-am luat-o pe drum.

— Ben te-a trimis oare? zise foarte repede tânăra.

— Nu, Ben m-ar omorî dacă ar şti ce am venit să fac aici.

— Totul... totul merge bine... acolo la râul Forlorn?

— Foarte bine. Din ce în ce mai bine.

— Strobel a venit p-acolo?

— A stat o noapte întreagă cu noi. N-ai fi zis niciodată că e şerif.

— A vorbit despre mine?

— De fapt tot ce era în legătură cu dumneata.

Inima Inei a început deodată să bată.

— Ce-a spus? întrebă dânsa şovăind.

— Ei bine, pentru toată această vorbărie, e vinovat Ben, zise Nevada cu un zâmbet care linişti fata. Strobel voia să vorbească de cai şi de afacerile noastre, dar Ben nu i-a dat răgaz. Nu voia, fără îndoială, decât veşti de la dumneata şi tot ce a izbutit Strobel să-l lămurească a fost că dumneata eşti încântătoare şi l-ai primit cu multă voie bună. Atunci Ben a spus: „Ştia dânsa că vii încoa şi nu mi-a trimis nicio vorbă?” Iar Strobel a răspuns: „Ben, nu-mi reamintesc nimic, doar că a vorbit de dumneata în legătură cu bătaia care ai avut-o cu Setter şi de cai sălbatici”. Atunci Ben a

mormăit şi s-a tras de păr spunând: „Ei bine! Asta mă miră nespus de mult din partea Inei Blaine”.

— Vino, zise Ina cu prietenie, să ne aşezăm la umbră. Vrei să-ți duc calul la adăpost? Oh! E minunat! E un cal sălbatic, nu-i aşa? O văd după ochiul lui, dar ştie că n-o să-i faci niciun rău.

— Ei bine, aşteaptă să-l vezi pe California Red. Vorbeşti de un animal minunat! Şi care o să fie al dumitale înainte de sfârşitul anului.

— Cum? Ben a luat în serios propunerea ciudată a tatii? întrebă tânăra.

— Da, asta l-a cam scos din sărite, dar acum jură că după ce-l va fi prins, nimeni n-o să-l cumpere şi o să ți-l dăruiască.

— Iată o afacere foarte proastă pentru un vânător de cai. Spune-i lui Ben că tata trebuie să se ocupe de asta. Şi acum mărturiseşte că n-ai venit numai din curiozitate.

— Nu, dar nu eram mai puțin curios să te văd.

— Poate vrei veşti despre Hettie?

Obrazul oacheş al lui Nevada se coloră uşor. Păru deodată stingherit şi aproape sfios.

— Negreşit, zise dânsul dar n-am venit pentru asta.

— Hai, nu vreau să te las să mai fierbi aşa, zise veselă

tânăra. Am văzut-o pe Hettie, acum două săptămâni. Am vorbit multe. Îi merge bine, e fericită că maică-sa e mai puțin mâhnită şi mai puțin slăbită. A vorbit de dumneata. Îi placi şi te socoteşte un prieten credincios al fratelui ei. Dar o să ajungi prea încrezut, dacă-ți spun tot.

Într-adevăr, Ina îi vorbise prea mult, judecând după zbuciumul lui Nevada. Obrazul lui, puțin stârcit, părea că se întunecă în loc să se lumineze, atât de tulburat era.

— O să pot fi vreodată vrednic de Hettie? exclamă el.

— Fii astfel cum te vrea ea şi o să fii vrednic de dânsa.

— Ah! zise dânsul, ascunzându-şi fața în mâini. Cât de mult o iubesc! Dar nu voiam să vorbesc de mine. Însă cu atât mai rău, îmi cunoşti simțămintele, asta îmi face plăcere. Apoi ştiu că n-o să-ți pară rău cunoscând simțămintele lui Ben.

— Cum asta? întrebă Ina gâfâind. Ochii negri ai lui Nevada sclipiră.

— Ben se prăpădeşte de dragoste pentru dumneata!

— Ben!... Oh! Nevada!

— Da, e adevărat. Nu mai mănâncă, nu mai doarme. E aproape nebun.

Ina lăsă capul în jos ca sub o furtună şi se rezemă, clătinându-se puțin, de trunchiul ienupărului.

— Iartă-mă că-ți vorbesc atât de direct, reluă Nevada, atingându-i binişor capul. Dar trebuie să facem ceva. Ascultă, Hettie mi-a spus că-l iubeşti pe Ben, că-l iubeai de când erați copii şi că nu te-ai schimbat. Ea o credea ce-l puțin, dar eu o ştiu acum. Nu-i aşa, că nu spui nu?

— Nu, e adevărat... gemu tânăra.

— Ben şi cu dumneata, sunteți siguri acum unul de altul. Am să-l omor pe Less Setter.

— Ce tot vorbeşti, Nevada? E groaznic!

— Să-l omor pe Setter e singurul chip ca să vă scap pe amândoi. Nu-i un străin pentru mine, Ina. Ne-am întâlnit în Nevada. E un om atotputernic, când vrea. Dar se poate prinde în propriul lui laț şi poate că n-o să fie nevoie să-i sparg capul.

— Fără îndoială că Less Setter o să se piardă singur.

— Fără doar şi poate, dar n-o să piardă pe toți odată cu el... Ina, dacă aş fi fost acolo când a venit la râul Forlorn.

— Ai fi zdrobit inima Hettiei, întrerupse tânăra cu tărie.

Aceste cuvinte îl atinseră pe Nevada, care lăsă capul în jos, dar reluă numaidecât:

— Nu, hotărât nu, pentru două pricini. Dacă mă iubeşte, n-o să mă părăsească pentru atâta lucru. Şi ți-o spun, Ina, o să vezi că legea şi toată lumea o să-l părăsească pe acest

Setter şi că o să se găsească desigur într-o zi un om care să-l doboare cu focuri de revolver. El o ştie bine. Şi eu ştiu, că el nu vrea decât s-o sfârşească odată cu mine, cum a vrut să facă şi cu Ben.

— Voia să-l omoare pe Ben? întrebă tânăra tremurând toată.

— Hm! Ar fi făcut-o şi e norocul meu că am scăpat prilejul. Dar mă tem de un lucru şi iată de ce sunt aici. Ben e mândru, de felul lui, dar trebuie să te duci la el pe negândite şi să-i scoți din cap gândurile rele. Nu se teme de nimeni ca să lupte, dar în dragoste nu ştie decât să deznădăjduiască.

Ina întinse mâna acelui prieten atât de convingător.

— Spune-i să vină să mă vadă, murmură dânsa.

— Nu pot să-i spun nimic, răspunse Nevada. Ar şti că am fost aici. Să găsim altceva. Marvie singur n-ar putea să-l hotărască. Când Hettie o să aibă prilejul să iasă, lasă-mă s-o văd. Spune-i c-o iubesc, că sunt prietenul lui Ben, pe viață şi pe moarte. Spune-i că suntem pe cale să izbutim şi că Less Setter nu ne poate sta în cale. Avem noroc straşnic. Indianul, tovarăşul lui Ben, noi îl numim Modoc, e hăitaşul cel mai uimitor pe care l-am văzut vreodată. Suntem pe urma hoților de vite şi o să-i prindem asupra faptului. Poți

să-i spui asta Hettiei. Ce o să facă atunci tatăl dumitale şi al lui Ben?. Ina, o să ne luptăm ca nişte turbați şi o să izbutim. Dar dumneata. Numai dumneata poți să-i redai curajul lui Ben. Vrei?

— Oh! Nevada, cât de bun eşti! Îți mulțumesc! zise tânăra şi cuvintele o gâtuiră. Vreau. Fireşte că vreau. O să mă duc să-l văd pe Ben.

CAPITOLUL X

În ziua în care Nevada plecase de dimineață, fără să spună vreun cuvânt măcar, Ben, oricât de îngrijorat ar fi fost, nu s-ar fi sinchisit, dacă ar fi fost în altă parte decât la Forlorn River. Vecinătatea Blainilor era pentru Ben o pricină de neliniști zilnice. Atât de aproape şi atât de departe de fericire, putând avea întâlniri neplăcute şi altele pe care le dorea şi de care se temea în acelaşi timp. Avea uneori dorința să fugă, să se ducă oriunde, foarte departe, atât i se părea soarta lui de grea şi fără sfârşit.

Îl chemă pe Modoc şi-l întrebă dacă tovarăşul lor plecase la tabăra Blainilor. Modoc nu ştia nimic şi când se întoarse, după ce făcuse cercetările poruncite de Ben, mărturisi că nu găsise nicio urmă.

Şi îi veni în gând că Nevada plecase ca s-o sfârşească cu Setter şi, fără să vrea, fu cuprins de o groază tainică.

Deodată indianul exclamă: „Vine cineva încoa!” Un nor de praf se ridica într-adevăr pe malul drept al lacului, lăsând să se ghicească umbra unui cal şi a unui călăreț. Ben zări în cele din urmă obrazul zâmbitor al lui Marvie Blaine.

— Salutare! exclamă băiatul. N-am avut norocul să te

întâlnesc zilele trecute şi de aceea am venit iar.

— Foarte bine, micuțule, vino încoa, răspunse Ben foarte vesel. Abia te-am zărit zilele trecute. Cred că petreci bine, nu?

— Chiar aşa, răspunse Marvie, care-l țintea pe tânăr cu ochii plini de admirație.

— Sunt foarte mulțumit că te văd. Ce bine că ai venit! Am să-ți dau un ponei sălbatic, pentru că te-ai gândit la bietul Ben Ide. Nu-i decât un mânz şi nu-i încă bine domesticit. Am să-l țin până ce o să-l poți călări.

— Ben Ide! exclamă băiatul. Vrei să mi-l dai mie! Un mânz sălbatic?

— Negreşit, zise Ben zâmbind.

— Adevărat! Şi eu care veneam numai să te văd şi să pescuiesc. Nu, e prea de tot!

— Ia spune-mi, Marvie, nu l-ai întâlnit cumva pe tovarăşul meu Nevada?

— N-am văzut pe nimeni pe drum.

— A luat-o, se vede, pe alt drum.

— Venea la ranchul nostru? întrebă Marvie.

— Modoc şi cu mine, credem că da.

— De ce? Aud pe cowboy vorbind de dumneata şi de Nevada. Vă iubesc pe amândoi de când l-ai bătut pe Setter.

Nevada îi interesează mult. E un străin. Dar de ce ar veni la ranchul nostru?

— Nu sunt sigur, dar asta mă sâcâie mult, răspunse Ben privindu-l drept în față pe băiat.

— Da, zise Marvie, te temi să nu fie mai aspru decât dumneata, cu Setter?

— Nu te înşeli deloc, băiete, zise Ben, zâmbind de agerimea puştiului.

— Bill Sneed zice că Nevada n-ar fi aruncat ca dumneata revolverul lui Setter, ci l-ar fi descărcat asupra lui.

— În ce mă priveşte, l-am chelfănit bine. Eram nebun.

— Ah! Să vorbim de altceva. Omul acela îmi face rău. Am înțeles de ce făcea pe drăguțul cu mine. Ca să mă tragă pe sfoară.

— Să te tragă pe sfoară? zise Ben tresărind.

— De bună seamă. Îi dă târcoale Inei. L-a băgat şi pe tata şi acum...

— Îi dă târcoale Inei? exclamă cowboy-ul şi trăsăturile sale se înăspriră.

— E tot atât de adevărat, precum sunt aici, zise Marvie. Ah! Cum aş vrea să fiu mai mare. Dar de ce ai căpătat fața asta de înmormântare? Inei i-e groază de Setter, aşa cum câinelui meu i-e groază de dihor. Uite ce-a făcut ea cu

McAdam. Mama a văzut când a vrut s-o sărute. Palma aceea! Sângera. Şi apoi ce? Nu fii atât de trist. Atunci de ce sunt eu aici? Am o însărcinare.

— Ai o însărcinare, răutăciosule? Şi eşti de un ceas aici şi îndrugi fleacuri!

Repede, dă-i drumul sau îi spun lui Modoc să nu mai vadă de mânzul tău.

— Ah!... Ei bine, iată ce-i. Ina mi-a zis: „Să-i spui lui Ben să vie”... Hei, ce mai zici?

— Nimic... nimic... micuțule, zise Ben sub lovitura inimii care-i tăie vorba. Şi neştiind într-adevăr ce să spună, îl luă pe băiat departe de hambare şi de corral, până la un loc de crescătorie. Urechile îi vâjâiau, cerul i se părea mai albastru decât îl văzuse vreodată.

Împărtăşi plăcerea lui Marvie, înaintea cailor sălbatici la care fluiera şi-i făcea să fugă pe iarbă, nebun de bucurie când văzu mânzul alb şi negru care trebuia într-o zi apropiată să fie al lui.

Apoi Ben îi dădu o lecție de pescuit. Dar vremea trecea atât de repede, încât cowboy-ul trebui să-l smulgă pe Marvie de la îndeletnicirea lui atât de plăcută. Se întoarseră la colibă, unde Modoc le dădu o gustare, apoi urmă plecarea.

— Ben, mi-ar plăcea mai bine să stau cu dumneata aici,

decât în casa noastră mare din Tule Lake, zise Marvie când fu în şa. Şi pun rămăşag că soră-mea e de aceeaşi părere.

— Dar nu, micuţule, fetele nu sunt totdeauna de părerea noastră în privinţa asta. Nouă ne place viaţa în aer liber, caii, munca, vânătoarea şi pescuitul. Lor le place tihna, eleganţa, oamenii, petrecerile şi tot felul de lucruri d-alde astea.

— Da, unele. Dar nu Ina. Ea are gusturile noastre. De altfel, e nebună după dumneata. O cunosc bine.

Şi Marvie, cu un vesel „la revedere” plecă în galop, lăsându-l pe Ben ca împietrit.

Această stare de inconştienţă a omului lovit ca de trăsnet nu-l părăsi nici când intră în colibă, unde rămase mult timp fără să se mişte. Paşii unui cal potcovit îl făcură să se ridice şi să iasă. Nevada se întorsese.

— Unde ai fost? îl întrebă dânsul scurt pe Nevada, care mai era încă pe cal.

— Ai avut un musafir, zise Nevada.

Părea, mai mult ca de obicei, rece şi în acelaşi timp nepăsător. Ben bombăni în sinea, lui. Era silit a mărturisi cât îl iubea pe acel călăreţ slab, cu părul lung, cu obrazul oacheş. Dar îşi arătă tare, nerăbdarea:

— Unde ai fost?

— Eu? Ei bine, am fost să mă plimb pe câmp, răspunse Nevada, sărind sprinten din şea.

— Unde dracu ai fost? exclamă tovarăşul lui.

Nevada ăsta era îngrozitor cu fața lui zâmbitoare şi liniştită.

— Astăzi pari foarte curios.

— Da şi am o poftă grozavă să mă reped la tine.

— Ei bine, haide, amice, dar nu eşti destul de mare şi nici destul de voinic pentru asta.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu mai mă chinui atâta cu gogoşile tale de cowboy. Vreau să ştiu. Te-ai dus să dai de Less Setter?

— Hm! N-ar fi fost cine ştie ce ispravă. Şi, de altfel, ştii că nemernicul s-a dus să-şi puie alți dinți.

— Răspunde-mi: Te-ai dus să-l întâlneşti?

— Dragul meu, adevărul e că nu m-am gândit nicio clipă măcar, la dobitocul acela.

— Nevada nu mă minți? Nu! Ei bine, te-ai dus la noul ranch al Blainilor.

— Să-ți spun drept, ai fi fost un vânător bun pentru capcane.

— Pentru ce te-ai dus acolo?

— Aveam ziua liberă, nu? Am un cal nou. M-am dus să

cercetez împrejurimile. Mi-a venit un gând cu privire la bătrânul Blaine şi, ca de obicei, aveam dreptate. Vrea să facă din ranchul lui cel dintâi dintr-o întreagă serie în care intră Forlorn River până la proprietatea lui din Silver Meadow.

— Cu cine ai vorbit? întrebă Ben, urmărindu-şi gândul.

— Mai întâi cu Marvie Blaine. Ne-am întâlnit adineauri. M-a hărțuit cu o grămadă de poveşti despre peşti şi cai. Un băiat de treabă, Ben. Nu te are decât pe dumneata în cap.

— Da... şi cu mai cine?

— Cu nimeni... Oh! Iartă-mă. Am văzut pe buna ta prietenă Ina Blaine. Am recunoscut-o numaidecât.

— Ai văzut-o?... Dar nu i-ai vorbit?

— Ba da, puțin. A fost cât se poate de drăguță. Şi dacă n-aş fi pe jumătate nebun după Hettie, ți-aş răpi-o, drăguțule. E tot atât de frumoasă ca... oh! Dumnezeule! N-am văzut pe cineva niciodată atât de frumos. Nu-i de mirare că nu poți să mănânci şi să dormi şi nici nu te porți frumos cu tovarăşul tău.

— Nevada, zise dânsul în cele din urmă foarte serios, i-ai vorbit singur Inei?

— Da, puțin.

— Despre mine?

— Bineînțeles! Nu-ți închipuieşti că tânăra simțea nevoia să vorbească de mine. Şi nu-ți închipui, cred, că am scăpat prilejul să-ți trâmbițez meritele?

— Vai, dar tu Hettie şi Marvie mă faceți de un milion de ori mai bun decât sunt.

— Ia spune! Cum am putea să vorbim altfel! răspunse Nevada.

— Pun rămăşag că o faceți toți pe Ina să moară după mine, cum mă faceți pe mine să mor după ea.

— Ei! Dumneata ți-ai pierdut de mult capul. Ştii ce ar trebui să faceți amândoi? Să căutați un colț singuratic în lună.

— Taci din gură! strigă Ben furios. Nu înțelegi că ar fi o ruşine pentru mine dacă aş nenoroci fata. La urma urmelor, sunt tot un izgonit. Şi mai vor şi mai mult, să fiu un om scos de sub scutul legii.

— Te cred. Ca şi tovarăşul tău, nu? exclamă Nevada amărât.

— Oh, dragă! Să nu înțelegi greşit spusele mele. Nu m-am sinchisit niciodată de tot ce s-a spus despre dumneata. Nu-mi pasă ce-ai fost, Nevada, ci că eşti pentru mine cel mai bun şi mai nobil tovarăş.

— Îți mulțumesc, răspunse Nevada, ridicând capul. Fără

îndoială că sunt tovarăşul dumitale, dar nu vorbim de nobleţe. Spuneam deci că dumneata şi Ina ar trebui să vă duceţi undeva în lună, să cădeţi unul în braţele altuia şi să staţi acolo ceasuri în şir. Destul de mult ca să descoperiţi în cele din urmă că nu puteţi să trăiţi despărţiţi.

CAPITOLUL XI

A doua seară după întoarcerea lui Nevada, Ben stând lângă uşa lui, auzi zgomotul îndepărtat şi slab al unor cai pe drumul de lângă lac. Călăreţii – trebuiau să fie doi – veneau fără îndoială de la ranchul Blainilor. Ora târzie, nu era pentru vizite, nici pentru trecerea călătorilor şi Ben, luându-şi puşca, se puse la pândă, strecurându-se printre copaci. Noaptea era luminoasă. Cine erau acei călăreţi? De ce părăseau drumul ca să ajungă mai repede la colibă?

Zgomotul potcoavelor se opri deodată şi Ben auzi paşi uşori pe nisip. O siluetă subţire ieşi din umbră. Era Marvie Blaine. Curiozitatea cam îngrijorată a lui Ben făcu loc farmecului acestei surprize.

— Ce târziu vii, drăguţule! Cine-i cu tine?

— Ina, bineînţeles, răspunse băiatul.

— Soră-ta?

— Da, de bună seamă. Ce-ţi închipuiai că o să-ţi aduc cowboyi la ceasul ăsta? Ştii, Ina m-a plătit s-o aduc până aici. Aş fi făcut-o şi pe degeaba, dar n-am făcut o afacere proastă. Mi-a dat cinci dolari, de care aveam mare nevoie pentru nişte unelte de pescuit.

— Tâlharule! Ai fi vrut s-o laşi să vină încoa singură, într-un câmp pustiu ca ăsta!

— S-o las să vie? Spune mai curând, că ar fi făcut drumul şi fără mine.

— Dar, Dumnezeule mare, de ce? întrebă Ben, care părea tulburat.

— Ca să te vadă. Am încercat s-o fac să urce până aici. N-a vrut. E îngrijorată. Poate din pricina celor doi străini, care au venit azi dimineață.

— Unde este?

— Mai jos; stă pe o stâncă. Vrea să n-o vadă nimeni. La noi au plecat toți cowboyi, iar tata cu Setter. Am ajuns aici într-un ceas. Am să duc caii mai departe. Nu te grăbi, avem destulă vreme.

Ben coborî şi zări întâi caii, apoi silueta tinerei, şezând pe o stâncă. Zgomotul paşilor o făcu să se întoarcă.

— Bună seara, Ben, zise dânsa întinzându-i mâna. Sunt mulțumită că te văd.

— Nu trebuia să vii!

— Oh! A fost atât de uşor. Vei putea să ne petreci acasă dacă vrei. Tata n-o să ştie niciodată. De ce eşti îngrijorat?

— Am putea să fim surprinşi.

— Mi-ar fi tot una. Ce prost arăți! Eşti sănătos?

— Da, desigur, dar am avut şase săptămâni de muncă istovitoare. Am slăbit.

— Nu ştiu dacă trebuie să te cred, zise tânăra şi-l ținti cu o privire neliniştită, dar blajină şi serioasă.

— Nebunul de Nevada ți-a spus că am fost bolnav?

— Nu, nu tocmai. A spus că... Ben, ascultă-mă. N-am venit aşa, la întâmplare. Am motive serioase pentru asta...

Tânăra se opri o clipă, apoi reluă cu glas şovăitor, care-l mişcă pe Ben până în fundul sufletului.

— Aş fi venit, de altfel şi fără asta... Uite ce-i: au sosit doi străini la ranch. Aş fi putut să-i ocolesc, dar eram tare curioasă de vizita lor neaşteptată, iar tata, Mr. Setter şi cowboyi nefiind acasă, eram îndreptățită să mă interesez de numele lor şi de pricinile vizitei lor. Aceşti oameni îmi răspunseră la început rece şi nelămurit, dar aveam dreptul să stăruiesc. Pe scurt, unul a spus că-l cheamă Judd şi mi l-a recomandat pe celălalt sub numele de Walker. Se pare că veneau din Rediand. Mr. Judd mi-a arătat o insignă în argint, spunând că e şeriful din Rediand şi că Walker e agentul lui. După spusele lui au venit chemați în grabă de Setter, care spune că reprezintă asociația crescătorilor din Hammell şi se pregătesc să aresteze pe anumiți inşi, împotriva cărora Setter o să cheme martori şi o să aducă

dovezi. Asta e tot ce am putut să aflu şi care m-a neliniştit grav. De aceea, l-am rugat pe Marvie să vină cu mine la dumneata!

— Anumiți inşi!... murmură Ben. Asta înseamnă Nevada, Modoc şi cu mine.

— Fără îndoială. Cred că tata n-are niciun amestec în venirea acestor oameni. Şi aşa are destule pe cap. Ben, aceşti oameni pot să te aresteze din porunca lui Setter?

— Nu, dacă sunt cinstiți; dar Setter a uneltit de bună seamă ceva. Mai ştiu şi eu ce, o aşa zisă greşeală a lui Modoc, o învinuire contra lui Nevada. Şi nimic mai uşor decât să mă amestece în problemele astea. La drept vorbind, Ina, nu-mi miroase a bine.

— Dar dacă eşti gata să te aperi... Paza bună păzeşte primejdia rea.

— Ina, îți mulțumesc că ai venit atât de repede să mă înştiințezi...

— Nu ți-am spus că aş fi venit şi fără de asta?

— Oh! răspunse Ben, cu glasul gâtuit de emoție. Ai fi venit totuşi şi aşa... de ce? Luase mâna tinerei pe când povestea şi nu-i dădea drumul, dar avea impresia că se clatină aşteptând răspunsul care-l fermeca dinainte şi-l făcea să sufere îngrozitor.

— Fiecare lucru la rândul lui, Benjamin, răspunse Ina. Întâi afacerile... Ce ai de gând?

— Ei bine, o să urmez munca noastră obişnuită, orice s-ar întâmpla. Poate să mă aresteze, însă nu pot să dovedească nimic contra mea. Dar mă îngrozesc la acest gând: necinstea s-ar răsfrânge asupra mamei şi a Hettiei.

— Dar eu? adăugase tânăra.

Ben tăcu o clipă, nevrând să se lase cuprins de turburarea ce-l năpădea la acest cuvânt.

— Puțin îmi pasă că o să fiu arestat, urmă dânsul, vorbind repede. Dar şerifii nu-l pot aresta pe Nevada. O să le scape sau o să le sfărâme capul. Nu râde, Ina. Mă ia cu frig, căci Dumnezeu ştie cât țin la omul ăsta.

— Da, e foarte bine şi prietenia voastră e ceva frumos. Sunt încredințată că o să-l împiedici pe prietenul dumitale să săvârşească un omor.

— Nu ştiu. Mă tem că nu, dacă polițiştii or vrea să mă înhațe şi dacă Nevada o să afle că au fost trimişi de Setter. Atunci.

Ben tăcu şi începu să fluiere.

— Ben, Marvie ți-a spus că Setter se ține scai de mine?

— Cum? exclamă tânărul care tresări. Marvie mi-a vorbit mult de acest om; el îl urăşte. De altfel, nu-i decât un copil.

N-am luat lucrul în serios.

— Oh! zise tânăra. Trebuia să tac. Mi-am pierdut cumpătul. Nu te mai gândi la ce ți-am spus.

Într-adevăr, vedea că pe Ben Ide îl cuprinsese furia şi se sperie când văzu trăsăturile lui înăsprite.

— Am să-l omor, exclamă dânsul.

— Ben! murmură ea cu glas scăzut şi rugător. Îngălbenise şi avea ochii măriți de spaimă. Ce-am făcut?

Şi îl cuprinse cu brațele de gât.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Ina! Ce vrei să spui?

— Dacă-l omori pe Setter, te spânzură şi eu mor, strigă dânsa îndurerată.

— Ei bine, n-o să-l omor. Nici n-am să încerc să-l întâlnesc, zise Ben, care nu se gândea decât să-i potolească spaima.

Ea-şi desfăcu binişor brațele, iar Ben o văzu zâmbind. Înțelegea acum, dar destăinuirea asta îl zdrobea.

Îngenunche înaintea ei, cu fruntea pe genunchii ei şi oftă aproape:

— Ştiam eu bine... Nu trebuia să te văd. Ce nebun sunt!... Te ador... Şi asta mă omoară.

Ina îl mângâie pe cap:

— Asta nu trebuie să te omoare. Şi eu te iubesc. Ca

atunci când eram copii şi chiar mai mult, ca o femeie care să fie totdeauna şi la toate sprijinul tău.

Ben o privi. Plângea. Era în culmea bucuriei. O auzea pe Ina vorbind de o căsătorie cu putinţă între ei şi refuzul lui încăpăţânat slăbea puţin câte puţin, cu toate că-l făceau să sufere şi cu toate primejdiile foarte apropiate. Sfârşiră prin a se potoli amândoi şi nu mai voiră să se gândească decât la o fericire cu putinţă fiind gata să lupte amândoi ca s-o dobândească.

Ben întovărăşi pe tânără şi pe fratele ei aproape până la ranch... Se revărsase de mult de ziuă când se întoarse la Forlorn River. Şi după cum se aştepta, Nevada îl primi foarte amărât.

— Unde dracu ai fost? întrebă dânsul liniştit şi nemulţumit în acelaşi timp.

— Eu? M-am plimbat călare pe câmp, zise Ben distrându-se ca să-i amintească propriul lui răspuns.

— Ai fost cu Ina Blaine.

— Aşa-i. Ne-am făgăduit că o să ne căsătorim. Ah! Cuvântul acesta! Cum mă zăpăceşte. Dar e adevărat. Nu ştiu cât ai lucrat pentru fericirea mea, dar sunt sigur că îndeajuns de mult.

Obrazul lui Nevada se însenină. Împărtăşea bucuria

tovarăşului său mai mult decât ar fi putut s-o spună.

— Prietene, reluă Ben Ide, n-avem vreme să flecărim de ce s-a întâmplat. Avem de lucru. Vrei să faci ce ți-oi spune eu, orice s-ar întâmpla?

— Da. Ne-am înțeles. Dar vreau să am libertatea asupra unui punct şi anume în privința lui Less Setter.

— Fie: Ascultă-mă. Setter a chemat din Rediand pe un şerif anume Judd şi pe ajutorul lui, un anume Walker. Acum sunt la Hart Blaine. Îna n-are încredere în aceşti oameni. Se pare că Setter o să se întoarcă şi o să supună dovezi contra cuiva pe care Judd şi agentul său nu-l numesc. Şi acest cineva nu poate să fie decât eu. Sau dumneata. Setter a pus la cale vreo mârşăvie.

N-avem vreme de pierdut. Iată planul meu: Am să-l trimit azi pe Modoc la Hammell cu o scrisoare pentru Frisbee. Ştii că ar vrea caii mei, dacă n-aş cere prea mult. Ei bine, am să-l rog să trimeată oamenii lui să ia toți caii din crescătoria noastră. Am să depun banii pe numele meu la banca din Hammell. Dumneata şi cu mine ne luăm toate lucrurile şi fugim spre Silver Canyon, pe urma lui Bill Hall. Modoc poate să ne ajungă la Cedrii. O să stăm acolo până ce o să-l prindem pe Bill Hall la lucru. Hei, ce zici de planul meu?

— E cel mai bun, dat fiind împrejurările. Dar are părți

slabe.

— Care?

— Mai întâi, să vindem caii cu 100 dolari de cap, când putem să cerem pe ei, care sunt bine hrăniți şi domesticiți, 200 de dolari. Al doilea, această plecare grăbită. O să se pare că ne temem. Al treilea, Setter ar putea să dea o lovitură la Forlorn River. Apoi, noul loc de crescătorie al tatălui dumitale nu-i prea departe de Silver Canyon. El şi Blaine au cumpărat pământuri lângă Silver Meadow. Asta ar putea să i se pară foarte ciudat lui Ide şi Setter, da ai fi văzut pe acolo, mai ales dacă Hall fură vite tatălui dumitale. O să creadă că hoțul e Ben Ide? Înțelegi?

— Eşti uimitor, Nevada. Te admir, vezi foarte bine, dar să mă ia dracu dacă mi-ar fi putut trece prin cap toate câte le-ai înşirat. Cum ar putea el să creadă aşa ceva?

— Nimic mai simplu ca un tânăr pungaş să înceapă prin a pune mâna pe averea părintească. Şi toată lumea ştie cum s-a purtat cu dumneata. Dacă ai fi găsit vinovat, n-ai fi dojenit şi multora li s-ar părea foarte firesc. Dar destul despre asta. Dacă izbutim să punem mâna pe Hall, viu sau mort, o să lămurim lucrurile. Aş vrea să văd mutra acestui Bill Hall. Dacă vine din Nevada, atunci. Îl am la mână pe Setter.

— Ce? exclamă Ben, n-ai fi crezând doar că e vreo legătură între aceşti doi oameni.

— De asta sunt convins.

— Dumnezeule! Ce groaznic ar fi pentru tatăl Inei. Nu Nevada, e o nebunie!

— Drăguțule, nu te pricepi la nimic, ceea ce mă miră e că Setter nu s-a trădat încă.

— Dar dacă izbuteşte să se însoare cu Ina Blaine, n-o să mai putem face nimic contra lui, chiar dacă-i descoperim ticăloşiile.

— Desigur şi Setter îşi dă seama de asta. Dar tâlharul să nu se bizuie prea mult pe viclenia lui. Dacă-şi atinge ținta, jur că n-o să se bucure prea mult de izbânda lui.

A doua zi, spre sfârşitul după amiezii, Ben şi Nevada, după ce călăriseră treizeci de mile, se opriră la „Cedri”.

— Modoc o să fie aici poimâine, zise Ben, după ce mâncaseră şi se odihneau amândoi.

— Mai curând chiar, răspunse Nevada. Indianul ştie s-o ia la trap când e singur.

— Mi-a spus că i-a văzut pe ticăloşi când era pe o culme, nu departe de aici şi că poate să-i regăsească. Atunci, care e planul dumitale?

— Nimic mai simplu. O să-i prindem noaptea şi o să-i

legăm fedeleş.

— Drace, iată o idee bună!

— Ben, dacă Modoc dă peste ei şi nu bănuiesc nimic, afacerea e bună. Cât despre mine, mă încred în acest indian. Cred că o să-ți plătească mai mult decât găzduirea dumitale. Modoc are ochi de vultur şi mirosul unui câine de vânătoare. Un hăitaş cum n-am mai văzut. Dragul meu; nu ştiu de ce nu ne-am gândit mai curând la această şmecherie. Ceata lui Bill Hall trebuie să fie alcătuită din patru, cinci oameni.

— Şi dacă-i prindem cu vitele furate?

— Amice, ei le pun la adăpost. Niciodată un ranchman n-a mai văzut ce i-a fost luat. Pentru hoți, aici e raiul pe pământ.

— Dar dacă dăm peste Strobel? Ina mi-a spus că a plecat la Silver Meadow. Hart Blaine lucrează şi el pe acolo.

— N-o să-i întâlnim nici pe unul, nici pe altul, zise Nevada. Putem înlătura orice surpriză. Cred totuşi că suntem puțin prea la apus.

— Dacă Bill Hall ascunde vitele după coline, spre Silver Meadow, e silit să lase urme. Strobel poate să trimeată pe urma lor cowboyi tatii.

— Se prea poate, dar asta nu s-a făcut niciodată până

acum. De altfel, n-are ce să ne stânjenească întâlnirea cu Strobel. Un om care nu vorbeşte niciodată de ce va să facă şi cred că-i placi.

— Da, am pescuit cu el, când eram copil, zise Ben gânditor. Ei bine, s-a făcut. Mâine o să ne cocoțăm mai sus şi o să pândim împrejurimile.

Pe când Nevada aruncă o privire asupra cailor, Ben stinse focul şi se înveli într-o pătură, dar nu putu să adoarmă, pe când tovarăşul lui, abia se întinsese lângă el şi sforăia zdravăn.

CAPITOLUL XII

Trezit înainte de revărsatul zorilor, de frig, Ben aprinse focul. Apoi îi dădu un ghiont lui Nevada, care se trezi înjurând.

— Haide, scoală, Nev, trândavule. E destul de frig ca să-ți tragi cismele. Dar. Drace! Ai dormit cu ele! N-ai să fii niciodată un om de lume.

— Erau ude, zise Nevada, care se ridicase şi se bătea ca să se încălzească. Dacă le-aş fi scos, n-aş fi putut să le mai încalț niciodată.

Când răsărise soarele, cei doi oameni erau călare şi cercetau priveliştea dinaintea lor. Ben şi Nevada îşi ajunseră ținta, deasupra unei văi mari, despărțită de celelalte prin coline puțin ridicate. I se potrivea numele de Silver Meadow. Era o vale ovală, lungă de 12 mile şi largă cam de 2, acoperită de salvie albă şi buruieni uscate. Ben cercetă o clipă întinderea cu binoclul; apoi, fără să spună un cuvânt, i-l întinse lui Nevada.

— Ei bine, zise dânsul, nu sunt atâtea vite câte am crezut. Totul e atât de uscat.

— Mergem până la Silver Canyon? întrebă Ben.

— E prea departe şi avem nevoie de indian. O să treacă pe o parte a Canyonului, iar noi o să supraveghem cealaltă parte. Să ne întoarcem la tabără. Modoc o să vină diseară.

Indianul nu se ivi nici ziua, nici seara, iar a doua zi dimineață, Ben fu cuprins de nelinişte. Ceasurile treceau într-o aşteptare înfrigurată. În cele din urmă, noaptea târziu zăriră pe tovarăşul credincios. Venea pe un cal fără şa şi nici nu descălecă bine şi alergă spre ei strigând:

— Mor de foame.

— O clipă! Avem tot ce trebuie, dar mai întâi trebuie să te încălzeşti. Ce s-a întâmplat?

— Setter a pus să mă întemnițeze la închisoarea din Hammell. Am spart uşa, am găsit un cal şi iată-mă-s.

— Setter a pus să te aresteze! De ce?

— L-am întrebat pe paznicul închisorii. A râs. Spune că acum multă vreme m-am bătut într-un salon.

Ben simți o astfel de uşurare auzind că e vorba de o învinuire atât de caraghioasă, încât acoperi cu hohote de râs înjurăturile furioase ale lui Nevada.

— Modoc, te-ai bătut de două ori la Hammell?

— Nu. O singură dată. Şi nu beat. Ei erau beți. M-au bătut, m-au zvârlit afară. Atunci m-ați scăpat dvs.

— Îmi aduc aminte. Dihorul ăla de Setter n-a mai găsit

nimic altceva decât această poveste! Nevada, omul ăsta mă uimeşte. Îşi închipuie că n-avem niciun prieten pe lume, că nu-i dreptate în California.

— Eu cred că şi-a mai bătut un cui în coşciugul lui, bombăni Nevada. Am să văd de calul lui Modoc. Din fericire, avem încă o şa.

— Modoc, întrebă Ben, l-ai văzut pe Frisbie?

— Da. Foarte mulțumit. Trimite o ceată de cowboy.

— Foarte bine. Sunt mulțumit că ai putut să scapi. Avem mult de lucru. Mâine o să ne îndrepți spre drumul unde ai văzut ceata lui Bill Hall.

Cea dintâi privire pe care o aruncă Ben când fu pe malul Silver Canyonului, îi lăsă o impresie de neuitat. Un colț minunat pentru hoți!

Locurile bune pentru pândă, erau fără îndoială foarte numeroase. Nimic nu era mai uşor pentru câțiva oameni hotărâți, înarmați cu puşti să oprească o ceată de zece ori mai numeroasă.

Deodată Nevada, care se uita cu binoclul, zise încet:

— Amice, văd vite. Drace! Sau am orbul găinilor sau văd dobitoace însemnate cu inițialele A. I. Amos Ide! Tatăl dumitale!

Ben fu atât de mişcat, încât îi trebuiră câteva clipe ca să

poată vedea şi el.

— Se poate oare? bâlbâi el țintindu-l pe Nevada cu o privire aproape rătăcită.

— Da, avem noroc. Ei! Ce zici de Modoc al nostru?

Părăsiră locul de observație şi după ce călăriră câtva timp, zăriră păscând pe unul din povârnişurile trecătoarei cam două sute de vite.

— Priveşte! murmură deodată Nevada. Fum. Acolo, în fundul trecătoarei.

— Văd. E focul unei tabere.

— Fără nicio îndoială. Dar, drace! Era cât p-aci să uit! Modoc mi-a spus să-i pândim. Dă-mi binoclul.

El privi îndelung.

— Îl văd pe Modoc, zise dânsul în cele din urmă, tocmai în față. Diavolul de indian ne vede, Ben! Ne face semn să plecăm. Arată fundul trecătoarei. Drace! Asta înseamnă că tâlharii ne-au văzut. Sau poate că o şterg. Să ne întoarcem repede.

Cei doi oameni se strecurară, urcându-se spre un loc de lângă margine, dar ascuns de un tufiş. Puteau să vadă de acolo, fără să fie zăriți. Dar se uitară mult şi bine, fără să vadă nimic neobişnuit, afară de fumul albastru, pe care-l zăriseră dinainte. Ben voia să găsească locul unde se afla

Modoc. La început nu-l zări, dar în cele din urmă îl văzu pe indian care se îndepărta călare spre partea mai păduroasă a culmii.

— Modoc pleacă, Nevada. Ce crezi despre asta?

— Nimic. Nu înțeleg. Mă tem că am fost văzuți.

Rămaseră la pândă tăcuți, Ben muşcându-şi pumnii la gândul unei astfel de neizbânzi, când totul părea că merge strună.

— Îi văd... îi văd, zise repede, dar pe şoptite Nevada. Priveşte bine! şi arătă cu degetul întins fundul trecătorii. Tocmai dedesubtul nostru, în acel luminiş, între copaci... Unul, doi, trei, patru călăreți şi un cal de povară. L-au încărcat în grabă mare fără îndoială. Vezi, Ben?

— Da. Cinci oameni şi un cal. Par foarte grăbiți.

— Fără îndoială. Ne-au văzut şi se tem. O să fugă.

— Ce trebuie să facem? întrebă Beri.

— Ben, într-o clipă o să fie în dreptul nostru. Uite ce zic eu. Ei nu ştiu câți suntem. Să tragem amândoi deodată cu puştile noastre, apoi cu revolverele. Suntem aproape la o milă deasupra lor şi n-o să-i nimerim, dar această descărcătură o să-i facă să creadă că sunt urmăriți de o întreagă trupă de şerifi şi cowboy. O să fugă şi o să-i urmărim.

— Hai! răspunse Ben.

În câteva clipe, cei doi oameni traseră 32 de focuri. Urmarea nu se lăsă aşteptată. Tâlharii o rupseră la fugă împrăştiaţi, urmaţi de calul de povară, care fugea îngrozit. Toţi se îndreptară spre poteca dintre cei doi munţi; dar în clipa aceea se auzi, nu departe de ei, o împuşcătură, urmată de altele. Era Modoc.

— Să ne întoarcem la tabără, zise atunci Nevada, ca să ne încărcăm iar puştile. Dar avem nevoie de o dovadă că am fost aici şi că am văzut vitele tatălui dumitale. Dă-mi eşarfa dumitale. E bine, ai iniţialele brodate. Am s-o leg de o cracă.

— Uite, Nevada. Au lăsat jos ceva din bagajul lor. Să mergem să-l luăm?

— N-avem vreme. Trebuie să ne întoarcem în grabă mare la tabără şi să ne pregătim bagajele uşoare, ca să plecăm îndată ce Modoc se va fi înapoiat. Mă întreb unde se sfârşeşte poteca. O să ne spună Modoc. Un lucru e sigur, că Bill şi ceata lui au luat-o spre câmpie, unde e atât de puţină apă. Nu-i bine pentru ei.

Se înnoptase, când, după trei ore de mers anevoios, ajunseră la tabără. Modoc era acolo. Îi aştepta o mâncare caldă, caii mâncaseră şi o parte din bagaje erau făcute.

— Indian împieliţat, exclamă Nevada ca o laudă.

Ben strânse mâna lui Modoc, iar Nevada îi spuse:

— Modoc, s-a înnoptat atât de repede în acest Canyon, că nu ştim unde sau dus oamenii noştri. Sunt furios, dar toate felicitările mele, căci ai făcut treabă bună.

— Nu trebuie să fii furios, răspunse Modoc zâmbind. Multe lucruri bune...

— Ce vrei să zici?

— Hall a luat-o pe un canyon prost. A luat-o pe Canyonul mic, nu are ieşire înainte de Mule Deer Lake. Mai mult de 20 de mile şi drum greu. Anevoios pentru cai. Nu-i apă, nu-i iarbă. Mai greu încă la Mule Deer Lake. O să fie lângă ranch, dar n-o să îndrăznească să meargă. O să se ducă la peşteri pentru apă. Acolo o să-i prindem ca pe caii sălbatici.

Era o cuvântare prea lungă pentru indianul, care nu se slujea de cuvinte zadarnice.

— Un om de al lui Bill Hall a fost rănit, urmă dânsul. L-ați atins. Se târa după ei. N-a putut merge departe.

— O idee, strigă Nevada scos din fire. O să-l prindem pe Hall mort sau viu. Dacă punem mâna pe el, putem să dovedim că ți-a jefuit tatăl.

— Să ne liniştim, răspunse Ben. Să mâncăm, apoi o să vedem ce-i de făcut.

— Trebuie lucrat repede, zise indianul cu glas liniştit.

Mai puțin de un ceas după aceea, erau călare, Modoc în frunte, Ben şi Nevada văzând de caii de povară şi de ceilalți. Duceau cu ei două burdufe conținând unul 45 litri de apă pentru vite şi unul mai mic pentru ei.

Stelele arătau că se îndreptau spre apus. Când mijea de ziuă, aveau la picioarele lor priveliştea pustie a bazinului unde strălucea Mule Deer Lake.

Beri şi Nevada se opriră, pe când indianul se duse să caute la intrarea Canyonului urmele fugarilor.

Indianul le arătă că zărise urma lui Hall şi a oamenilor care se îndreptau spre Nord. Ei nu se putuseră opri, apa lacului fiind desigur otrăvită de izvoarele subpământene. Schelete de cai, cerbi în putrefacție, erau risipiți ici şi colo.

A doua zi dimineață, se făcu dovada că Hall făcea tot ce putea ca să i se piardă urma. Un hăitaş obişnuit s-ar fi dat bătut, dar indianul nu-şi pierdu vremea.

— Omul rănit nu fuge cu tovarăşii, zise dânsul, arătând urme neregulate de paşi pe țepii pinului.

— Nu mai e prevăzător. Rănit... Lasă urme.

Dar această căutare lua vreme.

Pe la mijlocul după amiezii, Modoc, care fugise destul de departe înainte, aştepta pe Bon şi Nevada şi-i înştiință imediat cum îl ajunseră.

— I-am văzut, merg încet. Îl ajută pe rănit, gata să cadă. Se opresc la cea dintâi peşteră. Eu foarte sigur.

— E departe Modoc?

— Drum lung. Nu lung călare. Eu merg dvs. Luați calul. Nu faceți zgomot. Să vă uitați bine împrejur.

Ben şi Nevada, tăcuți, priviră la indian cum se deplasa ca şi fiarele sălbatice, nefăcând mai mult zgomot decât o pasăre. Când fu la depărtare de 400 de coți, Ben şi Nevada zărindu-l ca într-un fulger, o luară pe urma lui, încercând să nu-l piardă din vedere. Ajunseră până la peşteri. Deodată Ben apucă brațul tovarăşului şi-i zise încet:

— Modoc ne face semne.

— Da, l-am văzut.

Ei legară împreună cele trei şei.

— Prietene, zice Nevada aproape în şoaptă, asta e ceva nou pentru dumneata. Gândeşte-te bine că urmăreşti oameni, care te omoară dacă-i zăreşti.

— Ştiu, Nevada, dar dumneata nu tragi. Trebuie să-i prindem vii.

— Fără îndoială. O să-l facem să vorbească pe Bill Hall... Hai, acum la vânătoare?

Ben gâfâia când ajunse lângă indianul culcat la pământ.

— Bine, şopti Modoc, eu cunosc peştera. N-are multă apă.

Peşteră adâncă. Ieşirea foarte departe.

— Sunt înăuntru? întrebă Ben, care tremura de nerăbdare.

— Da. Au dus caii şi omul rănit. Acum sunt jos. Caii se vor adăpa în curând şi o să urce pentru iarbă. Modoc crede că vor fugi repede.

— Cât drum mai e până la cealaltă deschizătură? întrebă Ben.

— Foarte departe. Nu poți merge repede. Eu merg curând să o închid cu stânca.

— Mai e alt drum în fundul deschizăturii? Şi în partea asta?

— Da, capcană pentru cai. Bun, răspunse indianul.

Într-o linişte desăvârşită şi cu mare băgare de seamă cei trei oameni, când mergând, când cățărându-se, ajunseră la locul de unde puteau cerceta fără să fie văzuți deschizătura peşterii. Clipele treceau cu o încetineală îngrozitoare. După aceia se auzi abia desluşit zgomotul unor capete, apoi mai tare; se iviră şase cai, ai căror paşi răsunau pe lava tare.

Ben tresări la vederea unei alte umbre care-i urma, aceea a unui om scund şi îndesat, în haine închise, cu pălărie cu marginile lăsate în jos care-i acopereau obrazul.

— Ei! Bill! strigă un glas de undeva din peştera

dedesubtul pândarilor. Am auzit ceva acolo sus.

— Ce auzi? întrebă Hall oprindu-se şi scoțându-şi revolverul.

Alte umbre se zăriră acum în urma lui.

— Zgomot de paşi, răspunse celălalt, şi oameni care vorbesc încet.

Dintr-o săritură, Nevada se sculă ca şi când ar fi vrut să sară.

— Sus mâinile! strigă dânsul cu glas puternic.

Răspunsul lui Hall fu o împuşcătură, apoi sări îndărăt, ascunzându-se la intrarea în peşteră. Glontele lui se lovise de o cracă, deasupra lui Ben şi pierise şuierând în pădure. Atunci Nevada începu să tragă fără răgaz, ajutat de Modoc, care se slujea de puşca lui.

De jos, răspundeau împuşcări grăbite. Caii nechezau de spaimă, săreau până în clipa când găsind un drum, fugiră într-o goană nebună spre pădure. Ben nu se grăbea să tragă. Locul ajungea primejdios de tot. El se retrase, făcând să se retragă în acelaşi timp Modoc şi Nevada. Această mişcare opri împuşcăturile. Modoc îşi încărca liniştit arma. Nevada scoase gloanțe din centiron şi cu ochii strălucitori zise lui Ben:

— Ai dreptate, amice. Stricăm gloanțele de pomană. Am

văzut mai departe, puțin deasupra drumului, o bucată mare de lavă. Mă duc acolo şi o să fiu la adăpost. Stai aici până te chem.

— Eu merg, şopti Modoc şi se furişă ca un şarpe în spatele lui Nevada.

Ben rămăsese pe loc şi se culcă la pământ. Întorcându-se, îi văzu pe Nevada şi Modoc cățărându-se şi adăpostindu-se în dosul unui bloc mare de lavă.

— Ei! Hall, strigă Nevada, ne întâlnim!

— Cine dracu eşti? răspunse celălalt furios.

— Eu? Nu sunt decât unul din oamenii unei trupe puternice. Şerifi, cowboyi şi un bun trăgător pe care-l cunosc.

— Atunci ce vreți?

— Întâlnire. Aruncă armele într-un loc pe care să-l văd şi ieşi în acelaşi timp cu mâinile sus.

— Ha, ha, ha! Şi să zicem că nu primim, spuse glasul răguşit de mânie.

— Vă pierdeți unica şansă. Tragem în voi.

— Trageți şi să vă ia dracul, bombăni tâlharul, la care se adăugară un concert de glasuri furioase.

— Văd de aici rănitul vostru. Să sfârşesc cu el?

— Trage, dacă vrei.

— Ei bine, să zicem că-l las în plata Domnului. Odată pentru totdeauna, vrei să vii? Vă avem în mână şi o să vă lăsăm să plesniţi de foame.

Răspunsul fu un şir de înjurături, cum nu mai auzise Ben în viaţa lui. Era foarte vesel, căci furia tâlharilor arăta că fuseseră prinşi în capcană.

— Ei bine? zise Nevada. Ce se aude?

— Ei bine? urlă Bill Hall, maimuţărindu-l. Domnule cu glas mieros, n-o să ne înţelegem; dar dacă vrei să cobori.

CAPITOLUL XIII

Nevada primi ultimatul căpeteniei tâlharilor ca şi când ar fi răspuns previziunilor lui, nu mai adaugă niciun cuvânt şi îl chemă lângă ei pe Ben Ide.

— Dacă oamenii nu ştiu, Hali ştie însă că-i avem în mână. Trebuie deci să ne sfătuim ce avem de făcut, îi zise el.

— Chestie de timp şi de pază straşnică, răspunse Ben, gânditor.

— Da, o să stăm de pază cu rândul.

— Modoc, spui că peştera asta are o ieşire?

— Da, eu o s-o închid.

— Bine. După asta, să duci mai departe tot calabalâcul nostru şi caii, o să-i adapi într-una din peşteri şi o să-i priponeşti unde-i iarba mai grasă.

Indianul se furişă repede printre copaci.

— Ai luat cuie? întrebă Nevada.

— Da, e un pumn în unul din saci noştri.

— Bine. O să blocăm cu pari drumul, singurul drum pe care poate să fugă Bill Hall. Cred că tatăl Inei şi al dumitale au să vadă multe năzdrăvănii şi că Setter e în mare încurcătură.

Această zi fericită trecu repede fără ca unul sau celălalt din cei doi bărbați să înceteze a supraveghea intrarea peşterii.

Se înnoptă. Ben şi Nevada erau de pază îndărătul unui bloc de lavă. Tâlharii se folosiră de bezna din fundul văii ca să-l aducă la ei pe rănit şi să tragă până la ei un sac de merinde pe care-l lăsaseră afară. Se schimbară împuşcături şi un strigăt furios al unuia din oamenii lui Bill Hall dovedea că unul din gloanțe nimerise.

Pe la miezul nopții, Modoc se întoarse ca să-l schimbe pe Ben. Acesta se duse să pregătească de-ale mâncării pentru dimineață, apoi se întoarse la tovarăşii lui.

În ziua a treia, când Modoc veni la postul lui, îi înştiință că pusese mâna pe caii celor împresurați şi că-i legase.

În după amiază aceleaşi zile, Ben, învățat de indian, găsi deschizătura pe care acesta o astupase de tot. Deschizătura trebuie să fi fost destul de îngustă şi ca s-o astupe Modoc îngrămădise o mulțime de blocuri grele de lavă. Dacă nu mai era altă ieşire, Hall şi ceata lui trebuiau să dea o luptă deschisă şi atunci nu mai puteau scăpa în niciun chip. Ben era cam îngrijorat la gândul că ar fi putut să mai fie şi altă ieşire, cu toate că Modoc îi spusese că atunci aceasta ar fi trebuit să fie la mare depărtare şi până acum niciun indian

nu izbutise s-o descopere. De altfel, observă Nevada, cei închişi trebuie să fi cercetat toate ungherele peşterii.

Într-o zi, Ben fu foarte uimit când numărând bastoanele pe care le pusese de o parte, ca să numere zilele, văzu că trecuseră două săptămâni. Dimineţile mai reci, schimbarea coloritului frunzelor, arătau că se apropia toamna.

Într-o după amiază, Modoc veni din vizita lui obişnuită din locul unde petreceau caii, cu o faţă atât de întunecată încât Ben se sperie.

— Prost, zise indianul, Modoc nu spune nimic.

— Nu-mi ascunde nimic, zise Ben.

— Roib sălbatic se adapă la peştera noastră.

— Armăsarul?... Vrei să spui California Red? zise Ben care tresări.

— Da.

— De ce îi spui asta? urlă Nevada.

— Eu tot spun şefului.

— Ei, iată ceva nu tocmai de râs, gemu Nevada.

Ben simţi că această descoperire putea să-l piardă, să-l facă să dea drumul prăzii pentru o umbră. Într-o clipă, hotărârea lui fu luată.

— Modoc, ia-ţi toporul şi du-te de strică bariera. Apoi, fără un cuvânt, îşi reluă postul.

Nevada rămase mut.

Veni ziua când totul părea mort în peşteră. Nu ieşea niciun fum, nu se auzea niciun zgomot. Asediații ar fi ars toate lemnele pe care le aveau? De ce nu mai vorbeau oare?

Să fi găsit o ieşire pe unde au fugit?

Trecuse încă zece zile în timpul cărora paza celor trei oameni nu slăbi, dar care puseră nervii lor la grea încercare. Venise Septembrie. Nu mai aveau nici zahăr, nici cafea. Ben şi tovarăşii lui se hrăniră cu pâine şi carne, la care adăugaseră câteva mere uscate, dar nu suferiră din pricina asta. Chiar Ben nu mai mânca decât o dată pe zi.

Era cu neputință ca tâlharii să mai fie încă în viață. Modoc sfârşise prin a găsi la o oarecare depărtare o spărtură în lavă. Ieşea de acolo un vânt rece, care arăta oarecare legătură cu altă deschizătură. Ben ascultă îndelung ațintind urechea ca să poată auzi cel mai mic zgomot. Domnea o linişte desăvârşită.

— Modoc, îi zise dânsul, întoarce-te la Nevada. Şi aşteaptă fără ca să se mişte indianul ca să plece. Atunci scoțându-şi vesta şi ghetele, cu revolverul în mână, se strecură până la deschizătură cu cea mai mare băgare de seamă. Pipăind cu piciorul dădu de pământul făcut din blocuri mari de lavă, prea grele ca să se mişte, aşa că putu

să înainteze în linişte. Asprimea pereților stâncoşi îl făcu să se zgârie la mâini şi să se lovească la genunchi. Când se întoarse crezând că mersese mult timp, văzu că nu înaintase decât 40 sau 50 de paşi.

Îşi reluă mersul bâjbâind şi întunericul creştea cu cât înainta, aerul era din ce în ce mai rece şi mai umed şi deschizătura care intrase nu se mai arăta decât ca un punct luminos. Ben îşi spuse că era în primejdie, dacă o pierdea cu totul din vedere, totuşi înaintă. Stâncile de lavă, sfărâmate acum, i se rostogoleau sub picioare şi-l amenințau cu prăbuşirea în orice moment. Simți că mâna îi bâjbâie în gol. Alunecă şi-şi pierdu aproape echilibrul. Ridicându-se din toate puterile, înaintă cu băgare de seamă un picior şi simți că e pe marginea unei scobituri. Cu o silință supraomenească izbuti să se dea puțin îndărăt. O sudoare rece îl acoperea din creştet până în tălpi, urechile îi vâjâiau.

El luă un pietroi de lavă, îl aruncă în prăpastie, după o clipă auzi zgomotul uşor al unei căderi. Deschizătura trebuia să fie adâncă de tot, în pereți ascuțiți.

Alte bucăți de lavă aruncate fiecare în direcție diferită îi arătară că prăpastia trebuia să fie foarte întinsă. Toate acestea arătau că nicio ființă omenească nu putea să iasă

din acea prăpastie tainică. Ben simți că-i pier ultimele nelinişti.

Închisoarea tâlharilor n-avea altă scăpare decât în mâinile asediaților.

Atunci putu să se aşeze în voie şi să asculte. O tăcere de moarte plutea în acea beznă.

Cu mare greutate Ben o lua pe drumul care-l dusese atât de aproape de un sfârşit grozav şi ieşi în cele din urmă la aer.

Ben se întoarse la tabără şi-i spune lui Nevada, care-l certă pentru lunga lui lipsă, că tâlharii n-au putut pleca din peşteră.

— De altfel, sunt convins, răspunse Nevada, că n-o să întârzie să se predea.

A doua zi la revărsatul zorilor, Ben veni să-l trezească pe Modoc.

— Hei, îi şopti Nevada, sunt convins că am auzit pe cineva umblând jos.

Ben voia să răspundă, când se auzi un glas răguşit din fundul peşterii.

— Ei, acolo sus! strigă el.

— Bună ziua, dragă Bill, zise foarte tare Nevada, luându-şi puşca.

— Mai eşti încă acolo?

— Da. Eşti aşteptat.

— Să te ia dracu'. Crăpăm de foame. Care sunt condițiile dumitale?

— Fără condiții, Bill. Ieşiți unul câte unul şi aruncați armele foarte departe de voi.

— N-o să tragi? reluă glasul.

— Nu, desigur, numai dacă nu vrei să ne tragi pe sfoară.

— Bine... Aveți de mâncare?

— Da, fără îndoială. Ciozvârte de vânat, pesmeți, cafea, smântână, zahăr...

— Țineți gura! strigă Bill Hall, mai răguşit ca totdeauna. Venim.

Căpetenia ieşi cel dintâi. Înainta cu hotărâre în plină lumină, ținând revolverul de țeavă. Când ieşi din deschizătura peşterii, aruncă arma departe de el. Cu capul gol, murdar, cu ochii rătăciți, purta urmele grozavei încercări prin care trecuse.

— Bine, Bill, exclamă Nevada. Înaintează la dreapta. Sus mâinile! Aşa. Acum cheamă-ți oamenii unul câte unul.

— Ieşi, Jenko şi fă ca mine, porunci şeful. Se arătă un vlăjgan mare. Îşi aruncă revolverul scoțând o înjurătură groaznică şi veni lângă Hall. Al treilea la rând fu un tânăr

voinic cu părul şi barbă blondă. Al patrulea, mai slab, era oacheş ca un mexican. Cel din urmă ieşi încet, şchiopătând. Era rănitul.

— Unde sunt puştile? întrebă Nevada al cărui ochi ager nu pierdea niciun amănunt.

— Jos, răspunse Hall, arătând peştera cu o mişcare a capului său mare.

— Bine. Spune unuia din oamenii dumitale să le ia şi să le pună la un loc cu celelalte arme.

Această poruncă fu îndeplinită numaidecât. Nevada se ridică, gata să tragă dacă ar fi trebuit şi-i spuse lui Modoc şi Ben să scoată bariera care închidea drumul.

— Acum, Hall, înainte, urmă dânsul. Dumneata, Ben, ține-l de scurt pe omul acela, pune-l să se aşeze, iar Modoc să-i lege picioarele.

Ben chiui de bucurie şi într-o clipă, cei cinci tâlhari avură picioarele legate. Ce mutre aveau!

Cu hainele ferfeniță, cu bărbile zbârlite, cu fețele de fum, totul arăta că suferiseră îngrozitor înainte de a se hotărî să se predea.

— Va să zică nu sunteți decât trei? bombăni Bill Hall.

— Da, zise Nevada cu glas tărăgănat. Voiai să fie mai mulți? Sunt destui, care vin după noi. Iată, în orice caz, pe

Ben, fiul aceluia căruia i-ai furat vitele la Silver Canyon.

— Ah, dumneata eşti Ben Ide? îl întrebă Hall pe cowboy cu ochii lui plini de viclenie răutăcioasă.

Ben dădu din cap în semn de aprobare, uimit că acest Bill Hall auzise vorbindu-se de el.

— Ei bine, întrebă Hall întorcându-se spre Nevada, ce ai de gând să faci cu noi?

— Bill, mergem mai întâi la ranchul lui Hort Blaine. O să te recomandăm unui anume Less Setter. Nu l-ai întâlnit niciodată.

— Nu-i nevoie să flecărim despre asta acum, răspunse Hall.

— Hm! Într-adevăr, nu-i nicio grabă.

— Dă-ne să mâncăm.

— De când aţi rămas fără merinde, Hall?

— Nu mai mult de cinci-şase zile, dar avem o foame de lupi.

— Atunci ia-o binişor. Să nu vi se aplece.

— Nu ne temem de asta. Adu-ne bunătăţile despre care ai vorbit.

— Nu, zise Nevada. O să vă dau de trei ori pe zi puţină hrană. Ceva mai multă mâine, apoi mese adevărate.

Nevada văzu de foc. Ben îi veni în ajutor. Modoc se duse

să strângă revolverele şi şeile tâlharilor şi văzu apoi de cai. În acest timp, Nevada nu pierdea din vedere pe cei cinci inşi, iar Ben întâlni de mai multe ori ochi lui Hall care-l ţinteau cu mare curiozitate.

Când Ben încălecă şi văzu în jurul lui un şir de tâlhari dezarmaţi şi la cheremul lui, avu dovada despre necrezuta lui izbândă şi de tot binele care însemna pentru el. Nu mai ţinea seamă de lupta atât de lungă ce-o dusese şi de oboseală. Putea deci să se gândească la Ina, la frumoasa răsplată care o să fie dânsa pentru el.

Nevada mergea în frunte, poruncind toate mişcările, iar Ben se simţea foarte fericit să i se supună.

În amurg îşi reluară drumul, mai puţin greu, datorită răcorii nopţii. Hall se arăta foarte guraliv, silindu-se să micşoreze prin vorbăria lui meritul prinderii lor. Nu-i vorbea lui Nevada, dar era vădit că dorea foarte mult să-i vorbească lui Ben Ide. Acesta dorea de asemeni. Dar voia să aştepte să pună faţă în faţă pe şeful tâlharilor cu Setter. De întâlnirea aceasta, se gândea el, vor atârna multe lucruri.

Înaintând, noaptea se făcea din ce în ce mai răcoroasă. Întunericul nu era atât de mare încât să nu se poată vedea desluşit bruma ce acoperea pământul.

Ceata de oameni călări şi pe jos mergea din ce în ce mai

încet. Rănitul, care nu putea fi lăsat în urmă, nu înainta decât cu greutate.

Se luminase de mult de ziuă când ajunseră la ranchul lui Ben Ide.

Toate uşile podului şi barierele corralului erau deschise.

Nu putea să fie isprava lui Frisbie. Uşa colibei era de asemeni deschisă. Ben era gata să se aprindă de mânie când îl văzu pe Modoc că se ridică în şa şi că pândeşte ceva dincolo de lac.

— Dar ce vezi acolo? întrebă Ben.

— Acolo, roibul sălbatic, pe gheață, zise indianul pe ton impresionant.

— California Red... pe gheață! exclamă Ben Ide.

— Precum mă vezi şi te văd, răspunse Nevada. Nu mai sunt decât şase cai cu el. Lacul e înghețat în afară de mijloc. Se adapă. Priveşte!

— Nu! zise Ben aproape şoptind, dar nu se putu stăpâni.

Ridicat în şa, el privi. Wild Goose Lake era cu desăvârşire alb, cu mănunchiuri de iarbă care depăşeau, ici şi colo, nivelul gheții. Acolo, poate la două mile, zări caii. Minunate animale! California Red era la marginea gheții. El nu bea. Chiar la acea depărtare Ben Ide putu să-l admire cum înălța nobilul său cap sălbatic.

— Nevada, păzeşte-l pe Hall, zise dânsul şi cu o mână înfrigurată desfăcu chingile de piele care țineau binoclul de şa. Degetele îi tremurau atât de tare, că la început nu văzu nimic, dar se stăpâni şi în cele din urmă zări foarte desluşit mica ceată de cai, pe care-i cercetă unul câte unul, ca să nu se uite apoi decât la minunatul armăsar.

Roşu ca o flacără! mai sălbatic decât un vânat din munți.

Ben se urcă în şa. Ce ironie a sorții! De ce trebuia să-l vadă în astfel de clipă. Dar Ben înțelese că n-o să se poată stăpâni, că trebuia cu orice preț să se slujească de un prilej atât de frumos.

— Ei bine! zise Nevada care văzu cu durere ce primejdioasă era pentru Ben această întâlnire, ce afacere proastă! Am visat totdeauna că o să-l prindem în capcană sau că o să fim mulți ca să-l încercuim.

— Putem să punem mâna pe el, exclamă Ben Ide.

— Nu. Nu se poate, răspunse Nevada.

— Avem aici patru oameni. Cu noi fac şapte.

— Dumnezeule! Ben, doar n-ai fi vrând…

— Vreau! exclamă Ben şuierător. Am să pun mâna pe acest cal. Ai să mă ajuți.

— Oh! Drace, nu.

— Nu ți-am amintit niciodată datoria dumitale. Ți-o

amintesc astăzi.

— Dacă o iei aşa... Dar, smintitule, n-am să ți-o iert niciodată.

— Descarcă-ți caii... porunci Ben, pregăteşte lațurile şi, luându-şi cuțitul, se îndreptă spre Hall.

— Hall, îi zise dânsul, acolo pe gheață e un armăsar sălbatic pe care vreau să pun mâna de ani de zile. Dacă-ți făgăduiesc libertatea, mă ajuți să-l prind?

Hall privi cu ochi pătrunzător fața lui Ben ca şi când ar fi vrut să se încredințeze de ceea ce auzea.

— Da, vreau.

Ben tăie numaidecât legăturile şefului, apoi acelea ale omului cel mai apropiat. Într-o clipită, cei patru oameni fură eliberați.

— Nu-i nevoie să vii şi dumneata, zise Ben rănitului.

— Dacă vrei, răspunse acesta vesel, nu pot fugi repede călare, dar pot să strig şi să umplu un gol. Am mai vânat cai sălbatici.

Ben încălecă din nou.

— În şa! strigă cowboyul gâfâind. Nevada, ia doi oameni şi apuc-o la stânga. Eu îl iau pe Hall şi pe încă unul cu mine. Străbatem râul. Modoc, stai aici până ajungem pe mal. O să-l încercuim binişor pe Red. Cum vrea să fugă, alunecă pe

gheață… O să cadă… Restul o să fie uşor.

Nevada şi plecase cu doi dintre tâlhari. Ben chemă pe Hall şi Jenko şi coborî cu ei spre râu. Gheața crăpa şi se mişca, dar totuşi ținea sub picioarele cailor.

După ce trecu râul, Ben se întoarse în galop pe malul lacului, la apus, nepierzând caii sălbatici nicio clipă din ochi. Când fu destul de departe, se urcă în locul cel mai ridicat al malului şi putu să zărească pe Nevada şi ajutoarele sale pe celălalt mal, pe când Modoc cu doi călăreți străbătea îmbucătura râului.

California Red era acum cam la o milă depărtare pe lacul înghețat, venind drept spre Ben. Coada lui roşie flutura în vânt. Ceilalți şase cai erau înşirați în urma lui. Când îl zări pe Ben, armăsarul nechează, vru să facă stânga împrejur, dar picioarele îi alunecară şi căzu. Se opinti grozav ca să se ridice, dar copitele lustruite nu puteau să țină pe gheață.

— Ah! Frumosule!… exclamă Ben Ide cu glas sălbatic. Nu-i o vânătoare prea cinstită, dar eşti al meu, eşti al meu!

Ceilalți cai sălbatici se întoarseră fără să alunece şi fură în curând departe de armăsar. Acesta izbuti în cele din urmă să se ridice şi s-o ia spre ceilalți. Era vădit că nu mai îndrăznea să fugă.

Ben auzi în clipa aceia țipetele celorlalți vânători. Ei

coborau în galop povârnişul nisipos al malului, spre lac. Alt cal sălbatic căzu, apoi altul neputând să se mai ridice. Se învârtiră, culcați pe gheață, ca nişte sfârleze.

În răstimp, mai repede decât vântul, Ben îşi împinse calul spre lac, luând-o înaintea ajutoarelor sale, care-l urmară chiuind. Glasul răguşit al lui Bill Hall le întrecea pe celelalte plin de înflăcărarea sălbatică a vânătorii. Cei opt călăreți alcătuiră un arc de jumătate milă, cu fața spre lac.

California Red se întoarse ca să scape; dar cum se îndrepta spre apus, grupul lui Modoc lăsă o ieşire pentru caii sălbatici cei mai apropiați. Aceştia se repeziră în goană şi căzură, ridicându-se iar ca să fugă, apoi scăpară. Pe gheață nu mai rămăsese decât doi şi roibul. Red era în primejdie. Sălbăticia lui minunată, iuțeala lui neasemuită nu-i puteau sluji aici. Nevada alergă între Red şi mijlocul lacului. Atunci alt cal putu să scape.

— Apropiați-vă! urlă Ben Ide. Încet! Şi învârti nodul lațului său.

O nebunie veselă cuprinsese sufletul cowboyului. Acum era convins că-l va prinde. Armăsarul tropăi de spaimă şi vru s-o ia la fugă. E tot ce voia Ben.

Când Red îşi încercă avântul pe gheața strălucitoare ca oglinda, soarta lui fu pecetluită.

Tropăia într-o parte şi alta, se întorcea înnebunit, dar cu capul sus, coama ridicată şi coada bătând.

— Ceva mai departe, Modoc! strigă Ben Ide. Şi tu, Nevada... în partea cealaltă. Faceți un triunghi. Hai, fugiți acum şi strigați ca nişte diavoli!

Atunci, calul roib, furios, se ridică în două picioare, apoi într-un avânt deznădăjduit sări înainte, dar picioarele îi fugeau sub el.

Venea drept spre Ben Ide, nările îi suflau aburi albi, copitele îi răsunară pe gheața care pârâia. Dar alunecă, căzu pe spate şi, cum se întorcea pe gheață cu copitele în sus, lațul lui Ben se desfăşură ca un şarpe şi-i prinse picioarele dinainte înțepenidu-i-le. Armăsarul se culcă pe o parte, luptă contra piedicii, dar această silință o strânse şi mai tare. Când îşi ridică frumosul cap, funia indianului îi înfăşură grumazul. Goana lui se sfârşise.

Nevada veni galopând cu lațul în mână, foarte galben, cu ochii scânteietori.

— Drace, exclamă dânsul cu glas tunător, ne-a sărăcit, dar face.

Ben țintea ca împietrit de uimire şi bucurie minunatul animal. California Red învins, la picioarele lui, era al lui.

— Ei bine, Ide, bombăni Bill Hall bătându-l pe umăr pe

cowboy, sunt mulțumit pentru dumneata. Eşti un vânător grozav. Dacă aş avea vreme, ți-aş spune ceva, dar zăresc colo călăreți de-a lungul lacului. O s-o ştergem repede.

CAPITOLUL XIV

Cu cât treceau zilele, Ina, care era încă la ranchul lui Blaine, dorea din ce în ce mai mult întoarcerea tatălui. Gândul că Setter ar fi putut să vină şi s-o găsească singură, o îngrijora. La drept vorbind, nu se mai temea de el, dar chiar nesiguranța pe care o avea despre gândurile acestui om, o apăsa ca o greutate de neîndurat.

Doi dintre cowboyi lui Blaine, care veniseră să aducă merinde pe o săptămână, povesteau că lucrurile nu mergeau prea bine acolo unde se afla tatăl tinerei şi că acesta era foarte morocănos.

Duminică la prânz, veni Setter. Marvie o înştiință pe soră-sa şi ea înțelese mai bine ca oricând că trebuia să fie gata de luptă. Desigur, mamă-sa şi fratele său puteau s-o ocrotească întrucâtva, dar ca să se bizuie pe veşnica lor prezență ar fi fost ceva himeric. De mai multe ori avu prilejul să vadă consfătuiri dese între Setter şi cei doi polițişti.

Către seară, Marvie, care îi spiona mereu pe cei trei oameni, umplu şi mai mult inima Inei de nelinişte. Tânărul putuse să se strecoare lângă coliba lui Setter şi să-şi dea seama că se ținea o consfătuire pe şoptite. Aceste convorbiri

ținuseră mult, dar oamenii vorbeau atât de încet, că Marvie nu putu să audă niciun cuvânt măcar.

A doua zi dimineață, veni la Ina care se îmbrăca.

— Ei bine, îi strigă dânsa, tinere pescar ești foarte harnic. Cauți râme?

— Nu, e vorba de şerpi, zise dânsul cu zâmbetul lui senin. Priveşte, surioară! Iată pe Judd şi Walker cu o mulțime de catrafuse. Au luat drumul Forlorn Riverului.

Ina luă binoclul şi văzu în depărtare patru oameni, care coborau spre lac.

— Unde se duc? întrebă dânsa.

— Se duc să-l caute pe Ben, răspunse Marvie şi fața i se întunecă. Vor să-i jefuiască ranchul, înainte de a o lua după el. Ina, dacă-mi făgăduieşti că la nevoie, o să-mi iei apărarea pe lângă tata. Am să dau o goană călare de partea cealaltă a lacului ca să văd ce face acest Judd.

— Da, da. Am să-i spun că te-am trimis chiar eu. Ia binoclul şi du-te.

Ina se aşeză la biroul tatălui ei, cu o carte de socoteli înainte, cu o peniță în mână, când Setter se ivi deodată la uşă.

— Bună ziua, dragă, zise dânsul cu glas mieros.

Ina nu se clinti şi scrise mai departe.

Setter începu să râdă şi se aşeză pe masă, lângă dânsa.

— Ina, nu vrei să-mi dai bună ziua? urmă dânsul.

— Nu, răspunse dânsa ridicându-se deodată şi înfruntându-l cu privirea.

Mister Setter, te rog să pleci. Am treabă.

— Azi pari foarte răutăcioasă, zise dânsul privind-o obraznic. Ce te frămânţi aşa?

— Asta nu te priveşte. Te rog să pleci.

— Nu. Şi te desfid să mă dai afară, răspunse Setter obraznic. Apoi, dacă vrei să ştii, biroul ăsta e al meu.

Ina nu păru uimită cum se aştepta el.

— Zău? zise dânsa. Dar cred că minţi.

— Nu mint. Glasul lui Setter se făcu aspru şi faţa lui măslinie se aprinse). Am totul în mână. McAdamii vă urmăresc. Amos Ide nu vrea să dea ajutorul pe care l-a făgăduit. Banca Hammell are poliţe de ale lui Blaine pentru 200 de mii. N-am decât să spun un cuvânt; or să vândă ranchul, iar eu am să pun mâna pe vitele şi caii săi.

— Ei bine, să zicem că toate acestea ar fi adevărate. Ce vrei? întrebă dânsa.

— Să te măriţi cu mine, sau îl sărăcesc pe tatăl dumitale, ameninţă Setter, aplecându-se spre ea.

— Ce poate să ne facă asta? exclamă Ina cu înflăcărare.

Mama şi cu mine o să fim mult mai fericite. Cât de mult urâm această avere. Ea l-a ruinat pe tata cu ajutorul unor mişei ca dumneata.

— Eu aşa ceva nu înghit, Miss Blaine, zise Setter.

Dar era lămurit că acest refuz neaşteptat a propunerii lui îl uimise. Se înfurie.

— Dar, urmă dânsul, scrutând obrazul tinerei ca să vadă impresia cuvintelor sale. N-am spus încă totul. N-am spus că l-aş putea băga pe tatăl dumitale la închisoare ca tovarăş de hoții.

Ina văzu în ochii lui că măcar în parte spunea adevărul. Asta era deci puterea lui ascunsă şi destăinuindu-i-o, credea că ea nu va îndrăzni să-l trădeze. Gândul unei astfel de ruşini pentru tatăl ei o umplu de amărăciune nespusă, dar îndură lovitura fără să clintească.

— Înțeleg, zise dânsa batjocoritor. Înainte bietul Ben Ide era tovarăşul hoților. Acum e tatăl. Desigur, că împărtăşesc amândoi câştigurile.

— Am să-l izgonesc pe Ben Ide din ținut, exclamă Setter, sau am să-l întemnițez.

— Să îndrăzneşti numai!

— Ah, ah! Te înflăcărezi acum mai mult decât pentru tatăl dumitale. Hai! Acum am înțeles totul.

— Dacă tata a fost atât de nebun, atât de lacom de bani ca să se lase târât de dumneata la fapte necinstite, i s-ar cuveni închisoarea, dar Ben Ide e curat ca aurul. A fost izgonit din casa lui. Dar adevărul o să fie mai puternic. Defăimările dumitale neobrăzate, dovezile mincinoase o să fie spulberate de orice judecător cinstit. Dumneata, Less Setter, ar trebui să fii alungat din ținut.

— Să te ia dracu'! urlă Setter scos din fire şi c-o mişcare neaşteptată o apucă de braț. Dar ce e acest Ben Ide pentru dumneata?

— Dă-mi drumul! Asta nu te priveşte, dar fiindcă vrei s-o ştii, țipă tânăra, îl iubesc pe Ben Ide. M-am logodit cu el. Am să mă mărit cu el!

— Ben Ide!... Ah! Târfă! scuipă Setter în culmea turbării şi vânăt, vroi s-o ia în brațe. Ben Ide o să aibă ce-o să-i las eu.

Dar, în loc să slăbească sub strânsoarea puternică, Ina se simți deocamdată plină de o energie şi o putere aproape supraomenească. Ea-i dădu pumni grozavi în obraz, țintind ochiul rănit al trădătorului care se clătină scoțând un strigăt de durere. Atunci smulgându-se din îmbrățişare îl împinse atât de tare încât el căzu pe un scaun. Uşa biroului rămăsese deschisă. Ina putu să fugă spre câmp, tremurând toată şi jurând că la un nou atac, o să-l omoare pe Setter.

Marvie nu se întoarse decât noaptea târziu. Pândise pe Judd şi Walker şi, datorită binoclului, nu pierduse niciuna din mişcările lor. Cei doi oameni intraseră la Ben, duseseră un sac în şură şi se întoarseră cu mâinile goale, lăsând uşile deschise, ca şi cele ale coralului.

De bună seamă că vor sta acolo până la întoarcerea lui Ben.

— Ben n-o să se întoarcă atât de curând, răspunse Ina gânditoare.

— Dar unde s-a dus?

— Să nu spui nimănui, drăguțule. Ben s-a dus să pună mâna pe tâlharii al căror tovarăş e crezut.

— Banda lui Bill Hall? Cowboyii spun că Ben e înțeles cu Hall... E ciudat totuşi că pleacă tocmai când e căutat. Şi spune-mi, Ina, cum o să poată Ben numai cu cei doi tovarăşi să pună mâna pe o bandă de hoți?

Cu toată încrederea ei de neclintit în cinstea lui Ben, Ina nu putea totuşi să nu recunoască ceea ce era drept în această judecată copilărească. Ea trebui, în ciuda tuturor aparențelor, să creadă cu încăpățânare în cinstea logodnicului ei, să-l ajute, dacă putea, să izbândească cu toate piedicile şi duşmanii înverşunați să-l piardă.

Spre marea uimire a Inei, Setter plecă a doua zi dimineață

de la ranch, fără să fie întovărăşit, ducând un cal de povară. Şi el o luă înspre Forlorn River. Voia oare să întâlnească pe poliţiştii din Rediand sau pe Hart Blaine? Fără îndoială, îşi zise Ina, avea de gând să vadă şi pe poliţişti şi pe taică-său.

La începutul lui septembrie, tatăl Inei se întoarse la ranch cu Setter şi cowboyii. Tânăra fu uimită văzându-l. Părea foarte abătut. Ina păstra taina celor petrecute, având impresia că aceste destăinuiri vor veni prea curând, de la sine. De altfel, nu-şi văzu tatăl decât arareori, nici măcar la mese şi nici nu încercă să-l întâlnească. Totuşi, ceea ce o nelinişte era ce putuse să spuie Setter.

Sosirea stăpânului şi a însoţitorilor săi stârni în ranch o mulţime de trăncăneli, pe care Marvie le povestea surorii sale. Se spunea că Judd găsise la ranchul lui Ben Ide dovezile vinovăţiei lui, cel puţin în ceea ce privea furtul de vite. Îi găsiră urma pe coline. Cirezile lui Amos Ide fuseseră jefuite, în iulie la Silver Meadow. Strobel, şeriful din Hammell, se dusese la Blaine, ca să-i vorbească de lucruri nu prea lămurite. Era sigur că această vizită îl tulburase pe Blaine. În cele din urmă, sosirea lui Setter, îndurerase atât de mult pe bătrân, încât era să cadă greu bolnav. Şi Mrs. Blaine căzu la pat, iar Ina şi tatăl lăsară totul ca s-o îngrijească.

— Tată, îl rugă Ina, când avu prilejul să întâlnească pe Blaine, să ne întoarcem acasă Aci e prea frig pentru mama. N-o să mai putem dormi sub cort.

— M-aş fi întors de mult la Tule Lake, răspunse bătrânul Blaine, cu fața întunecată. Dar se poate că acea casă să nu mai fie a mea. Aşa spune Setter. Ranchul ăsta e tot ce-mi mai rămâne.

— Se poate oare? exclamă tânăra.

— Nu ştiu. Mi-am pierdut capul. Omul ăsta mă hărțuieşte să i te dau în căsătorie. E un câine turbat. Dar nu e nevoie să-ți spun că voința ta o să fie şi a mea.

— Îți mulțumesc, tată, răspunse dânsa veselă. Îți mulțumesc. Ascultă-mă. Nu te las deloc. Aşteaptă.

— Să aştept? Fie. Mă simt foarte abătut gândindu-mă la ce se poate întâmpla, dar o să aştept.

În septembrie, înghețară malurile lacului, dar zilele erau frumoase.

Într-o dimineață frumoasă Marvie veni într-o fugă.

— Judd! exclamă dânsul gâfâind. Şi... şi Walker s-au întors. Îl aşteaptă pe tata ca să formeze un tribunal.

Ina se duse numaidecât să găsească pe mama însănătoşită şi-l găsi pe tatăsău pe lângă ea. Ina observase că acesta îşi petrece cea mai mare parte a timpului în cortul

doamnei Blaine.

— Tată, s-au întors poliţiştii din Rediand şi te aşteaptă, îi zise Ina.

— Bine, răspunse bătrânul Blaine obosit. Dacă ar putea cel puţin să mă ajute să ies din această încurcătură.

Ea îl luă de braţ şi ieşi cu dânsul.

— Vrei să mă asculţi, tată? îl întrebă ea rugătoare.

— Bineînţeles, micuţo.

— Vreau să spun să mă asculţi într-adevăr. Asta nu poate pricinui niciun rău, dar poate face mult bine.

— Vorbeşte. Ar fi o nenorocire dacă n-aş asculta pe copilul pe care eu însumi am vrut să-l învăţ şi să-l cresc bine.

— Atunci, uite ce am descoperit eu după ce m-am gândit. Setter vrea să te piardă, iar bietul Ben Ide e de partea dumitale. N-o să fiu niciodată soţia acestui om, chiar dacă dumneata şi Ben Ide aţi vrea. Dar, tată, acest om rău o să-şi vadă planurile zădărnicite. O să se întâmple ceva. Nu pot să ştiu ce. O simt în orice caz. Oricare ar fi dovezile aduse de poliţişti, nu-ţi da încă hotărârea. Aşteaptă.

— Fată, până acum m-am lăsat dus de cuvintele mieroase ale lui Setter. Am ascultat pe orişicine, afară de mama şi de tine, răspunse bătrânul Blain adânc tulburat. A venit

vremea să mă schimb.

Amândoi se apropiară de coliba unde era biroul.

Cowboyii se plimbau, spionând, cum şi cine venea şi pleca. Setter şi intrase cu Judd şi Walker, vorbindu-le cu însufleţire. Ina urmă pe tatăl ei şi băgă de seamă privirea îngrijorată pe care i-o aruncase Setter.

— Bună ziua, zise Blaine. Ce vreţi?

— Bună ziua, Mister Blaine, răspunse Judd cu glasul lui gros. Avem rezultate şi sunt bucuros să ţi le împărtăşesc. Am găsit în şura lui Ben Ide dovezile că a furat vite. I-am dat chiar de urmă şi ştim unde şi-a făcut tabăra. Fără îndoială că a mirosit ceva, căci a şters-o cu o noapte înaintea sosirii noastre. A lăsat merinde, haine, cai şi un armăsar, negru pe care-l domesticise tocmai. Atunci i-am pierdut urma. Dar urmând cu cercetările, am găsit o urmă în fundul unui canyon. Acolo era o cireadă de aproape 250 de capete. Cele mai multe erau însemnate cu A.I., semnul lui Amos Ide. Dar sunt unele care trebuie să fie ale dumitale.

— Bine, zise Hart Blaine. Dar cine ţi-a spus că vinovatul e Ben Ide?

— V-am lămurit, răspunse Judd. Am găsit tabăra lui lângă un canyon, unde sunt vitele care ţi s-au furat.

— Dovezi neîndestulătoare înaintea unui tribunal, zise

Blaine. Nu tăgăduiesc că poate fi vinovat, dar faptul că a ridicat pe neaşteptate tabăra nu înseamnă nimic. E vânător de cai sălbatici. Care sunt celelalte dovezi?

Atunci se amestecă şi Setter. Făcu doi paşi înainte şi spuse țanțoş:

— Menținem tot ce am spus. Aştept să fie arestat ca să depui contra lui.

— Ei bine, să nu te bizui pe asta, zise deodată bătrânul Blaine.

— Pot să te silesc. Sunt tovarăşul dumitale. Ne-a furat vitele.

— Setter, când o să merg la tribunal, o să fie pentru ceva mai mult decât pentru nişte juncani, zise Blaine pe ton ciudat.

— Am să-l citez pe tatăl lui Ide contra acestui hoț, strigă Setter, galben de turbare.

— O să fie ceva urât de tot, zise Blaine. Setter scoase o înjurătură, care abia se auzi. Ina, care nu-l slăbea din ochi, avu impresia că omul acesta nu era atât de sigur de el, precum spunea.

Câteva lucruri din tabăra lui Ben Ide fuseseră aduse ca piese convingătoare spre a fi arătate lui Blaine. Ina nu se putu stăpâni să nu simtă o nelinişte când văzu inițialele lui

Ben pe pielea căpestrelor şi şeilor. Totuşi, împotrivirea îndărătnică a tatălui ei față de argumentele lui Judd şi de planurile lui Setter o uimeau dându-i în acelaşi timp nădejde.

— Mister Blaine, ceru Judd, vrei să trimiți cowboyii, la Silver Meadow ca să aducă vitele furate?

— Acolo e iarbă şi apă?

— Da, nu-i nimic mai bun în tot ținutul.

— Atunci să nu schimbăm nimic decât cu aprobarea lui Amos Ide, hotărî

Blaine.

— O să-l chemăm aici, zise Judd, după ce-l întrebase dintr-o privire pe Setter.

— Minunat, răspunse acesta. Amos Ide e unul dintre cei dintâi interesați în această chestiune.

A doua zi dimineață, înainte de zori, Marvie veni s-o trezească pe Ina, făcând zgomot la uşă. Ea trebui să se îmbrace în grabă. Dar el nu răspunse la întrebările ei decât prin monosilabe, rugând-o să-i împrumute binoclul şi spunându-i că pe gheață erau cai sălbatici şi că trebuia să iasă repede ca să-i vadă.

— Oh! Dumnezeule, oh! Dumnezeule! exclamă dânsul.

— Ce s-a întâmplat, Marvie? întrebă Ina.

Ina îi urmă direcția privirilor. Cât era de frumos lacul şi pe el alergau cai negri de tot.

— Sunt cai sălbatici, zise dânsa încet. Ce păcat că Ben e atât de departe! Ina, priveşte. Uită-te la calul care e în frunte! strigă băiatul şi-i puse binoclul înaintea ochilor.

După câteva clipe, Ina zări ceea ce-i arăta fratele.

— Marvie! exclamă dânsa la rându-i. Un cal roib!... Asta vedeai? Doamne! Cât e de frumos?

— Asta e tot ce vezi? întrebă Marvie cu râs ironic. E California Red, roibul sălbatic, de care e îndrăgostit Ben, zise Marvie solemn.

Ina fu cât pe aci să scape binoclul, dar îşi reveni şi privi din nou, tremurând.

— Văd că Ben are dreptate, murmură dânsa.

— Ce sunt țipetele astea, întrebă Marvie întorcându-se.

— Sunt cowboyi, răspunse Ina... Priveşte-i. Şi ei au văzut caii. De aceea scot aceste strigăte.

— Surioară! Surioară! Binoclul! Şi după o clipă de căutare tânărul exclamă: Călăreții sosesc pe lac. Trei de o parte, trei de alta. Ce este? Pun rămăşag că Ben a găsit oameni să-l ajute. Oh! Dumnezeule! El e! E Ben! E călare pe calul lui cenuşiu.

Ina îi smulse binoclul. Cowboyi strigau din răsputeri.

Înțeleseseră ca şi Marvie că Ben venea cu aceşti călăreți. Ina, cuprinsă de o tulburare care o făcea să tremure fără voie, trebui să se aşeze pe trepte. California Red căzuse pe gheață.

Călăreții se apropiau. Ina putu să vadă calul cenuşiu semnalat de Marvie şi se strădui să-l recunoască pe călăreț. Era silueta lui Ben Ide, dar tânăra nu putea să cuprindă o întindere prea mare deodată. Ea îl căuta pe California Red şi se hotărî să nu-l mai urmărească decât pe el.

Pentru un cal sălbatic mişcările lui păreau ciudate. De ce nu fugea? Roibul părea că-şi pierde în fiecare clipă puțin farmecul uimitor al mişcărilor sale.

Călăreții se apropiau.

Deodată, el se putu ridica şi-şi luă avântul. Porni ca o săgeată. Ina scoase un strigăt de bucurie.

Ieşea din cercul care-l cuprindea, dar deodată căzu. Calul cenuşiu se ivi şi călărețul părea că se clatină în şa.

— Oh! Marvie! exclamă tânăra. Ben l-a prins.

— Binoclul! Dă-mi binoclul. Da a căzut. Calul lui Ben e foarte aproape. Alt călăreț! Lațul! Ina, California Red al tău e prins!

Dar strigătele de izbândă ale lui Marvie se gâtuiră. Ina văzu că el tremura, țintind lacul unde se desfăşura

minunata priveliște. Apoi văzu pe călăreți fugind în galop.

— Vai de noi! gemu copilul... Uită-te!... Judd și Walker îl arestează pe Ben Ide.

CAPITOLUL XV

Puțin înainte de prânz, Marvie veni să bată la uşă.

— Ina, zise dânsul amărât, vin.

— L-au prins pe Ben? întrebă ea.

— Da. L-au prins pe Ben şi pe indian.

— Mă duc. Trebuie să fiu acolo.

Ea se pieptănă în grabă şi-l ajunse pe Marvie, care urmă cu destăinuirile:

— Vino repede, îi zise dânsul, nu trebuie să pierdem nimic din ce se va petrece. Mama a coborât în birou. Setter şi tata voiau ca ea să semneze nişte hârtii, iar dânsa nu voia. Atunci Setter s-a înfuriat şi asta l-a înnebunit pe tata. Erau amândoi într-un hal fără de hal, când a venit Amos Ide.

— Tatăl lui Ben! exclamă tânăra.

— Da. O adevărată bufniță. Însă venirea lui a curmat cearta. Setter l-a luat în coliba unde sunt şi acum. Tata m-a gonit din birou, dar am găsit mijlocul ca să aud totuşi ceva. I-a spus mamei că e mulțumit că n-a semnat. Şi a spus o grămadă de lucruri despre Setter. Atunci mama i-a răspuns: Asta nu-i ceva nou pentru mine. El a zis: Da, însă e prea

târziu. Am să merg la închisoare cu Ben Ide. Asta mă chinuieşte, felul în care Setter îl prigoneşte pe bietul băiat. O să vedem şi alte lucruri ciudate.

— Oh! Marv, a spus tata asta? întrebă tânăra apucând mâna fratelui ei. Ai mai auzit şi altceva?

— Nu. Un cowboy a strigat că se apropie Judd. Atunci am venit repede să te înştiințez.

— Atunci... Ben poate fi văzut?

— Da. Pe drum. Uită-te.

Dar tânăra respinse binoclul întins de Marvie şi amândoi se duseră repede spre ranch. Grupuri de cowboy vorbeau cu însuflețire. Trebuia să se întâmple ceva serios, care tulbura viața obişnuită, atât de liniştită la ranchul lui Blaine.

— Cowboyi vorbesc între ei, murmură Marvie. Bill Sneed e de partea lui Ben, dar nu toți.

Când tânăra se apropie, văzu într-adevăr că tot personalul ranchului era acolo. Când trecu ea, tăcură din gură. Nici Mr. Ide, nici Setter nu erau acolo. Când intră în birou, îl găsi pe tată-său singur cu soția lui.

— Ina, zise Mrs. Blaine, pe care era cât p-aci s-o podidească plânsul. Mr. Setter a spus lucruri îngrozitoare despre taică-tău. Dacă nu semnez anumite hârtii, dacă, nu vrei să te măriți cu el.

— Mamă dragă, nu deznădăjdui. Trebuie să ne susținem unii pe alții, dacă trebuie să mergem toți la închisoare.

— Dar o să fie îngrozitor!

— Fără îndoială, dar asta n-o să se întâmple niciodată.

În clipa aceea, Blaine, stând înaintea biroului, zise:

— Fată, şeriful vine cu Ben Ide.

— Ştiu. Mi-a spus Marvie.

— Şi Amos Ide e aici. E dureros pentru el. Şi tâlharul de Setter l-a băgat într-o încurcătură.

Ina fugi la el şi-i puse brațul în jurul gâtului:

— Tată, zise dânsa, cu un glas de dorință arzătoare, o dată în viața dumitale să fii stăpân şi să conduci dumneata această afacere, orice s-ar întâmpla. Eşti la dumneata acasă. Nu te lăsa dus de Setter. Fii bun cu Ben Ide, căci... îl... îl iubesc, tăticule!

Ea se aştepta ca tată-său să se înfurie, dar el se ridică şi tânăra văzu în ochii lui cenuşii o lumină foarte blândă, pe care n-o cunoştea încă.

— Micuțo, sunt îndurerat că mi-a trebuit atâta vreme ca să văd limpede. Marvie mi-a dat să înțeleg, dar nu l-am luat în seamă. Aşadar, îl iubeşti pe Ben Ide?

— Da, tată, răspunse dânsa cu mândrie.

— Bine, dar cred că n-ai să uiți să te porți ca o Blaine.

Marvie strigă în acea clipă, înaintea uşii:

— Tată, iată-i!

Blaine ieşi urmat de Ina şi de soţia lui.

Patru oameni călări intraseră în pătratul rămas liber între colibe. Blaine înaintă; ceata de cowboy se strânse în spatele lui. Ina simţi că Marvie e foarte aproape de dânsa şi-i spunea încet cuvinte grăbite, pe care ea nu le înţelegea.

Judd îşi oprise calul. Avea un obraz strălucitor şi făcu un gest cu marea lui mână înmănuşată ca şi când ar fi cerut tăcere.

Ina văzu un mare cal cenuşiu acoperit de sudoare şi pe călăreţul lui, Ben Ide. Acesta era foarte galben, clipind din ochii cuminţi, iar felul cum sta stângaci pe cal, dovedea că avea cătuşe la mâini. Lângă el un indian călare cu mâinile legate. Agentul Walker stătea mai în urmă. Ochii tinerei, se întoarseră la Ben Ide şi se aţintiră asupra lui. Cât de triste şi întunecate erau privirile logodnicului! Se credea oare pierdut? N-avea nimic de spus ca să se apere?

— Iată omul dumitale, Mister Blaine, strigă Judd cu glas solemn. Ţi-am spus că o să-l prindem. Şi l-am prins asupra faptului...

— Iartă-mă, Mister Judd, întrerupse aspru Hart Blaine. Ceea ce spui nu-i adevărat. Eu n-am nicio legătură cu

această arestare.

— Dar tovarăşul dumitale, Mr. Setter, îşi ia răspunderea, ceea ce vine cam tot acolo.

— Nu Setter şi cu mine nu mai suntem tovarăşi. Mă înțelegi?

— Să mă ia dracu', dacă înțeleg ceva, bombăni Judd care începea să-şi piardă cumpătul. Setter a spus că te reprezintă pe dumneata că ai oferit: o răsplată de o mie de dolari.

— Destul! exclamă bătrânul Blaine cu glas tunător. Şi eu am de spus ceva. N-am oferit şi n-o să dau nicio răsplată.

Cutezanța lui Judd pieri. Nu răspunse nimic şi foarte tulburat se ridică în scară, căutându-l vădit pe Setter.

Blaine se apropiase de Ben Ide şi punându-i mâna pe genunchi, îi spuse cu glas cam aspru, dar în care ghiceai bunăvoința:

— Ide, sunt foarte supărat că te văd astfel.

Ben, uimit, îl privi, mişcat de recunoştință:

— Îți mulțumesc, Mister Blaine. Cred că-ți închipui că şi eu sunt supărat.

— Tatăl dumitale e aici, cu Setter.

Obrazul galben al lui Ben se înroşi:

— Da, Mister… mă aşteptam la asta!

— Spune-mi, băiatule, zise Blaine, foarte serios, eşti vinovat?

— Da, sunt... mărturisi Ben Ide într-un înflăcărat avânt şi cuprins parcă de remuşcări. Dar, îmi pierdusem capul. N-aş fi crezut niciodată, că lucrurile o să se petreacă aşa.

Ina, care auzise, primi o lovitură îngrozitoare, se simți înghețată din creştet până în tălpi; crezu că o să-şi piardă cunoştința. Privi cu ochi măriți pe Ben Ide, a cărui față arăta o grozavă frământare sufletească. Vinovat... Se trădase. O trădase şi pe ea. Îngrozitorul adevăr îi zdrobea sufletul, dar simți că ar zbura spre el şi, chiar vinovat fiind, l-ar apăra.

— Atunci, Ide, îl auzi dânsa vorbind pe taică-său cu un glas de mirare şi adâncă mâhnire, mă tem că n-o să pot face nimic pentru dumneata.

Setter sosi, într-adevăr, galben, cu ochii strălucitori. Amos Ide îl urmă, dar era în spatele lui, pe jumătate acoperit de el.

— Ei bine, Judd, întrebă Setter, cu glas poruncitor, n-ai decât doi. Unde e al treilea? Acel care se numeşte Nevada?

— A fugit.

— Şi l-ai lăsat să scape? Eşti doar un şerif vestit!

— Te rog să mă asculți. Acest Nevada a fost la început

foarte cuminte; dar când l-a văzut pe Walker scoțând cătuşele, a spus: Pentru mine sunt astea? Walker a vrut să i le pună la mâini, dar el i-a trântit un pumn care l-a lungit la pământ. Atunci Nevada a sărit pe cal şi a luat-o la fugă. Am tras trei gloanțe după el dar nu l-am nimerit. A fugit în urma lui Bill Hall şi a cetei lui.

Ina crezu că zăreşte o tresărire pe fața lui Setter.

— Bill Hall!... Ce vrei să zici? Nevada alerga în urma lui Bill Hall?

— Ştiu ce spun. Bill Hall şi oamenii lui erau cu Ben Ide. Vânau cu el acel roib sălbatic, numit California Red. De altfel l-au şi prins.

— Bill Hall cu Ide... vânând caii sălbatici, zise Setter ca şi când n-ar fi înțeles bine.

— Mister Setter, zise Judd batjocoritor, nu te aşteptai oare şi dumneata la asta: Bill Hall cu Ben Ide?

— Nu... nu acum, răspunse Setter şovăind. El... Eu... Dar puțin interesează. Dacă Hall era acolo, de ce nu l-ai arestat?

Şeriful începu să râdă. Se vedea că găseşte sugestia destul de caraghioasă. Ina înțelese că râsul însemna ceva tainic şi stânjenitor pentru Setter. Cât de încurcate păreau toate! În clipa aceea, Marvie îi luă mâna, i-o strânse şi deodată plecă, strecurându-se printre cowboy până la tată-

său.

— Blaine, zise Setter întorcându-se, am prins doi dintre hoți. Ai să vii să depui mărturie contra lor, înaintea tribunalului din Hammell?

— Nu, Setter, să nu te bizui pe asta, răspunse în silă bătrânul Blaine.

— Fie. Atunci o să vii pentru altceva.

Amos Ide era în urma lui Setter. El înaintă şi se aşeză înaintea fiului său. Cowboyi, care şopteau între ei, tăcură. Nimeni nu mai mişca.

— Benjamin, ai ajuns acolo unde ți-am prezis, rosti dânsul.

— Da, datorită dumitale, răspunse Ben.

— Fiu rătăcitor! Vânător de cai sălbatici! Întovărăşit de cei mai groaznici tâlhari. Vei fi judecat şi osândit în ținutul tău! Hoț!

— Iată o minciună mârşavă! strigă cu înflăcărare tânărul.

— Nu face pe lăudărosul. În fața dovezilor trebuie să mărturiseşti.

Obrazul lui Ben se încreți de suferință. Voi să vorbească, ridică mâinile încătuşate.

— N-am nicio legătură cu aceste dovezi, zise el în cele din urmă. Şi tăcu scrâşnind din dinți.

— Nu jura fals. Nu-ți minți tatăl.

— N-am să mint, nici chiar ca să-mi scap viața, răspunse Ben, ridicându-se cu buzele foarte albe.

— Ai şi mărturisit. De ce tăgăduieşti acum? Îți repet că sinceritatea te poate scăpa. Şi pe noi!

— Dumnezeu ştie că sunt vinovat, dar nu pentru ceea ce crezi.

— Tăgăduieşti că ai furat vite?

— Să tăgăduiesc? Şi tata mă întreabă asta! exclamă tânărul cu o flacără în ochi.

— Atunci, tăgăduieşti?

— Da! tună Ben Ide şi fața i se întunecă atât de mult încât părea că sângele îi țâşneşte din pori. Strigătul lui îngrozitor făcu pe tatăl necruțător să se cutremure.

— Tăgăduieşti, că ai adăpostit un indian, un surghiunit?

— Nu. Dar am făcut din el un om cinstit.

— Tăgăduieşti că te-ai întovărăşit cu un surghiunit, Nevada?

— Nu. Nu ştiu dacă era surghiunit, dar mi-am făcut din el un prieten, care m-a ajutat mai mult decât dumneata.

— Ce spui despre acest sac, plin de urmele juncanilor găsit în şura ta?

Ben aruncă o privire îndurerată tatălui său.

— Au fost găsite. Le-am văzut, urmă fără milă bătrânul Amos. Părea cuprins, de o puternică dorință de a-şi aduce lui însuşi dovezi. Aceste semne erau plesnite, zise dânsul, altele n-aveau decât crestături. După aceste semne, recunoaştem ale cui sunt vitele. Te-ai scăpat de ele. Viclenie veche de tâlhari.

— Spui că eu am făcut asta? întrebă Ben cu glas răguşit şi abia desluşit.

— Da. Am văzut urmele găsite în şura ta.

Deodată Marvie veni şi se aşeză înaintea lui Ide. Era galben şi tremura de indignare.

— Mister Ide, strigă dânsul cu glas ascuțit, nu era niciun sac în şura lui Ben. Am ascuns undița toată vara acolo. Şura era goală.

Setter vroi să dea un picior copilului, care o şterse.

— Fugi de aici, bombăni dânsul amenințător, uitând de cei care-l înconjurau.

— Vino încoa, băiete, strigă bătrânul Blaine. Dacă ştii ceva, mie trebuie să-mi spui.

— Dar, tată, zise Marvie, lor trebuie să le vorbim acum.

— Blaine, închide gura puiului, porunci Setter atât de sălbatic, încât Marvie se ascunse în spatele tatălui său.

— Da, Setter, deocamdată, răspunse Blaine.

— Mr. Ide, reluă Setter, acest Marvie Blaine e un mincinos neruşinat. Îşi bate joc de tatăl său. Fură cai ca să fugă singur pe câmpie. E un mic sălbatic.

— Calcă pe urmele băiatului meu, răspunse Ide cu amărăciune. Hart Blaine, bate-l cu vergi, dacă nu vrei să suferi într-o zi ca mine.

— Orice s-ar întâmpla, zise bătrânul Blaine batjocoritor, o să fiu totdeauna alături de dânsul.

Ide se întoarse atunci spre fiul său, o să urmeze interogatorul necruțător.

— Ai dus vitele la Silver Canyon.

— Nu.

— Domnii aceştia au descoperit tabăra ta la Silver Canyon.

— Altă minciună. Tabăra mea era la o jumătate de zi depărtare de acolo.

— Ho! Ho! Ho! exclamă Judd, frământându-se în şa. Mister Ide, ai văzut lucrurile pe care le-am luat. Dar am lăsat din ele şi la Silver. Acolo sunt vitele şi tabăra. Dacă vreți alte dovezi, haideți cu noi.

— Drace! țipă tânărul care se ridicase în şa, apoi recăzu abătut.

Amos Ide ridică o mână tremurândă:

— M-ai furat, *pe mine!*

— Dumnezeule mare! Cum poți să crezi așa ceva?

— Ești un adevărat sălbatic, un nebun, ăsta e cuvântul potrivit. Dacă ești om, vorbește. Am să încerc.

— Dovezi? Nu sunt dovezi. Nimic altceva decât minciuni, strigă tânărul... Vorbea cu glas întretăiat. Fața-i era ca de mort; îl podidiră lacrimile. Își frământa mâinile legate. Nimic nu mai trăia în el decât groaza unui tată ridicat împotriva lui ca un judecător nemilos. Ascultă-mă. Îndură-te. Pentru dragostea către Dumnezeu. Ascultă-mă! Tată, n-am furat niciodată. Niciodată! Niciodată! Sunt destul de vinovat. Nu-mi pasă ce o să se facă cu mine. Dar să nu crezi că te-am jefuit. E îngrozitor! Sunt nevinovat. Ascultă. Nevada cu mine și Modoc, care e aici, ne-am dus să punem mâna pe Bill Hall și banda lui. Modoc le-a dat de urmă. Am găsit vitele la Silver Canyon. L-am gonit de acolo pe Bill Hall până la scurgerile de lavă. S-au refugiat într-o peșteră și după câteva săptămâni, murind de foame, s-au predat. I-am legat și am plecat ca să venim încoa. În acest ranch. Am vrut ca Blaine să aibă dovada cinstei mele. Dar la Forlorn River, indianul l-a văzut pe California Red pe gheață. Dumnezeule! A fost îngrozitor pentru mine. Îndrăgisem de mult acel roib sălbatic. Trebuia să-l prind. Nu poți să înțelegi, dar poți să

crezi că trebuia să pun mâna pe el. Nu eram decât trei. N-am fi putut să-l împresurăm. M-am gândit la Hall şi la oamenii lui. Le-am făgăduit libertatea, dacă mă ajută. Au primit. L-am prins. California Red! A fost un vis. Atunci Hall i-a văzut pe aceşti poliţişti care veneau, trăgând după ei pe unul din caii mei de povară. El şi oamenii lui au plecat. Fără arme măcar. Asta e tot, tată. Şi e cinstitul adevăr. Adevărul lui Dumnezeu.

Amos Ide stătea mut, neîncrezător totuşi, dar foarte tulburat de povestirea dureroasă a fiului său.

— Fiule, zise dânsul cu glasul răguşit de emoţie, ce faci cu poliţiştii aceştia ai lui Less Setter?

— Pentru iubirea mamei... a Hettiei... spune că mă crezi, îl rugă tânărul. Să fiu închis. Pot să îndur totul, dacă-mi spui numai că nu crezi. Că te-am furat.

— Îmi povesteşti lucruri de necrezut. Asta seamănă cu viaţa ta, răspunse dânsul cu glas ce trăda încăpăţânarea.

Ina văzu că faţa lui Ben se întunecă şi că-i cade capul pe piept. Nu ceruse decât dovada cea mai puternică a încrederii şi ca tatăl său să nu-l învinovăţească de o nelegiuire de neiertat. Şi răspunsul fusese dispreţul, osânda. Dacă tânăra ar fi avut puterea, ar fi sărit spre el, i-ar fi strigat dragostea, credinţa ei. Dar se simţea pironită pe loc. Se îndoia de Ben,

crezuse în învinuirea ce i se adusese şi se ura pentru slăbiciunea ei.

Dar durerea care o cuprinsese atinse culmea, când simți că o mână o trage din spate.

Era Marvie tremurând, nefiind în stare să scoată un cuvânt măcar. Îi arăta drumul şi tânăra zări un călăreț care fugea în goana mare îndreptându-se spre ei. Cine era? Ea văzu părul lung, negru, care flutura în vânt. Nevada!

Cum stătea acolo împietrită, agățându-se de umărul fratelui ei, calul ajunse dintr-o săritură în mijlocul cercului. Oamenii n-avură vreme decât să fugă, spre a nu fi trântiți şi călcați în picioare. În clipa aceea se auzi o împuşcătură, apoi alta. Judd se clătină pe cal şi, ca o paiață, alunecă la pământ, căzând cu fața în praf. Calul lui, o luă la goană. Walker scotea țipete îngrozitoare. Calul se ridică în două picioare şi-l trânti la pământ, unde se zbătu ca un animal cu capul tăiat.

Bill Sneed, care ținuse de căpăstru calul lui Ben, îl trase într-un colț, liniştindu-l cu mâna şi glasul.

— Nimeni să nu se mişte! strigă Nevada cu glas şuierător.

— Tu! sughiță Setter cu ochii măriți.

Nevada plecă uşor capul său de şoim, fără să răspundă.

— Toată vremea... ai fost... tovarăşul lui Ben Ide... bâlbâi

Setter ca şi când l-ar fi strâns de gât.

— Tovarăş? Adevărat! Priveşte-i pe Judd şi Walker.

Fața lui Setter se învineți.

— Dumnezeule Atotputernic!

— Setter, uită-te colo pe drum, zise Nevada. Priveşte-i pe cei care vin. O grămadă de călăreți. E Strobel cu agenții lui, cu Bill Hall. L-am ajutat pe Strobel să prindă şleahta. L-am silit pe Bill Hall să te predea lui Strobel. Şi i-am adus aici pe toți. Hai! O să fie frumos când Bill o să-i spună domnului Blaine şi domnului Ide cine eşti.

Cu un gest plin de spasmuri, Setter scoase revolverul. Nevada trase de două ori şi împuşcăturile păreau că au pornit deodată. O clipă Setter rămase în picioare, făcu o mişcare, apoi căzu ca un sac gol.

Nevada înaintă călare ținând arma fumegândă şi plecând ochii spre el strigă cu glas ciudat de nepăsător:

— Ha!

Apoi întorcându-se, îl privi pe Ben, care era încă cuprins de durerea lui grozavă. Un zâmbet lumină fața lui Nevada, care dădu pinteni calului.

— A ținut mult, amice! Suntem chit, strigă dânsul. Mă duc la noi să-mi iau ce-mi trebuie şi să-mi iau şi rămas bun de la iubitul California Red.

Spunând aceste cuvinte, el se avântă, străbătând intrarea ranchului ca o săgeată şi o luă de-a curmezişul ca să-i ocolească pe călăreții, care ocupau drumul. Nevada nu se întoarse şi în curând pieri în zare3.

[3] Urmarea aventurilor acestui ciudat călăreț se găseşte în volumul *Nevada.*

CAPITOLUL XVI

Ben rămase cu ochii ţintiţi spre locul unde pierise Nevada.

Scăpase, dar plătea această scăpare cu pierderea celui mai bun prieten.

Marvie, care-l privea, nebun de bucurie, îl smulse din mâhnirea lui. De cealaltă parte, cineva îi apucase mâinile încătuşate. Ina plângea, rezemată de el, ţintuindu-l cu ochii plini de lacrimi.

Bill Sveed se apropie:

— Miss Ina, dă-i drumul mâinilor, zise el cât putu de curtenitor. Cheile acestor cătuşe sunt pline de sânge. Judd le avea în buzunar. Aşa, acum e gata.

— Îţi mulţumesc, zise Ben Ide.

Atunci întinse mâna Inei care o duse la obrazul ei ud de lacrimi. Oamenii de acolo se năpustiră spre ei, scoţând strigăte furioase. O femeie, poate Mrs. Blaine, o luă pe Ina. Marvie vorbea cu Ben, dar zgomotul îl împiedica pe acesta să vorbească. Deodată se făcu o mare tăcere. Venea Strobel.

Ben îl zări, apropiindu-se pe jos, cu revolverul în mână, urmat de o ceată de călăreţi. Cercul de la care priveau se

desfăcu şi atunci fură văzuți cei trei inşi care zăceau morți.

Blaine înaintă:

— Şerifule, zise dânsul, n-am fi putut să înlăturăm nimic, chiar dacă am fi vrut. A venit aici ca un vânt. Jud şi Walker au fost ucişi într-o clipă. Apoi Setter a vrut să tragă în el. Şi vezi ce s-a întâmplat!

Strobel sta lângă leşul lui Setter, privindu-l cu un ochi curios, dar rece, apoi îi întoarse trupul cu piciorul.

— Două gloanțe!... La un deget depărtare... În partea inimii. Dar cine-i Nevada, ăsta?

— Nu ştim, răspunse Blaine. Nici tânărul Ide nu ştie, dar desigur că Setter trebuie s-o fi ştiut.

— Drept să-ți spun, Mister, a fost toată vremea atât de îndatoritor cu noi pe drum, încât n-ai fi putut să bănuieşti ce planuri clocea. Dar când ne-a părăsit în galop mare, mărturisesc că m-am temut şi m-am întrebat ce are de gând să facă.

— Iată ceva foarte neplăcut pentru dumneata, şerifule, dar pentru mine chestiunea e cu totul alta, zise bătrânul Blaine.

— Ăştilalți doi, Judd şi Walker, cine sunt? întrebă Strobel.

— Un şerif din Rediand şi secretarul lui.

— Hm! N-am auzit niciodată de ei. Poate că erau numiți

de curând. Am fost iarna trecută la Rediand.

— Strobel, e adevărat că l-ai prins pe Bill Hall?

— Priveşte... omul acela gras cu părul zbârlit. E Hall. Şi lângă el, banda lui. Hart, nu-i nevoie să-ți spun că sunt cei mai mârşavi ticăloşi pe care i-am văzut în viața mea.

— Ah! Dumnezeule! Asta e şi părerea mea, zise Blaine cu un oftat adânc.

El porunci cowboy-ilor să acopere cele trei leşuri cu pânză, apoi adăugă:

— Mister Ide, te rog să treci în biroul meu. Strobel adu-l pe Hall şi pe toți de care ai nevoie. Marvie, tu vii cu mine, iar de dumneata, Ben, cred că o să fie nevoie.

— Domnilor, zise dânsul, aşezându-se înaintea mesei, cu un braț petrecut în jurul gâtului fiului său, care privea cu ochi uimiți şi încântați această scenă, eu voi vorbi cel dintâi şi o să fiu cât voi putea de scurt şi de liniştit. Setter a fost răspunzător de toate negoțurile în care m-am băgat, dar, spre ruşinea mea, îmi mărturisesc lăcomia. Am fost atât de multă vreme sărac, încât atunci când am dat de bani, mi-am pierdut capul. Niciodată n-am vrut să calc pe căi greşite. Mi-a fost totdeauna groază de cumpărările de pământuri, care au fost făcute. M-am lăsat târât în anumite afaceri necinstite ca urmare a neştiinței şi orbirii mele. Pot să fiu şi

am să fiu cinstit ca să îndrept, dacă se poate, ce-am greşit. Nădăjduiesc să pot scăpa Tule Lake-ul de ruină. Dar asta e tot, numai dacă polițele semnate de mine pentru Setter ar putea fi reluate din mâinile acelora care au tratat cu acest om.

— Mister Blaine, întrerupse Strobel, sunt fericit să vă spun că hârtiile care sunt în legătură cu afacerile lui Setter sunt nule.

— Atunci sunt mai fericit decât merit, zise Blaine cu aprindere. Iar dumneata, Amos?

— Numai moartea lui Setter mă putea scăpa de sărăcie şi chiar de ceva mai rău, răspunse Amos Ide.

— Eu credeam, zise deodată Hart Blaine, că sunt singurul care făceam prostii. Amos, mi se pare că neînțelegerile noastre vor fi uşor de orânduit acum.

— Cred şi eu, zise Amos Ide, dus pe gânduri.

— Acum vorbeşte dumneata, Strobel, zise Blaine, întorcându-se către şerif. Să trecem cu buretele asupra certei de la ranchul Welch. Dumneata ai avut dreptate.

— În privința asta, Mister Blaine, pot să vă spun că acum ştii mai mult. Dar spui chiar dumneata, că o luăm pe drumul cel bun. Toate pierderile de vite de doi ani încoace, se lămuresc printr-un singur cuvânt: Bill Hall! îl avem aici

ca martor. Aşa că putem sfârşi astăzi. Eram călare la câteva mile de Forlorn River când a venit Nevada în întâmpinarea mea. A început să strige vânturându-şi pălăria. Credeam că e beat, dar fără îndoială că nu era. „Ei! urlă dânsul. Iată-l pe Bill Hall şi ceata lui, nu departe, pe cai istoviți de oboseală şi fără arme!” Atunci mi-am zis că era nebun. Dar l-am urmat şi am pus mâna pe Bill Hall, care s-a predat fără împotrivire. Iată totul şi cred că acest tâlhar ne va lămuri.

— Vino încoa, Hall, spuse Blaine, tâlharului care stătea deoparte cu mâinile în cătuşe.

Hall înaintă cu pasul lui greoi şi se aşeză înaintea lui Blaine. Mirosea a sudoare şi tutun, era plin de praf, cu hainele zdrențuite. Dar înfățişarea lui arăta în clipa aceea sinceritate, iar ochii lui priveau în față pe bătrânul Blaine.

— Hall, dacă-ți făgăduim o osândă uşoară, te îndatorezi să mărturiseşti înaintea tribunalului şi să ne vorbeşti nouă aici, fără cel mai mic ocol?

— Puteți să vă bizuiți pe mine, răspunse tâlharul.

— Bine, ai făgăduiala mea. Şi dacă Amos Ide şi Strobel sunt de aceeaşi părere, o să scapi uşor.

Era rândul lui Amos Ide să fie întrebat. Sta în picioare, în aceeaşi poziție, pe care o luase când intrase şi se simțea cuprins de una din cele mai puternice lupte lăuntrice.

Blaine trebui să-i repete întrebarea.

— N-am să-l urmăresc pe Hall. N-am să vin înaintea tribunalului, se hotărî dânsul să răspundă.

— Atunci, Hall, ai tot atâta noroc... ca şi noi toți, reluă Blaine. Cum ți-a venit să vorbeşti de Ben Ide ca de un hoț de vite şi, mai ales de acelea ale tatălui său?

— Păcătoasă neghiobie! răspunse Hall cu un bombănit. Trebuia să vă fac să înghițiți minciunile astea gogonate. Ne învățase Setter. Era treaba lui.

— Setter!... Atunci era hoț? zise Blaine.

— De bună seamă, dacă țineți la acest cuvânt. Lucram împreună. Eu furam vitele, iar el le vindea. Acum cinci ani lucram în Arizona. Acolo a sfârşit prost. A venit în Nevada, apoi în California şi m-a chemat.

— Cât e de atunci?

— Cam trei ani?

— Mai sunt şi alte bande în jurul lui Silver Meadow?

— Nu. Era numai a mea. Dar făceam în aşa fel, ca să se creadă că sunt mai multe. Era ideea lui Setter. Duceam vitele dincolo de Silver Meadow. Erau acolo oameni, care le-ar fi putut recunoaşte. N-au spus niciodată pentru că Setter le lăsa ca răsplată destul viței şi junci fără semne. Era tot una din ideile lui. Şi treceam vitele în Nevada.

— Cine erau Judd şi Walker?

— Habar n-am, răspunse Hall, v-o jur. Dar ultima oară când l-am văzut pe Setter, acum mai bine de o lună, punea la cale cea mai mare afacere a lui. Nu spun care. Acum cred, că se cunoaşte. Voia mai cu seamă să pună tâlhăria pe seama tânărului Ide, care e de față, pentru pricini pe care atunci nu le ştiam. Atunci ne-am înțeles să aducem vitele lui Mister Ide în Silver şi să le ținem acolo. Au venit Judd şi Walker. Cred că erau şi ei amestecați şi nu mă îndoiesc de asta, văzând cum au plătit. Poate că Judd era un şerif adevărat; dar dacă o să mergeți în ținutul pe care spunea că-l reprezintă, o să aflați că n-a fost mult timp şerif acolo.

Hart Blaine aruncă o privire de milă cam disprețuitoare asupra rivalului său Amos Ide, apoi se aplecă spre Marvie.

— Acum e rândul tău să vorbeşti, băiete şi zise dânsul drăgăstos. N-ai avut încă prilejul, dar tatăl tău e gata să te asculte.

— Ei bine, începu Marvie, cu glas şovăitor, am luat un cal şi am fugit ca să-i pândesc pe Judd şi Walker.

— Ah! Ah! E cea dintâia oară că poznele tale o să aibă un rezultat bun şi n-o să te bat cu nuiaua. Urmează.

— Am luat binoclul Inei, am plecat spre țărmul de apus al lacului şi m-am ascuns în dosul tufişurilor, de unde puteam

să văd coliba lui Ben. Atunci am aşteptat. Şi i-am văzut pe Judd şi Walker, ducând un sac care părea greu în şura lui Ben. Când au ieşit, nu mai aveau nimic în mâini şi...

— Strobel, întrerupse Hart Blaine, Judd ne-a arătat unele din semnele, pe care a jurat că le-a scos din sacul din şura lui Ben. A spus că a lăsat sacul în acelaşi loc, ca să ni-l arate.

— Ei bine, tată, sacul acela n-a fost niciodată acolo înainte de sosirea lui Judd, strigă Marvie, care nu se mai putu stăpâni, deoarece îmi ascundeam acolo unelte de pescuit şi am fost acolo mai mult de douăsprezece ori. N-a fost niciodată acolo un sac. Niciodată!

Blaine privi copilul cu un zâmbet plin de seriozitate.

— Marvie, printre lucrurile ieşite la lumină, zise dânsul, mi se pare că e şi faptul că ai luat un cal şi că ai fost la Forlorn River... de douăsprezece ori şi mai mult.

— Da. Da, Mister, bâlbâi Marvie îngălbenindu-se.

Blaine strânse copilul la piept, cu o lumină de bucurie în ochii săi cenuşii.

— Băiatule, am să-ți dau un cal, ca să hoinăreşti când oi vrea, zise dânsul, iar în ce priveşte pescuitul şi vânătoarea de cai sălbatici. Ei bine, poate că eu şi prietenul meu, care e aici, Amos Ide, poate că am uitat ceva care ar fi făcut din noi

oameni mai buni. Şi taţi mai înţelegători.

Se ridică foarte serios.

— Strobel, cred că mica noastră conferinţă e sfârşită. Poţi să ceri să fii dus cu maşina la Hammell. Toată lumea de aici e la porunca dumitale. Rămas bun, Bill Hall. Mă întreb ce a putut să facă din dumneata un hoţ. Haide! Haide! Schimbăţi purtarea. Toţi avem nevoie de asta.

Şi întorcându-se spre Ben, îi întinse mâna lui bătătorită.

— Mănânci cu noi înainte de a te duce să revezi Forlorn Riverul şi roibul.

Ben strânse mâna care i se întindea.

— Îţi mulţumesc. Am să mănânc în grabă şi am să plec repede să-l văd pe California Red! Nici nu mai mă gândeam la el.

— Îţi aminteşti de propunerea mea de zece mii de dolari pentru acest cal?

— Nu, am uitat. Dar eu... acum... Oh! Mister Blaine, nu pot să iau aceşti bani.

— De ce? I-ai câştigat cu greu şi dacă nu dumneata, Nevada.

— Nu... nu! zise deodată Ben Ide. Nu mă despart de Red.

— Ei bine, o să ai în orice caz banii, zise bătrânul Blaine, zâmbind şiret. Mă aştept ca dumneata şi California Red să

faceți parte din familia mea.

Şi plecă repede. Ben, cuprins de o bucurie mare, se grăbi să-l urmeze. Ochii îi căzură în clipa aceia asupra tatălui său, care sta, în acelaşi loc ca o statuie. El făcu stânga împrejur şi trecu.

— Benjamin! strigă tatăl său, cu un glas pe care Ben nu-l auzise niciodată. Merse mai repede, fără să se întoarcă.

— Ben!

Dar Ben trecu, surd la această chemare.

— Pot să merg călare cu dumneata, ca să-l văd pe California Red? întrebă Marvie care-l ajunse fugind.

— Fără îndoială, dacă tatăl tău îți îngăduie.

— Păi! Tata mi-a lăsat frâu liber.

— E adevărat? făcu Ben cu un râs înăbuşit.

— Iată, uite-o pe Ina în hamac, zise Marvie. Şi priveşte, Ben, plânge.

Se apropiară de ienupărul, unde se legăna un hamac. Ben zări obrazul blând al tinerei şi ochii ei înecați în lacrimi.

— Ina! strigă dânsul.

Marvie trase de hamac ca s-o necăjească pe soră-sa, apoi cu un râs răutăcios:

— Hai! am să vă întorc spatele o clipă, zise dânsul.

Ben luase un scaun de lemn, care se găsea acolo şi

apropiindu-se de Ina, îi apucă mâinile.

— Oh! Ben!... bâlbâi dânsa.

— Da, cât de îngrozitor a trebuit să fie pentru dumneata. Toate aşteptările, neliniştirile şi apoi. Nevada! El a fost grozav. Hai! Actul a fost scris de la început. Dar trebuie să uiți.

— Ben, te înşeli, zise fata plângând, nu-i nimic din toate astea, nici în legătură cu Nevada. Sunt mâhnită! Oh! Atât de mâhnită! Pentru că am crezut. Am crezut o clipă că eşti vinovat.

Inima lui Ben tresări. Marvie auzi cum sare de pe scaun şi copilul, cuprins de frică, exclamă:

— Ben, cred... trebuie să plec. Mă duc să văd de cai.

— Da, ai spus chiar dumneata, gemu fata şi te-am crezut. Credeam că vrei să spui: vinovat de furt. Cum aş fi putut să înțeleg că era vorba de California Red?

— Dar mă iubeai! exclamă tânărul.

— Ben Ide!... Te iubesc atât de mult. Nu mă privi aşa, că-mi zdrobeşti inima.

Ben căzu în genunchi şi o luă în brațe.

— Toate astea sunt atât de frumoase încât mă întreb dacă nu visez, exclamă fata când Ben îi spunea tot ce se întâmplase în biroul lui Hart Blaine. Dar tata o să ajungă

mai înțelegător. Şi al dumitale de asemeni.

Ben clătină din cap.

— Ați făcut pace, nu-i aşa?

— Nu... Nu l-am privit când m-a chemat, răspunse deodată tânărul.

— Te-a chemat? Oh, Ben, trebuia să te duci la el. E bătrân şi dragostea pentru dumneata i-a făcut atâta rău, l-a îndârjit atât de mult. M-ai iertat. Iartă-l şi pe el.

— Mă tem că n-o să pot niciodată.

— Ben! Asta nu se potriveşte cu firea dumitale. E cruzime. Nu-i creştinesc. Fii mărinimos, ca Nevada.

— Nu vorbi de dânsul, zise Ben cu glasul gâtuit.

— Adevărat. Haide, iartă-mă, îl rugă tânăra. O să vorbim mai târziu de dânsul, de tatăl dumitale. Ben, reia-ți viața pe care o iubeai atâta de mult înainte de-a fi silit la luptă. Ceea ce o să faci dumneata, am să fac şi eu. O să iubesc ceea ce iubeşti.

— Atunci, ne-am înțeles? Ina, o să fii soția mea?

— Da, răspunse dânsa cu glas foarte blajin.

— Când?

— Când vei vrea. Tata a spus că trebuie să plecăm fără întârziere la Tule Lake. Asta o să ne ia timp. Cum o să ajung acasă, o să mă duc să-ți văd mama şi pe Hettie. Cât o să fie

de fericite! O să mă găseşti acasă, unde am să te aştept.

— Mult iubito! murmură Ben Ide; apoi se ridică plin de energie. Fug repede, la California Red. Sunt omul cel mai bogat din lume cu dumneata şi cu el. Ina, asta îmi aminteşte că am 10 sau 12 mii de dolari la banca din Hammell. Prețul cailor sălbatici. O să-mi facă plăcere să-i arăt tatălui tău. Nu te măriți cu un om sărac. Cum îl îmblânzesc pe Red, mă întorc. Vreau să-l arăt la Hammell, să merg cu el la ranchul Tule Lake. Da, vreau ca tata să vadă calul dar n-am să-l vând.

— Nici gând n-am... E al meu, zise tânăra râzând.

— Fără îndoială, dar tu, tu eşti a mea, zise Ben foarte vesel. Hai! Trebuie să plec. Văd pe Marvie şi Modoc care mă aşteaptă cu caii. Drace! Iată armăsarul meu negru, un cal pe care l-am prins pe lângă peşteri. Judd mi l-a adus aici! Ce noroc? Ah! Dacă ar ploua odată!

— O să plouă. Ştiu. O bătrână gâscă sălbatică mi-a strigat-o nu de mult.

Dintre toți caii pe care-i domesticise Ben – şi ei se numărau cu sutele – California Red se lăsă cel mai uşor îmblânzit, era cel mai inteligent.

Ben călărind pe California Red, sosi în satul copilăriei de unde fusese surghiunit şi unde află că ajunsese un erou.

Roibul său făcu mai multă impresie, decât făcuse vreodată vreun circ venit la Hammell.

Din întâmplare, sau printr-un nemaipomenit noroc – soarta fără îndoială – fericitul călăreț n-ar fi putut s-o spună, Ben o întâlni pe Ina, pe fratele ei şi pe Hettie în ulița mare din Hammell. Câte-şi trei erau într-o trăsurică. Marvie şi Hettie scoaseră strigăte de bucurie, dar Ina nu putu decât să-şi pună mâinile la inimă, mută de admirație, văzând armăsarul călărit de Ben.

Ben nu ştiu de ce pornire ascultă, când se hotărî numaidecât ce fu singur cu Ina să-i ceară să hotărască în sfârşit ziua nunții.

— Dragă, urmă dânsul blând, n-aş vrea să te chinuiesc. Mi-a dat în gând aşa deodată şi a fost mai tare decât mine. E ziua mea. Fă-o desăvârşită. Să ne cununăm azi. Îi avem pe Marvie şi Hettie ca să ne întovărăşească la pastor.

— Oh! Ben… aşa, la iuțeală? bâlbâi dânsa. Ştiu că am făgăduit… Am să mă țin de cuvânt. Dar, nu sunt îmbrăcată şi, ce o să spună cei de acasă?

— Dar gândeşte-te ce ar fi pentru mine să mă duc la Hart Blaine şi să-i spun: „Iată soția mea!…” Cred că nu poate fi vorba de răzbunare, dar gândul acesta mă încântă.

— Aceasta te-ar face foarte… foarte fericit? întrebă ea cu

glas tremurător.

— Ce mai întrebare! Te rog, Ina, ascultă-mă, mult iubita mea!

Ea îngălbenise, dar ochii îi străluceau. Apoi obrazul ei deveni serios şi Ben tresări.

— Dacă consimt, zise dânsa atunci, după ce vom fi povestit totul părinților noştri. O să mă laşi să te duc la tatăl tău?

— Ina! strigă dânsul, cuprins de o durere sfâşietoare. Înflăcărarea lui păru că se stinge. Îl uitase pe bătrânul aspru care nu-l înțelesese niciodată, care nu crezuse niciodată în el. Tot trecutul se întorcea ca un văl căzut peste fericirea de acum.

— L-am văzut pe tatăl tău, reluă tânăra. Are inima zdrobită. Acum înțelege că ar fi trebuit să te lase să-ți alegi viața. Ben, spune-mi că ai să-l ierți.

Pusese mâna pe armăsar şi ochii i se luminară de izbânda pe care o simțea apropiată.

— Da... da, desigur că vreau, răspunse în cele din urmă tânărul şi simți că vorbele de ură şi amărăciune piereau pe veci din sufletul său.

Se căsătoriră şi Ben călări pe California Red alături de trăsură. Ina sta mută, pierdută în visul ei frumos. Hettie

avea pe buze un zâmbet ciudat ca şi când avea şi ea tainele unei mari iubiri.

Ben o luă înainte când ajunseră pe drumul care ducea la ranchul din Tule Lake. Întâlni o ceată zgomotoasă de cowboy, care se întorceau de la lucru.

Aveau în frunte pe Bill Sneed şi salutară roibul cel mare cu astfel de strigăte prelungite încât Ben simți o bucurie de multă vreme uitată...

În mijlocul mulțimii, Hart Blaine se ivi cu părul lui cenuşiu răvăşit, cu obrazul aspru, luminat de un zâmbet de bunăvoință şi mirare.

— Dumnezeule mare! zise dânsul. L-am văzut din casă. Iată-l deci pe California Red! Ei bine, acum te înțeleg, Ben. Trebuie să-l arăți lui Amos Ide.

Marvie venea în clipa aceea în goana mare şi strigă tare:

— Ben, ai povestit totul tatii?

Ben se simți cuprins de teamă. Ina îngreună şi mai mult situația, înroşindu-se ca un bujor şi, sărind din trăsură, fugi repede spre casă.

— Ce este? întrebă Blaine cu privirea lui obişnuită, potolită de un zâmbet şiret, eşti galben ca ceara...

— Am uitat să vă spun... Ina şi cu mine ne-am căsătorit în oraş... Trebuia să vă spun numaidecât, Mister, dar am

uitat.

Blaine tresări puțin, apoi îl podidi râsul.

— Ei bine, numai un vânător de cai sălbatici face lucrurile aşa la iuțeală. Hai! Vino să-i spui şi mamei. Şi am să-ți dau faimosul cec pentru California Red. O să mă scutească astfel de un dar de nuntă.

Ultimele raze ale soarelui ce apunea mai străluceau încă pe marginea cerului, când Ina îl ducea de căpăstru pe California Red, străbătând câmpiile vecine de ranchul tatălui ei. Ben mergea lângă dânsa, având alături pe sorăsa Hettie. Amos Ide spinteca buşteni. Nu auzi nimic până ce câte-şi-trei nu fură foarte aproape de dânsul. Atunci se ridică deodată, lăsând să-i cadă toporul şi rămase ca împietrit.

O privire aruncată tatălui, umplu sufletul lui Ben de remuşcare, dar el nu vru să schimbe nimic din planul pe care şi-l făcuse pentru această întâlnire.

— Bună ziua, tată, zise dânsul vesel ca şi când nu s-ar fi despărțit decât de câteva zile.

— Fiule! exclamă tatăl cu glasul răguşit de emoție.

— Îți prezint pe nevastă-mea şi pe California Red, reluă Ben, întinzându-i mâna.

Bătrânul se strădui mult ca să înțeleagă rostul acestei

împăcări, ca să înțeleagă tot ce-i spunea Ben.

— Soția ta!... Fiica lui Hart Blaine!... Te întorci acasă... la bătrânul tău tată?

— De bună seamă. La dumneata şi la mama, în vizită. Aruncă-ți ochii asupra acestui carnet de la bancă şi asupra cecului semnat de Hart Blaine. Şi priveşte această fată!... Toate astea în aceeaşi zi, tată!... Şi acum ce părere ai despre vânătorul tău de cai sălbatici?

SFÂRŞIT